Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Lobedanz, Edmund.
Titel | Title:	Greve og Sanger. Honnet Ambition : To Noveller.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1868
Fysiske størrelse | Physical extent:	180 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57,-207.

Det Kgl. Bibliotek
130025487142

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Grevet og Sangen.

Honnet Ambition.

To Noveller

af

Edmund Lobedanz.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søns Forlag.

Sally B. Salomons Trykk.

1868.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Greve og Sanger.

Novelle.

Første Kapitel.

For omtrent 25 eller 30 Aar siden var Byen Slesvig endnu en landlig stille, saa at sige uskyldig Provindsby. Vel forestillede den en Slags Provindsialhovedstad, hvor Statholderen for Hertugdømmerne, Landgrev Carl til Hessen, havde sit Sæde og hvor, af forskjellige Grunde, endeel dannede Familier samlede sig; men Uskyldighedspræget stod dog saa at sige at læse paa Høies og Laves Pande. Det aandelige Liv dreiede sig for største Delen om det lille Hoftheater, som Landgrev Carl holdt og desuden om nogle ugentlige Concerter hos en af Landgrevens Embedsmænd, en Etatsraad Schäffer. I disse Concerter udførtes der hver Uge af Dilettanter store Oratorier og classiske Operaer, i hvilke man blandt Andet kunde høre en Geheimeraad eller Kammerherre synge Taminos eller Belmontes smeltende Arier. Disse Concerter bleve dirigerede af Organisten ved St. Johannes-Kloster, Herr Bellmann, i hvis grundmusikalske Hoved en politisk Tanke dengang vist aldrig endnu havde fundet Rum. Han vilde dengang sikkert have erklæret det for Vanvid, naar Nogen havde villet forudsige ham, at han engang skulde komme til at componere en politisk Vise, nemlig den bekjendte „Schleswig-Holstein meer-

umschlungen", der, efter fattig Leilighed, skulde blive et blodigt Oprørs Marseillaise.

Byens Stilhed og politiske Uskyldighed hørte først efterhaanden op, navnlig med Indstiftelsen af Stænderforfatningen og en slesvig-holsteensk Provindsialregjering, hvilken sidste der blev anviist Lokaler paa det prægtige, af de slesvig-holsteen-gottorpske Hertuger først 1703 færdigt byggede Slot Gottorp, paa hvilket ogsaa den kongelig slesvigske Overret havde sit Sæde.

Lornsens Optræden var gaaet temmelig sporløst forbi. Den store Masse af Befolkningen var saa fremmed for ethvert Slags Politik, at den ikke fattede, hvad hans Hensigt egentlig havde været, og Flertallet af de bureaukratiske Embedsmænd betragtede ham enten som en upraktisk Sværmer eller som en Urostifter.

Overretten og den dermed forbundne adelige Landsret trak en Deel unge Embedscandidater til Byen, hvoriblandt flere unge Adelsmænd, der havde studeret i Kiel og Heidelberg og nu, for at begynde deres Embedscarriere, havde faaet Tilladelse til at være, hvad der kaldtes Auscultanter ved Domstolene. Disse unge Mænd medbragte i Regelen ikke Interesse for Musik, Theater og Literatur, men vare, som forhenværende Corpsbursche i de saakaldte Landsmandsskabsforeninger, blevne ikke lidet smittede af den raa Tone, der dengang herskede og for en Deel endnu hersker ved tydske Universiteter. De gave sig ikke af med Politik, men søgte i det heldigste Tilfælde at udfylde Tomheden i deres Liv med at gaae paa Jagt, ride eller øve sig i

Vaaben, men i Almindelighed med at drikke saameget og saalænge det var muligt, med hele Natten igjennem at spille Kort eller Tærninger samt ødelægge deres Aand og Legeme ved endnu værre Udsvævelser. I den Stemning, der fremkaldtes ved disse Excesser, var Livet og Alt, hvad der er Skjønt og Godt i Verden, dem forhadt eller foragteligt, og medens, forunderligt nok, hverken Religion eller en Eed, men kun deres saakaldte Æresord var dem helligt, søgte de en daarlig Trøst i at benægte, at der gaves Dyd og Ærlighed i Verden, og søgte deres største Glæde i ved kaade, ofte uforskammede Drillerier at fortrædige dem af deres Medmennesker, hvem de troede ustraffet at kunne byde det. Enhver, som ikke hørte til deres egen Clique eller Kaste, var i deres Øine en foragtelig Paria eller Philister, hvem det var tilladt at drille, mishandle og bedrage. Var dette nu end Ydersiden af deres Charakterer og Liv, saa vilde man dog tage feil, naar man troede, at der ikke, idetmindste hos Enkelte, skjøndt tilbagetrængt, var Spor af eller Spirer til et ædlere Liv tilbage. Disse fandtes, men da de ingen Næring fik, stode de Fare for efterhaanden at hensygne, ja Mangen En søgte endog at qvæle dem med Flid, blot for at vinde Bifald i den ligesindede Kreds. Thi det var en afgjort Sag, at den, som i Tale eller fræk Opførsel kunde udfolde den største Ryggesløshed eller Virtuositet, af de Andre vilde blive betragtet og hædret som deres Mester eller Anfører.

En mild Morgen i Maimaaned, da Solen netop var ifærd med at hæve sig over Horizonten, sade fire eller fem af disse unge Adelsmænd i Verandaen foran det Esselbachske Hotel. De havde spillet Kort hele Natten igjennem og dertil drukket baiersk Øl i betydelige Qvantiteter. I det Værelse, hvor de havde siddet, laae hele Rækker Flasker ligesom opkjørte Batterier, som de kaldte deres Seiers-trophæer. Med ikke ringe Vigtighed og Stolthed vare disse blevne talte, førend de forlode Værelset, og En af dem, ved Navn von Ottens, havde gjort den Bemærkning, at de denne Nat havde drevet det videre end de foregaaende. De vilde nu gaae hjem, for at sove Rusen ud i Sengen, indtil deres Tjener Klokken 12 vakte dem til at spise Frokost, hvorefter de da, hvis det convenerede, vilde besøge deres Contoir paa Slottet. Hvad Gevinst eller Tab fra Kort-spillet angik, saa havde de opgjort deres Regnskab og vilde nu til den frisktændte Cigar endnu nyde en Kop Kaffe.

Da det alt dengang gik lidt langsomt med Betjeningen hos Seest eller Mad. Esselbach, saa maatte de vente noget og fordrive nu Tiden med at gjøre høirøstede Bemærkninger over de enkelte Forbigaaende, hvis Forretninger allerede saa tidligt havde kaldt dem ud paa Gaden. Det var naturligviis meest Folk af den lavere Klasse, Arbeidsmænd, Bude eller Tjenere, og disse hørte enten tause eller med et slovt Smiil paa de fornemme Herrers Vittigheder; thi at de vare i en temmelig utilregnelig Tilstand kunde Enhver see med et halvt Øie.

Blandt dem, der vare meest productive i Vittigheder, der

unægtelig ofte vare meget træffende, men som udmærkede sig ved en høi Grad af Hensynsløshed, var den unge Grev Alfred R. . . . . Det var en meget smuk, kraftigt bygget ung Mand med en stolt Holdning. Der var Liv i hans Ansigtstræk og Ild i hans Øine, og medens hans Bevægelser vare rolige, talte han med en ualmindelig let flydende Tunge. Han var først for kort Tid siden kommen fra Universitetet og havde aabenbart endnu ikke tænkt paa at aflægge sit burschikose Væsen og antage et mere adstadigt, der passede til den vordende Embedsmand. Han talte endnu helst om alle de Dueller, han havde bestaaet, og glemte aldrig at anføre, hvormange blodige Saar han hvergang havde tilføiet sin Modstander. Kun eengang havde han i dobbelt Henseende været uheldig; han havde nemlig rammet sin Modstander saaledes, at han var død af sine Saar, og det i samme Øieblik, som han selv ved Modstanderens Hug havde mistet sit ene Øie. Han bar nu et konstigt Øie, der imidlertid næsten ikke var at skjælne fra det rigtige.

Da de saaledes sade og talte, medens de første Solstraaler brøde frem mellem nogle Træer ligeoverfor, kom en underligt udseende, pukkelrygget Mand, der gik paa en eiendommelig comisk, vigtig Maade, vandrende forbi Hotellet.

„Nu skal I see hvilke Løier jeg vil gjøre med den pudsige Fyr der," raabte Grev Alfred og vinkede ad Manden, at han skulde standse og komme nærmere.

„Guddommelige Adonis!" tiltalte han derpaa Manden, der nærmede sig og bukkede dybt for de efter deres Ydre fornemme Herrer, „Du kommer vist fra en stor Gudeforsamling i

Olympen, hvor Du har drukket Nektar og spiist Ambrosia, og hvor alle Gudinder have været dødelig forelskede i Dig. Kom nu og lad mig see, om Du har Lyst til at tjene Penge? Denne fulde Pung skal være din, naar Du vil gjøre, hvad jeg forlanger af Dig."

Med disse Ord trak han en smuk Pengepung ud af Lommen og kastede den paa Bordet foran sig, saa Glassene klirrede.

Den Pukkelryggede saae med begjærlige Øine paa den svære Pung og lod sit Blik derpaa glide fra den Ene til den Anden, som om han tvivlede om, at det var alvorligt meent og frygtede for, at man blot vilde holde ham for Nar. Da de andre Herrer saae alvorlige ud, men dog ikke indvendte Noget, tog han Mod til sig og svarede meget ydmygt:

„Jeg har hverken drukket Nektar eller spiist Ambrosia; jeg veed hverken, hvorledes det smager eller hvor det er at faae. Jeg har derimod drukket Kaffe og spiist Rugbrød dertil; thi om Morgenen drikker jeg aldrig Snaps. Ja, jeg kan tænke mig," tilføiede han derpaa ligesom i en Parenthes, „at det endnu er Aften for de ærede Herrer og ikke Morgen." — Han sagde dette saa comisk naivt, at Grev Alfred brast ud i Skoggerlatter.

Manden saae lidt betuttet paa den unge Greve og paa Pungen og vedblev derpaa, idet han med comisk Høitidelighed rakte Armen i Veiret:

„Jeg kalder de Herrer til Vidner paa, at denne Pung virkelig er min retmæssige Eiendom, naar jeg gjør, hvad Herr Greven forlanger af mig."

„Slyngel!" raabte Grev Alfred, „er mit Ord Dig ikke

nok?" og i det samme gav han ham et alvorligt Slag med sin Stok over Pukkelen.

De andre Herrer, med Undtagelse af von Ottens, der smilte paa en noget ondskabsfuld Maade, saae misbilligende paa den unge Mand. Den stakkels Mishandlede krummede sig som en Orm, men et Blik paa den svære Pung holdt hans Vredesudbrud tilbage. Grev Alfred vedblev:

„Pungen er din, med hele dens Indhold, naar Du gjør, hvad jeg forlanger af Dig."

„Hvad er det da, jeg skal gjøre, Herre?" spurgte Manden ydmygt paany.

Greven lagde sig tilbage paa Stolen, løftede sit ene Been i Veiret og holdt Foden hen for Mandens Ansigt.

„Seer Du den Støvle der?"

„Ja," svarede Manden glad, „skal jeg børste den, det er jo netop mit Fag."

„Nei, min Ven, saa let tjener Du ikke din Pung. Børste den skal Du ikke, men — kysse den tre Gange, det skal Du. Hvergang jeg har commanderet „kys!" saa kysser Du."

En mørk Skygge foer hen over den Pukkelryggedes Ansigt, og han følte aabenbart den Haan, der blev ham tilføiet. Han stod et Øieblik ligesom i Tvivl om, hvad han skulde gjøre, men sagde derpaa, med et resigneret Blik paa Pungen, med tragicomisk Værdighed:

„Jeg børster Støvler, men jeg kysser dem ikke." —

Nu brast alle Mand ud i en voldsom Latter.

„Et classisk Svar!" raabte En; „Fortræffeligt!" en Anden. „I denne pukkelryggede Støvlepudser boer en Aand,

som Lichtenbergs, der ogsaa var pukkelrygget!" raabte en Tredie.

Den stakkels fattige Mand saae atter betuttet snart paa den Ene, snart paa den Anden, men vilde nu vende sig om for at gaae.

„Vent, vent!" raabte en af Herrerne, „vi skulle lade Tallerkenen gaae rundt for Dig. Et lille Honorar har Du dog fortjent for din Replik."

Manden vendte sig atter om og blev staaende. En ny Kamp syntes at foregaae i hans Indre.

„Har Du hørt Historien om Lichtenberg?" spurgte en af Herrerne de Andre, uden at agte paa, at Manden ventede. „Den er morsom. Lichtenberg var pukkelrygget, men han forstod alligevel at more sig over sine Ligemænd. Han inviterede engang et heelt Selskab af Pukkelryggede, og da den Sidste var traadt ind ad Døren, gik han høitideligt hen og lukkede den i Laas. Rolig vendte han sig derpaa om til Selskabet og sagde med et dybt Buk: „Jaften, mine Herrer, ville vi engang udelukkende tilhøre hinanden.""

Tallerkenen var imidlertid gaaet rundt, og Enhver havde lagt nogle Courant-Skillinger derpaa.

Grev Alfred tog nu atter Ordet og sagde:

„Jeg indrømmer, at Dit Svar var godt, men jeg anseer ikke Din Beslutning for urokkelig. Hvis jeg nu foruden denne Pung giver Dig mit Uhr, vil Du saa kysse min Støvle?"

Han trak sit Uhr frem, det var et smukt, kostbart Guldur, og lagde det paa Bordet. De Andre raabte nu meget alvorligt:

„Menneske, er Du gal? dette Uhr, som Du engang har faaet foræret af din Moder?"

„Hun kan forære mig et nyt, det koster hende kun et Penneſtrog," svarede han koldt. „En Mand, der, som jeg, engang paa en Hest er svømmet over Kielerhavn fra Düſternbrook til Ellerbeck, kan vel ogsaa offre en Pung og et Uhr for et Kys af denne Adonis paa sin Stovle. Hvem af Jer vover at hindre mig i, hvad jeg vil gjøre?"

Alle taug og saae nu paa den Pukkelryggede, hvis Blikke syntes fortryllede ved den Rigdom, som han saa let kunde vinde.

Grev Alfred holdt atter Foden op til hans Ansigt, og den stakkels Mand vaklede nu aabenbart. Han syntes at faae et godt Indfald, thi et Smiil gled hen over hans Ansigt, og efter at han havde trukket en Børste frem af sin Lomme, gav han sig til af alle Kræfter at børste den fine grevelige Stovle.

Da han var færdig dermed, raabte han ivrig:

„Jeg har en syg Kone og syv Børn hjemme, og at børste Stovler kaster meget Lidet af sig. Bliver det saa godt betalt at kysse Stovler, hvilket jeg ikke før har vidst, nuvel — saa kysser jeg. Commandeer altsaa kun, Herr Greve!"

Greven commanderte derpaa tre Gange: kys!" og uden at fortrække en Mine kyssede den Pukkelryggede den fornemme Stovle. Sveden stod paa hans Pande, saa man kunde see, at det ikke havde været ham let, men da Grev

Alfred nu skød Pungen og Uhret hen til ham, lyste hans Øine af Glæde.

„Siig mig nu, hvad Du tænkte derved, at Du først vilde børste Støvlen?“ spurgte Grev Alfred, „den var jo reen.“

„Det er min Hemmelighed.“

„Men jeg vil vide den; vil Du ogsaa have den betalt?“

„Nei, Herre. Jeg tænkte, at naar jeg børstede Støvlen, saa var Glandsen mit Værk; jeg kysfede da ikke Støvlen, men mit Værk, og det kunde jeg nok gjøre.“

„Snildt udtænkt!“ raabte Greven og rynkede Panden, „men Løgn alligevel. Pak Dig nu og kom mig ikke mere for Øinene.“

Dette lod Manden sig ikke sige to Gange. Han tog sit Bytte, bukkede dybt, ikke uden en vis Ironi, og gik sin Vei.

Herrerne drak nu hver deres store Kop sort Kaffe og tændte Cigarerne paany. Solen var fuldstændig staaet op og den skjønneste Maimorgen lyste over denne uhyggelige Scene.

Grev Alfred tog atter Ordet og sagde:

„Som denne Pukkelryggede ere Alle, om ikke legemligt, saa aandeligt; naar man er Greve og har Penge, saa kan man kjøbe dem til, hvad det skal være. Vor Herre maa være en stor Fusker, at han kunde lave saa ussel en Verden. Fy!“ — sagde han haanligt — „man burde egentlig holde sig for god til at være paa denne Jord; i Helvede maa der

være meget bedre. Der bruger man vist ikke Kone og Børn til Skalkeskjul for usle Handlinger, Feighed eller nederdrægtigt Slavesind, og endnu mindre undskylder man sig for sig selv ved lurvede Sophismer. Men kom nu, lad os gaae hjem og sove, saa glemmer man dog for et Øieblik, at man er til."

De brøde nu op. Hver tog sin Hat og Stok for at gaae til Sit.

Men de vare endnu ikke skilte ad, førend de, lige ved det nærmeste Gadehjørne, pludselig mødte en ung, smuk, lidt phantastisk klædt Dame, høi og rank, med et Ansigt, saa vidunderlig skjønt, at man kunde have troet, at Venus selv var stegen ned til disse jordiske Dale. En gammel Tjener i en luvslidt Livree fulgte hende og bar hendes Schawl.

Grev Alfred, der saae hende for første Gang og nær var tørnet imod hende ved Omdreiningen, foer et heelt Stykke tilbage og stod et Øieblik som lynslagen. Da han fik Mælet igjen, var hun forsvunden.

„Hvem er denne Dame?" spurgte han de Andre.

„En Froken M . . .," svarede en af Herrerne, „Datter af en Hr. M . . ., en gammel Nar, der bilder sig ind at være en stor Maler, men i Virkeligheden er en Hr. Ingenting von Habenichts. Vi kalde hende „den skjønne Cactus," til Forskjel fra en anden, en blond Skjønhed i Byen, som vi kalde den skjønne Kala. — Men, farvel, nu ville vi sove. Imorgen ville vi fortælle Dig mere om hende."

„Hun skal blive m i n og det snart, om det saa skal koste mit Liv!" raabte Grev Alfred ligesom i en stærk Sindsbevægelse og ilede bort.

Andet Kapitel.

Grev Alfred var kommen hjem og havde lagt sig tilsengs. Men det varede længe, førend han kunde falde isøvn. Alle hans Tanker vare optagne af den smukke Dame, som han i den tidlige Morgenstund saa uventet havde mødt. Blikket fra de kulsorte Øine havde gjennembrudt Blaseerthedens Is-Pandser paa hans Bryst og saaret ham dybt i Hjertet. Men hans Følelse var dog langtfra at kunne kaldes Kjærlighed. Han vilde have leet foragteligt af Enhver, som havde kunnet tiltro ham, at han kunde føle eller nære, hvad man i Almindelighed kalder en reen Kjærlighed. Men alligevel gjentog han idelig og idelig ved sig selv: „min skal hun blive, om det saa skal koste mit Liv!“

Endelig faldt han isøvn, men blot for atter at see hende i Drømme. Han saae sig selv siddende paa en øde Klippe midt i det store Verdenshav. Hun dukkede da op af Havet som en Sirene eller Havfrue. Hun svømmede omkring Klippen med en Behændighed og Smidighed, der var aldeles fortryllende og syntes at lokke ham med sine vidunderlige Sange. Hendes lange sorte Haar flød eller gyngede paa Bølgerne som et langt sort Slør og dreves stundom med Bølgerne hen til Klippens Fod, saa at han syntes at kunne gribe det, naar han bukkede sig ned. Men han frygtede for at tabe Ligevægten, naar han bukkede sig ned, da Klippen intet Hvilepunkt gav ham, og derfor modstod han i nogen Tid Fristelsen.

Men hans Længsel tog til i en voldsom Grad. Tilsidst

havde han ingen Magt mere over sig selv, han styrtede sig ned i Havet, for at gribe det lange Haar. Da følte han sig som lænket ved det og droges med hende ned i Dybet. Ovenfra hørte han da i en umaadelig Afstand ganske svagt Kirkeklokkerne ringe, hvis Klang ikke destomindre gik som en Dolk gjennem hans Hjerte. For havde han foragtet dem, nu syntes de at vække en svag Erindring fra en bedre Verden, der var tabt for evig. Hans Drøm sluttede forunderlig nok med, at han selv blev til en Havfrue, der trak den unge Dame med sig ned i Dybet.

Den ængstelige Følelse, som denne Drøm voldte ham, vakte ham og han følte sig ligesom lettet eller befriet fra en tung Byrde. Maisolen tittede ind igjennem de lukkede Persienner, og udenfor i en blomstrende Have, til hvilken hans Sovekammer vendte ud, hørte man Fuglene synge. Han sprang hurtig op og kaldte paa sin Tjener Marquard, for at han skulde klæde ham paa.

Da denne aabnede Døren, foer han ganske forskrækket tilbage; thi hans Herre stod, halvt paaklædt, med den ene Haand ligesom til en Ed løftet høit i Veiret, midt i Værelset og raabte, den ene Gang efter den anden, „Min skal hun blive, om det saa skal koste mit Liv!“ ja, ligesom det endnu ikke var nok, tilføiede han tilsidst: „og min Salighed med, hvis der virkelig skulde være saadant Noget til!“

Da Marquard derefter hjalp ham ved Paaklædningen, kom han dog endelig paa andre Tanker.

„Hvad have vi idag at bestille?“ spurgte han Tjeneren.

Marquard svarede med megen Sindighed: „Først spise vi Frokost, saa ride vi os en Tour paa Columbus (det Navn

havde Greven givet sin Yndlingshest), saa skrive vi et Brev til Excellencen og hendes Naade (dermed meente han Grevens Forældre i Karlsbad) og saa gaae vi lidt op paa Contoiret. Derefter kommer Musiklæreren, for at spille med Hr. Greven.

Greven afbrød ham her og raabte: „Skrive til Fader og Moder vil jeg ikke idag, de kunne vente. Men Musiklæreren skal komme, og derefter vil jeg have et Par gode Venner til Middag. Gaa hen til Ahlefeld, til Rantzau, til Brokdorf og til Buchwald og bed dem spise hos mig. Sørg saa for friske Østers og Is til Champagnen, og lad saa forresten Ane Marie (Huusholderske) koge det Bedste, der staaer i hendes Kogebog. Saa, pak Dig nu og lad Hesten være færdig, naar jeg har spiist Frokost."

„Vil Hr. Greven ride strax efter Frokosten?" spurgte Marquard.

„Ja, husker Du ikke, hvad der staaer i Bürgers Ballade?

„Knapp sattle mir mein Dänenroß,
Daß ich mir Ruh erreite."

Det passer jo godt, thi Columbus er af ægte Frederiksborgerrace."

Marquard gik, og Greven traadte ind i sin elegante Dagligstue. Her vare Væggene behængte med store kostbare Oliemalerier, der forestillede Grevens Forældre og den stolte gammeldags Herregaard i det østlige Holsteen, der var Familiens Stamgods. Andre Billeder forestillede Studenterdueller, Hestevæddeløb eller ogsaa enkelte Heste og Hunde. Paa den ene Væg trindt om et stort Speil hang vel omtrent et Hundrede smaa, sorte Silhouetter med couleurte Huer og couleurte

Baand over Brystet. Den tredie Væg var prydet med en Mængde konstigt og smagfuldt sammensatte Vaaben, Jagttasker, kostbare Geværer, Pistoler, Krudthorn og svære Studenterhuggerter m. m Paa den modsatte Side af Værelset saae man et prægtigt Flygel. Grev Alfred havde virkelig enkelte Øieblikke eller Timer, hvori han med en næsten brændende Iver dyrkede Musiken. Han spilte dog kun lidt, men han sang gjerne, det vil sige, naar han vidste, at hans Kammerater ikke vare i Nærheden; thi han skammede sig ved disse borgerlige Tilbøieligheder. Selv smukke Vers kunde han lide at læse eller fremsige høit, naar han var ganske alene. Poesi og Musik vare saaledes virkelig endnu svage Baand, der knyttede ham til Livets ideale Magter. En af hans Kammerater og det den meest materialistisk-prosaiske af dem Alle, von Ottens, havde engang overrasket ham, da han, staaende i Midten af Værelset foran Speilet, havde fremsagt et Vers. En forvrænget Fortælling om denne Scene var derefter bleven en Kilde til uafladelige Drillerier. Dette ærgrede ham betydeligt, og siden den Tid havde han ikke havt en Digtsamling i Haanden. Idag lukkede han for første Gang igjen Bogskabet op og tog Heines „Buch der Lieder“ frem. Han bladede lidt deri. Hans smukke Ansigt fortrak sig derpaa til et stygt blaseret Smiil, og med en drøi Ed kastede han Bogen hen paa Sophaen.

Med Frokosten blev han hurtig færdig og steg da til Hest, idet han atter mumlede mellem Tænderne: „Min skal hun blive!“ derpaa gav han Hesten Sporerne, saa den fløi igjennem Gaderne som en Piil.

Marquard saae længe efter ham og rystede betænkeligt paa Hovedet. Han tænkte: „Naar nu en af de To kommer død hjem, gid det saa blot maa være Columbus!“

Medens Grev Alfred rider sig en Tour, som om han vilde øve sig til at deeltage i den vilde Jagt, ville vi lære den unge Dame, Frøken M***, noget nærmere at kjende. Vi gaae da lidt tilbage i Tiden og følge hende til hendes Hjem.

Hun boede med sin Fader og den gamle Tjener, der havde fulgt hende, i en Pavillon eller et Slags lille Eremitage i en af en høi Muur omgiven Have, der laa meget afsides. De førte et meget stille Liv, saae Ingen hos sig og omgikkes ikke med Nogen af Deres egen Classe. Faderen syntes at være en Mand af fornem Herkomst, som ved en eller anden Tilskikkelse var bleven kjed af Verden og havde udsøgt sig Byen Slesvig, som en halv landlig By, til et stille Tilflugtssted, hvor han, uden at blive geneert af Nogen, kunde henleve sine Dage. Han var en spinkel Mand af Middelhøide, der syntes at være ældet før Tiden. Han gik altid underlig foroverbøiet, som om han trykkes af en svær Byrde, og Folk, der havde iagttaget ham, naar han troede sig ene i sin Have, havde stundom seet ham gesticulere og tale høit med sig selv. Efter den Dialect, han talte, at domme, havde han egentlig hjemme i Østerrig, og Naboerne vidste ogsaa, at han undertiden fik Breve med østerigske Poststempler paa. Han kaldte sig simpelt hen

Herr M*** og beskjæftigede sig meest med at tegne og male. Men, naar Nogen havde henvendt sig til ham med en eller anden Bestilling, havde han stedse svaret, han malte ikke for Penge, men for sin egen Fornøielse. Det var saaledes klart, at han maatte eie en lille Kapital, hvis Renter vare tilstrækkelige til, at han med sin Datter kunde leve deraf.

Datterens Navn var Hermine. Hun var Faderens Afgud, og han havde stedse et Billede af hende staaende paa sit Staffeli. Men aldrig havde han kunnet fyldestgjøre sine Fordringer med Hensyn dertil, og saasnart det ene Billede var færdigt, begyndte han strax paa et nyt i Haab om, at det skulde lykkes ham bedre. Men det vilde aldrig lykkes ham; overhovedet hørte han til den Classe Mennesker, som man har kaldt passive Genier. De have den mest udviklede Skjønhedsfølelse og Smag, enten med Hensyn til Digterværker, Musik, Byggekonst eller Billedhuggerkonst, de kunne vurdere det Største, nyde det Bedste, men ere ikke istand til selv at skabe Noget, der virkelig svarer til det, de føle eller i deres Phantasi see for sig. Tanken om denne Skjæbne forbittrede Herr M's Liv, og den havde stundom sat ham i saa lidenskabelig en Stemning, at han bogstavelig ikke vidste, hvad han gjorde. Skjøndt han saaledes var den godmodigste, fredsommeligste Person, og paa sin Maade ogsaa en ganske fornuftig Mand, havde han dog i de Forhold, hvori han før havde levet, været udskreget for en halv sindsforvirret, ufordragelig Krakiler, der var et sandt Kors for sin øvrige Familie.

Skinnet bedrager imidlertid, og i Virkeligheden forholdt

det sig noget anderledes, end Folk troede. Han var nemlig virkelig en meget fornem Mand. Ved hans Faders Død havde han arvet ikke blot Titlen som Rigsgreve, men ogsaa et stort Grevskab i Østerig. Han havde giftet sig med en Dame af gammel Adel, men uden Formue. Men denne Dame, der aldrig havde elsket ham, forstod ikke eller vilde ikke forstaae hans eiendommelige Natur. Medens han var ligesom en Peter den 3die en miniature, saaledes var hun en Katharina den 2den efter fattig Leilighed, det vil sige, hun var en Dame, der kun havde een Tanke, nemlig, hvorledes hun uden at tage mindste Hensyn til sin Mands Ulykke, skulde vinde det uindskrænkede Herredømme over det store Grevskab. Hermine var bleven sex Aar gammel og sat i en Pension i Genf, medens hendes ældre Broder var given i Kost hos en Familie i Wien, da Leiligheden tilbød sig for den herskesyge Grevinde at blive af med sin Mand, d. v. s. jage ham i frivillig Landflygtighed og betragte ham som moralsk død. Ganske uberettiget havde den Tanke: paa en eller anden Maade at gjøre ham umyndig, ikke været, thi hans sygelig udviklede Skjønhedssands havde ført ham til ikke blot at rive alle herskabelige Bygninger ned paa det store Gods for at opbygge nye konstnerisk skjønne, men ogsaa til at laane andre ganske fremmede Personer, naar de blot hørte til Grevskabet, uhyre Summer, paa den Betingelse, at de skulde bygge sig nye Huse efter hans Planer og Tegninger. Han havde været saa optagen af disse Foretagender, at han slet ikke havde lagt Mærke til, at en fjern Slægtning af hans Gemalinde fra Gjest

var avanceret til erklæret og begunstiget Elsker. Da han ved et Tilfælde opdagede det, grebes han af et saadant Raseri, at han dræbte sin Medbeiler. Grevinden benyttede nu dette Mord for at faae ham til frivillig at give Afkald paa alle sine Rettigheder. Med en lille Kapital i rentebærende Statspapirer i sin Kuffert flygtede han i Mulm og Mørke, kun ledsaget af den ene gamle Tjener og naaede da endelig til det fjerne Danmark, hvor Politiet dengang kun lidet bekymrede sig om Forbrydere fra fremmede Stater, naar de ikke vare Landstrygere, der kunde falde Nogen til Byrde. Først efter sex Aars Forløb vovede han atter at forlade sit Skjul og reiste, dreven af Længsel efter at see sin Datter, til Genf. Ved at aabenbare sig for den Institutbestyrer, hvor Hermine endnu opholdt sig, og ved at offre Halvdelen af sin Formue for at bestikke ham, havde han opnaaet, at Hermine maatte reise med ham. Hermine, som var et livligt og poetisk Barn med en vis energisk Charakteer, havde længe været kjed af den Tvang, som herskede i Pensionen. Hun var derfor beredt til at følge sin Fader, hvem hun kun dunkelt erindrede fra sine første Barndomsaar, hvor han stedse havde beskyttet hende imod Moderens Strenghed. Hun sørgede ikke over, at hun ikke mere skulde tilbage til Moderen, hvem hun ikke elskede, og havde i sit Ubekjendtskab med Verden og Livet ikke Begreb om, hvad hun offrede, naar hun fulgte sin Fader til hans eensomme Asyl i det fjerne Norden.

Saaledes havde de da henlevet 6 til 8 Aar i den lille Have, M. havde kjøbt. Faderen havde underviist sin Datter

og deri fundet baade Beskjæftigelse og Glæde. Hun tegnede og malte næsten bedre end sin Lærer, var meget musikalsk og vel bevandret i de forskjellige Literaturers klassiske Digterværker. Selv kvindeligt Arbeide havde hun Sands for og drev det med Iver, ligesom overhovedet den Energi, der var hende medfødt, viste sig i Alt, hvad hun foretog sig. Tjeneren Antonio var den lille Husholdnings Factotum, han var Tjener og Enepige, Løber og Brændehugger i een Person, og syntes at give Indretningen af Huset og ikke mindst Bordets Anretning en vis Noblesse, for at vedligeholde et standsmæssigt Præg og den Illusion, at Huset endnu var rigt og anseet. Kun en gammel skikkelig Kone fra Byen kom jævnlig til dem for at besørge deres Vask, og fra hende fik de nysgjerrige Naboer stundom en ufuldstændig, feilagtig opfattet og forvirret Skildring af, hvad der foregik i det lille Havehuus. Hermine havde fattet Godhed for den gamle Kone og overøst hende med Velgjerninger; at hun til Gjengjæld udbasunede hende som en sand Engel i Menneskeskikkelse følger af sig selv. Den gamle Kone var i den sidste Tid imidlertid bleven syg, og nu havde Hermine fundet en Glæde i jevnlig at besøge hende og pleie hende i hendes eget Hjem Hun boede i en Udkant af Byen, det saakaldte Stadtfeld, ganske alene, og da hendes Tilstand havde forværret sig, var Hermine staaet meget tidlig op for at see til hende, og, hvis det var nødvendigt, at skaffe hende lidt Hjælp i Huset. Det var, da hun vendte hjem fra dette Sygebesøg, at hun havde mødt Grev Alfred og

hans Venner, uden naturligviis at ane, at hun havde gjort saa stærkt et Indtryk paa den unge Mands Hjerte.

Tredie Kapitel.

Grev Alfred var kommen tilbage fra sin Ridetour. Den havde været anstrengende, voldsom, ja farlig, det kunde man see paa den sveddryppende og rystende „Columbus", der saae ud, som om den neppe kunde holde sig paa sine Ben. Flere Miil var Greven reden i den korte Tid, thi det var endnu to Timer før hans sædvanlige Spisetid. Hesten havde flere Gange ligesom af Uvillie vrinsket og steilet, naar Greven havde givet den Sporerne, naar han vilde tvinge den til at sætte over høie Led eller brede Grøfter, men der hjalp Intet, og da den følte, at den havde at gjøre med en ubøielig Herre, saa lystrede den ogsaa og slap heldigviis uskadt derfra. Alfred havde ikke et eneste Øieblik tænkt paa, hvorledes han flere Gange havde været nærved at knække Halsen. Han tænkte kun paa Hermine, hvis fulde Navn han endnu ikke kjendte, og udkastede den ene Plan efter den anden, hvorved han skulde gjøre hendes Bekjendtskab, eller bringe hende i sin Vold. Rolig var han saaledes ikke bleven ved sin Ridetour, ja, det Modsatte var meget mere Tilfældet, og det Eneste, han havde opnaaet, var, at han sandsynligviis havde skaffet sig en Feber paa Halsen. Da han havde givet Marquard Hestens Tøiler, stormede han op ad Trapperne til sin Lejlighed, men standsede pludselig ved Døren.

Han hørte nemlig Musik, forunderlig deilige Accorder

og Modulationer indefra ligesom strømme ud til sig. Han vidste godt, hvad det var, det var nemlig ganske simpelt hans Musiklærer Lorenz Schumacher, der var kommen lidt før sin Elev og havde sat sig hen til Flygelet, for at fordrive Tiden med at phantasere lidt. Men i dette Øieblik greb det ham paa en forunderlig Maade. Aldrig før havde han saaledes følt Musikens eller, om man vil, Konstens dulmende eller beroligende og over jordiske Ovaler opløftende Kraft. Dertil kom, at den unge Mand, der agerede hans Musiklærer, ikke var noget almindeligt Menneske. Han kunde, naar han var overladt til sig selv, fuldstændig fordybe sig i sine rige musikalske Tanker, variere og nuancere sit Thema med en saadan Genialitet, at maaskee selv en Beethoven vilde have studset derved.

Grev Alfred var ved et Tilfælde bleven bekjendt med ham. Han havde, da han besluttede at tage Musikunderviisning, sendt Marquard ud i Byen, for at „høre Rygte" paa samtlige dens Musiklærere. Marquard havde skreven en heel Liste op med en Levnetsbeskrivelse ved hvert Navn. Schumachers Navn havde været det sidste og dertil havde Marquard føiet: „Søn af en fattig Lappeskræder her i Byen, der er bekjendt som en lystig Person og en slem Satyrikus, saaledes at de Fleste frygte hans skarpe Tunge og ikke ville have Noget at bestille med ham. Sønnen skal være „ei ubeqvem", men er ikke i Mode, han er uhøflig mod Folk, naar de ikke ville spille, som han vil have det, og vil ikke spille det, som de ønske, men kun det, som han foreslaaer dem. I Concertforeningen spilte han Violin, men

da han engang i Dirigentens Fraværelse skulde dirigere og lod et Musikstykke opføre efter sin egen Opfattelse, der, som Nogle hemmelig udtalte, var den rigtigere, saa kaldte Dirigenten ham bagefter indbildsk. Schumacher udtraadte da strax af Foreningen og skrev et Stykke i Bladene imod den i Almindelighed afholdte Dirigent. Han udtalte sin Mening beskeden, men bestemt, og Enhver, der læste det og forstod sig derpaa, meente, i al Stilhed, at han havde Ret. Men naar de kom sammen, vare de ligeledes enige om, at Schumacher som en fattig Skræderson, der ikke var i Mode, ikke burde have anmasset sig at have en rigtigere Mening end den almindelig afholdte Dirigent, der dengang dog endnu ikke havde componeret „Schleswig-Holstein-Meerumschlungen", som skulde gjøre ham udødelig. Schumacher var derefter kommen i almindelig Miscredit og havde efterhaanden mistet de fleste af sine Informationer."

Da Grev Alfred havde læst denne lille Fortælling, der, skreven i Marquards Stiil, tog sig lidt mere naivt og comisk ud, følte han Lyst til at gjøre dette stakkels Menneskes Bekjendtskab. Der laa i Alfreds Charakteer skjult en vis Lyst til at trodse den offentlige Mening eller det toneangivende Partis Fordomme og være Beskytter for den Forurettede, og at Schumacher havde vovet at være af en anden Mening end de, der syntes at have Magten, indgjød ham en vis Agtelse for den unge Mand, hvem han besluttede at betale meget rigeligt.

Da Schumacher første Gang mødte hos ham, saae han lidende og modfalden ud, og da hans Fremtræden i den

nedtrykte Stemning, hvori han var, unægtelig maatte siges at være noget keitet og ligesom en Blanding af Geniets stolte Selvbevidsthed og den fattige Forskudtes ligesom paatvungne Ydmyghed, saa gjorde han ikke noget fordeelagtigt Indtryk paa den unge Adelsmand. Dertil kom, at han var noget forlegen og i Begyndelsen ikke vidste, hvorledes han skulde udtrykke sig. Grev Alfred havde nu imidlertid ladet ham kalde, han vilde jo netop ogsaa trodse den offentlige Mening og lod derfor Underviisningen begynde. Da Schumacher havde sat sig til Flygelet, var han øjeblikkelig ligesom forvandlet. Da hans Fingre berørte Tangenterne, kom der Liv over hans Ansigt og Ild i hans Øine, og han spilte afvexlende med en saadan Ynde og Kraft og med et saa eiendommelig blødt Anslag, med saa megen Aand og Sjæl, at den ikke ringe Musiksands, der havde slumret i Grevens Indre, pludselig blev vakt. Henrykt lyttede han og raabte kun, hvergang Schumacher standsede: „Bliv ved, bliv ved!“

Da Schumacher saae, hvilken Virkning hans Spil udøvede paa den for sin Blaseerthed og sine Udsvævelser næsten berygtede unge Adelsmand, smilte han uvilkaarlig, men dette Smil var saa eiendommeligt, saa fri for al Selvtilfredshed eller Forfængelighed, et saa godmodigt, ydmygt, men lykkeligt og dog veemodigt Smil, at Greven uvilkaarligt følte sig greben deraf. Da Schumacher saae sig anerkjendt, kunde han ogsaa pludselig tale flydende og frit, ja smukt, og hver en Bemærkning, han gjorde, syntes at være saa dyb, saa træffende, at Greven meente, aldrig at have kjendt et saadant Menneske før. At Schumacher tog det alvorligt med Under-

viisningen, mærkede Greven ligeledes hurtigt, og det imponerede ham, at den unge Mand, uden Frygt for at tabe en saa god Kunde, stedse sagde ham sin oprigtige Mening, om den saa lød nok saa ubehagelig. Greven vilde betale ham mere for Timen, end han havde fordret, men Schumacher nægtede trods sin Fattigdom bestemt at modtage Mere, end hvad der efter Byens gængse Priser tilkom ham. Han kunde sulte, men ikke modtage Almisser, som han kaldte det. Han kunde leve af Lidt og var lykkelig i Udøvelsen af sin Konst, om end de Stikord om hans Indbildskhed eller Udueligbed, som hans Fjender havde sat i Omløb, forhindrede, at de Fleste kunde see, hvad der boede i ham. At han virkelig sultede, havde Greven ved det første Møde faaet et Beviis paa, han besvimede nemlig efter den første Times Underviisning og tilstod ganske aabent, at han den Dag Intet havde spiist. Hans Sanddruhed, Ærlighed og Oprigtighed, der gjorde ham det umuligt at smigre Nogen, om han end havde kunnet opnaae de største Fordele derved, gjorde et stærkt Indtryk paa Alfreds Hjerte, og naar han var sammen med Schumacher, var han tilsyneladende et fuldstændig andet Menneske end ellers. Men naar Schumacher var borte, saa var han atter den gamle. Vanen viste da sin Magt over ham, og naar han var i slet Selskab, overbød han i sin Higen efter sine Venners Bifald sig selv i kaad, voldsom, ja ofte uanstændig Opførsel. Dette havde Schumacher aldrig villet troe; han kjendte ham kun fra en bedre Side og som den Fortrykte, der i ham fandt en modig Beskytter, elskede og ærede han ham med et taknemmeligt Hjerte.

Greven lyttede i nogen Tid, førend han traadte ind, for ikke at forstyrre sin Protegés musikalske Tankeudvikling. Endelig traadte han ind, og da Schumacher samtidig sluttede med en brat Accord, raabte han:

„Spil Marseillaisen for mig, den stemmer bedst med min Stemning, thi mit Blod er i Oprør."

„Hvad er der da hændet Dem, kjære Greve?" spurgte Schumacher, der forbauset saae, at han virkelig var i en stærk Sindsbevægelse.

„Intet Andet, end at jeg er dødelig forelsket i en ung Dame, skjøndt jeg kun har seet hende een Gang. Men jeg har svoret paa, at hun skal blive min og det snart, om det saa skulde koste mit Liv."

„For Guds Skyld, kjære Greve, De er syg, kom, lad os spille noget Alvorligt, noget Fiirhændigt, det hjælper, om De saa var dødsyg. Lad os spille Beethovens Septet, da føler Sjælen sig befriet fra Alt, hvad der ellers nedtynger den, man glemmer dette Livs Smaalighed og Usselhed, fordi man føler sig i en bedre Verden."

„Nej, nej, jeg vil ikke høre Sligt, tal om hende til mig, siig mig, hvem hun er, kjender De hende?"

„Hvem mener De?"

„Hende, hende, som man kalder „den skjønne Cactus"."

„Ah, ah, er det hende!" sagde Schumacher ivrigt, „ja, jeg tilstaaer, hun er meget smuk, men Deres Kjærlighed er fuldstændig haablos, thi hun er for god til at være Deres Maitresse, og efter de herskende Begreber vel ikke god nok til at blive Deres Frue!"

„Hvad veed De om hende, hvad kjender De til hende?“

„Jeg veed, at hendes Fader er en gammel Særling, en Maler, som aldrig faaer Noget færdigt. Han skal være en uforbragelig opfarende Person, som man ikke tør nærme sig. Han vilde vise Dem Døren, naar De under et eller andet Paaskud vilde besøge ham. Han er aabenbar bange for, at Folk skulde faae noget Nærmere at vide om ham. Han er kommen langveis fra, Ingen veed hvorfra, og Mange mene, at han har gode Grunde til at holde sig skjult.“

„Altsaa en Kjæltring, en Person, der ikke tør vove at optræde som Anklager, fordi han derved vilde udsætte sig for, at hans forrige Levnet vilde blive oplyst eller bekjendt?“

„For Guds Skyld, hvad tænker De paa, og hvad har jeg sagt?“

„At — naar hun ikke kan blive min Maitresse eller Kone, saa gives der endnu et Tredie.“

Med et uhyggelig vildt Blik saae han paa den skjælvende Musiklærer, der stod for ham.

„Hvad mener De dermed?“

„At hun kan blive mit Offer; naar man har et Maal, maa man ogsaa ville Midlerne.“

Schumacher foer bleg som et Liig tilbage, bedækkede sit Ansigt med sine Hænder og stammede: „Saa seer jeg da, at der er en dobbelt Natur i Dem og at jeg hidindtil kun har kjendt den gode?“

„Ja, min gode Schumacher, nu har jeg i nogen Tid leget Barn med Dem, og vi have som rene Engle sværmet for Beethoven og Mozart, men det kan man ikke blive

mæt af, Toner ere en altfor let Næring. En rigtig Mand er ligesom et Rovdyr, han vil see Blod flyde, han vil mætte sig med Kjød."

Schumacher gik stiltiende hen og tog sin Hat, derpaa sagde han med fast Alvor:

„De har hyklet for mig, nu viser De altsaa Deres sande Natur. Og jeg, som ærede og elskede Dem! Og dog, jeg kan ikke troe, at Alt har været Forstillelse."

„De troede at have tæmmet Løven med Deres Konster og fortryllende Toner, men han rører blot sin Fod og de faste Baand sønderrives som Spindelvæv. En Mand er født til at være en Mand og ikke til at være hverken Mand eller Qvinde som De. Det kan være godt i Himlen, hvor man ikke frier eller tager til Ægte, hvor man ikke bestiller Andet end synge og musicere; men her paa Jorden trænger man til Handling, om det saa var Rov, Forbrydelse, Erobring eller hvad man nu vil kalde det."

„Jeg er en Mand, som De," svarede Schumacher med fast Holdning, „men jeg er et Menneske, der troer paa Gud go Dyd, og som har Agtelse for Andres Rettigheder. Farvel, De seer mig aldrig mere, medmindre De som Ulykkelig engang skulde komme til mig og bede mig blive Deres Frelser."

Fjerde Kapitel.

Den unge Greve saae med Forbauselse og Forbittrelse paa den Dør, som Musiklæreren var gaaet ud af, og som han

sagte havde lukket. Et Øieblik var det for ham, som om en usynlig Magt tilskyndede ham til at ile efter ham og holde ham tilbage. Hans naturlige Harme syntes aabenbart blandet med en Smerte, der var ham ganske ny. Han var tilmode, som om en spæd Plante, der, uden at han vidste det, havde fæstet Rod i hans ellers golde Hjerte, var revet op og havde efterladt sig ligesom et blødende Saar.

Han stod et Øieblik taus og grundede, aabenbart i stærk Kamp med sig selv. Tilsidst fik hans saarede Stolthed og Egenkjærlighed atter Overhaand.

„Hvad vil dette Menneske? hvilken Uforskammethed!“ mumlede han derpaa. „Hvor utaknemmelig har han dog ikke vist sig imod mig! Han har ikke kunnet taale, at jeg nedlod mig til ham og viste ham Fortrolighed. Jeg har været en Daare. Jeg har ikke betænkt, at Konsten ligesom nivellerer al Standsforskjel. Jeg har faaet Løn som forskyldt. En Lappeskræders Søn, en ussel, forsulten Musikant, ak, det er igrunden kun latterligt!“

„Men, jeg følte mig paa en Maade virkelig lykkelig. De Timer, jeg var sammen med ham, vare behagelige. Jeg følte mig smigret ved hans Roes, thi jeg vidste, at den var ærlig og oprigtig, netop fordi han i Begyndelsen havde dadlet mig saa strengt. Naar jeg sang for ham, saa saae jeg, hvorledes hans Øine funklede af Glæde, og dog havde han første Gang, han hørte mig synge, sagt, at ikke een Tone var rigtig dannet, d. v. s. fast og reent intoneret. Jeg har virkelig lært Noget af ham. Det er kjedeligt, at det

nu skal være forbi, men det er dog maaskee godt, da jeg nu har faaet noget Andet at tænke paa."

Mismodig satte han sig hen til Flygelet og sang en Vise af Curschmann, som dengang var i Mode:

„Dein ist mein Herz!"

Enhver Kjender, der havde hørt den unge Greve synge, vilde have erklæret, at denne unge Mand var i Besiddelse af en ganske ualmindelig smuk Barytonstemme, og at det i Grunden var Skade, at den var given til et Menneske, der jo saagodtsom ingen Brug havde for den.

Da Greven tilsidst selv var kjed af at synge, hørte han i Værelset ved Siden af Marquard dække Bord og tænkte nu paa, at han havde inviteret sine Venner til et flot Middagsselskab. En Skygge foer over hans Ansigt, og han tænkte et Øieblik med Væmmelse paa den foregaaende Nat og de Personligheder, med hvilke han havde tilbragt den. Han savnede nu ogsaa sit Lommeuhr og ærgrede sig over den kaade Maade, paa hvilken han var bleven af med det, ja han skammede sig aabenbart over sig selv.

„Det var Rusen," mumlede han, ligesom for at undskylde sig for sig selv, men han var dog langt fra at love sig selv for Fremtiden at afholde sig fra at beruse sig paany. Tvertimod satte han sig, efter at han et Par Gange var gaaet op og ned ad Gulvet, atter ned ved Flygelet og sang med sprudlende Liv Champagne-Visen af Mozarts Don Juan: «Finch han dal vino» etc. Han sprang dog pludselig op, løb til Spisestuen og raabte: „Marquard! har

Du sat Champagnen i Is?" Marquard viste paa Iskjøleren, der stod paa Bordet.

„Godt, godt!" raabte Grev Alfred, „det vil give mig Ro i Blodet, og jeg vil glemme min Ærgrelse. Det vil ogsaa styrke mit Mod til at naae det Maal, jeg har foresat mig."

Marquard rystede paa Hovedet og saae bekymret ud. Han meldte derpaa, at Kudsken Johan fra Godset i Angel var kommen til Byen, og at han havde bragt Breve med fra Grevens Forældre i Carlsbad, der vare sendte til Godset. De grevelige Forældre besad et Gods i det østlige Holsteen, et i Angel og desuden et Landsted Falkenborg, nordfor Byen Slesvig.

„Det er godt," svarede Greven, „det passer sig fortræffeligt, han skal blive i Byen til nærmere Ordre."

Det foer ham som et Lyn igjennem Sjælen, om han ikke kunde bruge sin Faders Equipage, der saa pludselig var stillet til hans Raadighed, til et eller andet dristigt Foretagende, til et Coup, som han kaldte det. Han gottede sig ved Tanken om den Bevægelse, der vilde opstaae i Byen, naar det var lykkedes ham paa en eller anden Maade at bortføre den smukke „Cactus". Han saae i Aanden, hvorledes Mænd og Qvinder stimlede sammen, for med overstrømmende dydig Uvillie at bryde Staven over den dristige Forbryder, idet dog hver Enkelt hemmelig eller ubevidst ønskede at være i den Bortførendes eller Bortførtes Sted. Han maatte lee høit og næsten hjerteligt. Hurtig løb han hen til sit Skrivebord for at tage en Portefeuille frem,

hvori han havde tegnet en uhyre Masse høist træffende Carricaturer, som imidlertid ikke vare egnede til at sees af Enhver. Kun det Indtryk fik man deraf, at han maatte have et stort Talent til Carricaturtegning, og at han stundom maatte føle Trang til ogsaa ved billedlig Fremstilling ligesom at rive det Slør af udvortes Velanstændighed bort, hvormed Verdensmenneskene pleie at bedække deres moralske Usselhed eller Nøgenhed. Der fandtes ogsaa et Blad, hvorpaa han havde begyndt at tegne Schumacher som Carricatur, men det var ikke lykkedes ham.

Han betragtede dette Billede og følte ligesom et Stik i Hjertet, tog Bladet og rev det i tusinde Stykker. Derpaa lukkede han Portefeuillen og lagde den igjen i Skrivebordet, idet han tænkte paa, i den første rolige Time at ville tegne Hermines deilige Ansigtstræk.

Men efterat han i Phantasien havde søgt at gjenkalde sig hendes Aasyn, udbrød han derpaa heftig: „Nei, nei, det kan jeg ikke, jeg har saa længe fundet en ondskabsfuld Glæde i at see og tegne Alt som Carricatur, at Idealet nu hævner sig paa mig ved at lade Alt, hvad jeg har mellem Hænder, blive til Carricatur. Jeg vil ikke tegne hende, jeg vil heller ikke have hendes Billede, men hende selv; jeg vil ikke sukke og græde, men jeg vil erobre hende, tage hende med Magt!“

Han stod op og traadte hen til Vinduet, og netop i dette Øieblik gik Hermine forbi; hun saae op til ham og deres Blik mødtes. Han følte da, hvorledes hendes Blik gik ham igjennem Marv og Been. Da hun ikke mere var

at see, styrtede han som en Afsindig hen til Spisestuen, tog en Champagneflaske op af Kjøleren og skyllede det ene Glas ned efter det andet.

Han ilede derpaa tilbage til sit Værelse og kastede sig i en Lænestol, idet han knugede Hænderne for sit Ansigt.

Kort efter kom de inviterede Venner, og man gik snart tilbords. Kudsken Johan hjalp Marquard ved Anretningen, og Alfred, der snart kom i den muntreste Stemning, viste sig som den elskværdigste Vært. Naturligvis kom den „skjønne Cactus" snart paa Tale, og det viste sig da nu, at enhver af Herrerne havde hørt en eller anden mystisk eventyrlig Fortælling om det Eneboerliv, som hun førte med sin Fader, Maleren, i den indelukkede Have, hvor den gamle Tjener, Tony, bevogtede dem som en Cerberus.

De Fleste meente, at hun slet ikke var den Gamles Datter. Men hvo hun og hvo den Gamle egentlig var, derom havde man ikke engang en Formodning. Nogle holdt ham for en flygtet politisk Forbryder, Andre for en undvegen Statsfange; atter Andre meente, at han var en Chemiker, en Guldmager, og at han havde vidst at fængsle Hermine til sig ved et Tryllemiddel eller en Kjærlighedsdrik. Disse unge Fritænkere kom tilsidst, tiltrods for deres Blaseerthed, ind i en Mængde Ammestue- eller Spøgelsehistorier, hvis narcotiske Duft omtaagede deres Hjerne næsten ligesaa meget som Champagnen.

Alfred sad tilsidst stum og rugede øiensynlig over mørke Planer. Han tænkte, at hvis han blot fik en Leilighed til at bortføre Hermine, saa vilde Faren derved ikke være synderlig stor. Den gamle Maler havde øjensynlig vigtige Grunde til ikke at optræde som Anklager mod sin foregivne Datters Bortfører. Han maatte, naar Ulykken engang var skeet, finde sig i det Uundgaaelige og endda være fornøiet, naar Greven lod hende, uden at undersøge hans Forhold, blive boende i hans Huus. Den rare Ven von Ottens saae skarpt paa ham, da han syntes at være hensjunken i sine Tanker, og sagde spydigt til ham: „Jeg tænker, vor elskværdige Bært gifter sig tilsidst med den skjønne Cactus og bliver fra en Don Juan til en skikkelig Philister, der glæder sig ved et stille husligt Liv i Kredsen af alle de smaa Cactusser, hun engang vil skjenke ham.“

Alfred tog dette meget ilde op og gav ham et fornærmeligt Svar, hvorover der opstod en forfærdelig Tummel i det halvt berusede Selskab, saa det nær var kommen til Haandgribeligheder. Da Marquard imidlertid heldigviis kom ind og præsenterede Kaffen og Cigarerne, saa lagde Stormen sig igjen; den muntre Stemning havde dog nu lidt et Skaar, og derfor skiltes man kort efter ad, idet Enhver koldt hilste paa den forhen saa elskværdige, men nu alvorlige Vert.

Den Sidste, som gik, hviskede Alfred i Øret: „Hvis Du vil have hende, saa maa Du gjøre hende til Grevinde; er hun ikke god nok til at blive det, saa er hun dog for god til at blive, hvad Du vil gjøre hende til.“

Alfred svarede koldt:

„Hun skal blive, hvad jeg vil gjøre hende til, Intet er for godt for mig. Husker Du ikke, hvad Faust siger: „Gieb mir nur sieben Stunden Zeit, und ich brauche den Teufel nicht, um solch ein Mädchen zu verführen.“

„Don Juan!“ sagde den Anden, „pas paa, at Du ikke ender som han.“ Derpaa gik han.

Alfred begav sig nu til sit Værelse og satte sig til Skrivebordet for at læse de Breve, han havde modtaget. Begge Breve vare skrevne med rystende Haand og indeholdt just ikke de bedste Efterretninger. Den gamle Greve havde faaet et nyt voldsomt Anfald af Podagra, og Grevinden laae ligeledes betænkelig syg. Greven ønskede, at Alfred snarest muligt skulde reise til Carlsbad, da han havde vigtige Meddelelser at gjøre ham, der ikkun kunde gives mundtlig. Disse Efterretninger gjorde dog slet ikke noget synderligt Indtryk paa den unge Greve, der ikke elskede sine Forældre, og ifølge sin Character ikke kunde hykle en Kjærlighed, som han ikke følte.

„Lad ham døe i Guds Navn,“ tænkte han, „saa er jeg Herre, hvorfor skal jeg være hans Skriftefader? At han har meer end een Synd paa sin Samvittighed, har jeg tidt nok mærket. Jeg har noget Vigtigere at gjøre, end at reise til Carlsbad.“

Femte Kapitel.

Schumacher var strax efterat han havde forladt Greven, gaaet til sit tarvelige Hjem, der bestod af et eneste Qvist-

kammer med en Seng, et Par simple Stole, et Bord, hans Klaveer og Violin samt en Mængde Noder. Den eneste Prydelse, Værelset havde, var nogle Kobberstik, der forestillede berømte Komponister: Haydn, Mozart, Beethoven, Weber og Spohr. Over Beethoven og Mozart hang der en Laurbærkrands.

Den stakkels Musiklærer følte sig meget nedtrykt i Sindet. Han havde først tænkt paa at gaae til sin Fader, Lappeskræderen, men han frygtede for ikke at skulle finde ham ædru. I en saadan Tilstand pleiede han at være endnu mere krakilsk end ellers, han yppede da Strid med Enhver, der kom i hans Nærhed. Men hans Søn var i dette Øieblik endnu mindre end ellers oplagt til Strid. Han gik op og ned ad Gulvet i sit Værelse og satte sig af og til hen paa en Stol, for at hengive sig til sine Grublerier eller sin Tungsindighed.

„Saa er da ogsaa denne Drøm forbi," sukkede han, „og jeg Daare, som bildte mig ind at have opdaget noget Ualmindeligt hos denne unge Adelsmand, jeg, som troede at kunne indvirke paa ham saaledes, at han ved Konstens Hjælp kunde udvikle de ædle Spirer, der unægtelig ligge i hans Natur, at han kunde finde og tilkæmpe sig ligesom sit bedre Jeg! Jeg Daare, som troede at han virkelig holdt af mig! Hvad har jeg nu for al min Hengivenhed? Spot og Skade, som altid følges ad. Jeg kunde have sagt mig det iforvejen, jeg staaer nu atter alene, fattig, forladt, ringeagtet og overseet, og hvad Himlen har givet mig af Talent og Kjærlighed til det Skjønne, bliver mig ikke til Velsignelse, men til Forbandelse. Var det ikke bedst at sige Farvel til dette Liv, offre de tvivlsomme og

sjeldent ublandede Glæder, som det mulig endnu kunde bringe, for Visheden om, at det ikke mere kunde bringe Smerte, at hverken Dolkestød eller Naalestød kunde saare det ømme Hjerte? O, Faust, nu forstaaer jeg Dig, dog nei, jeg forstaaer Dig ikke, jeg begriber ikke, at Du ikke drak Giften, da Du dog havde sat Phiolen til dine Læber!"

Og dog! — Paaskemorgensangen kunde vel rokke din Beslutning! Det er Barndomsminderne, som holde os fast ved Livet, naar Kampen synes at blive for svær. Barndomsminderne? ja, naar man har havt en lykkelig Barndom. Men jeg, har jeg da nogensinde havt en saadan? Han bøjede sit Hoved forover, trykkede sin Haand mod Panden og sad længe taus og hensunken i dybe Tanker.

Endelig sprang han op, satte sig til Klaveret og raabte: „Havde jeg hans Stemme, jeg vilde drage igjennem Verden og Ingen, der havde hørt mig, skulde glemme det mere. Og saadan en Perle skal kastes hen blandt en Hob blaserede Materialister? Er der nogen Mening i denne Verdens Styrelse? Og en voldsom, Intet agtende Sandselighed skal være forbunden med den sjeldne Evne at fremstille det Ædle, Ridderlige, en Bayard lænket til en Kaliban, Sommerfuglevinger klinet til en Isbjørn?"

Han begyndte nu at spille, han havde Paaskesangen fra Faust i Tankerne og phantaserede derover saa herligt, saa himmelsk, at den største Mester, der var gaaet Huset forbi, vilde være standset og sikkert havde lyttet forbauset. Men der var Ingen i Nærheden, som hørte paa hans Spil, eller dog Ingen, som havde Anelse om, hvorledes her en ægte Konstner-

sjæl udstrømmede sin ædle Følelse i vidunderlige Harmonier og Melodier og derved søgte at befrie sin Sjæl fra den trykkende Smerte, der fyldte den.

Han var saa fordybet i sit Spil, at han ikke havde hørt, at det to Gange havde banket paa hans Dør. Da det tredie Gang bankede, foer han op som af en Drøm og raabte nu halvt forskrækket, halvt mekanisk: „kom ind!"

Forbauset saae han paa den Indtrædende, der ikke var nogen Anden end Eremiten fra den indelukkede Have, den gamle Maler, Hermines Fader.

„Undskyld, min Herre," sagde den gamle Mand, idet han bukkede dybt, „undskyld, at jeg forstyrrer Dem Det er Uret, stor Uret, jeg tilstaaer det, jeg veed det med mig selv. Thi naar jeg maler, glemmer jeg Verden og al dens Elendighed og føler mig i min Himmel, som De i dette Øieblik var i Deres! Men det var nu egentlig ikke det, jeg i dette Øieblik vilde sige. Kjender De mig, min Herre?"

Schumacher satte en Stol hen til den gamle Mand og bad ham sætte sig ned, men han svarede, at han ikke havde saa megen Ro paa sig, men længtes efter at komme hjem igjen.

Noget forlegen over den besynderlige Uro i Malerens Væsen, der syntes at stadsæste de Rygter, der gik om ham, tog Schumacher nu Ordet og sagde:

„Byen er ikke saa stor, at man ikke omtrent skulde kjende Alle, som høre til den dannede Klasse, og jeg har stundom havt den Fornøielse at møde Deres Frøken Datter paa Gaden."

„Ja, det er jo netop i min Datter Hermines Veninde, jeg kommer. Hun ønsker at tage nogle Informationer i Musik og Sang. Vi leve meget eensomt, og holde ikke af, at der komme Mange til os, med mindre," tilføiede han med et forskende Blik paa den rødmende Musiklærer, „det skulde være Een, der levede ligesaa eensomt, forladt og udstødt af Verden som vi, og altsaa ikke løber omkring i Byen for at fortælle moersomme Eventyr til de nysgjerrige Mennesker. Konstnere, som mene det ærligt med deres Konst, ere for det meste fremmede paa denne Jord, men jeg trøster mig med at den ikke vil savne sin Løn, som virkelig har fortjent den."

„Hvad ønsker De af mig, min Herre?" spurgte Schumacher.

„Jeg ønsker, at De skal komme med mig. Min Datter ønsker at tale med Dem; De skal prøve hende, De skal lære hende rigtigt at synge. Jeg er vel ikke riig, snarere fattig, men jeg har dog nok Raad til at give Dem et ordentligt Honorar for Deres Umage."

„Jeg er beredt til at gaae med Dem," sagde Schumacher, idet han tog sin Hat, „men dog ikke for Honorarets Skyld," tilføiede han rødmende.

Da de efter en kort Vandring traadte ind i den aflukkede, med en høi Muur omgivne Have, i hvis Midte den lille Pavillon laa, følte Schumacher sig behagelig berørt ved den Orden og Skjønhed, der herskede der. Overalt paa Murene

saae man tykke Vinranker med halvtudsprungne Blade. En Mængde sydlandske Planter, deriblandt mange Cactusser, hvilke rimeligvis havde givet Anledning til at Byens vittige Hoveder havde givet Hermine Navnet „den skjønne Cactus", smukt arrangerede, syntes at skulle vække en Forestilling om, at man virkelig befandt sig i et mildere Klima.

Ikke uden en vis Spænding traadte Schumacher ind i Huset, hvor Alt var smaat, men smagfuldt og nydeligt indrettet. Den Gamle satte sig strax hen til sit Staffeli, der stod i samme Værelse, som Hermine sad og syede i.

Hermine opfordrede Schumacher med en Haandbevægelse, som man vilde have kunnet kalde bydende, naar den ikke tillige havde været af en ubeskrivelig Ynde, til at sætte sig ned foran hende.

Hun begyndte derpaa at tale om de paatænkte Informationer, hvilke Schumacher selvfølgelig var meget villig til at give hende. Hun reiste sig derpaa og gik hen til Klaveret for at synge et Par Roulader, og Schumachers fine Øre miskjendte ikke et Øieblik den ædle Sølvklokkeklang, der pleier at være eiendommelig for Vindruens Fædreland. Da hun atter satte sig ned ved ham, mærkede han, at hiin endnu havde Noget paa sit Hjerte.

I en Tone, der skulde synes ligegyldig, uden i mindste Maade at være det, spurgte hun:

„Jeg har hørt, at De har informeret en ung Herre, som for nylig er kommen her til Byen. Man har sagt mig, at han skulde være en noget raa og kaad Person og Deres eneste Elev. Man har endelig fortalt mig, at De

maatte tage tiltakke med ham, da ingen Anden kunde bruge Dem til Lærer, fordi De var overdreven streng og indbildsk. Sig mig nu, at det Altsammen er Usandhed, thi jeg troer ikke gjerne, hvad Folk sige; jeg veed, at de Fleste lade sig bedrage af Skinnet og snakke efter, hvad Enkelte, der give Tonen an, finde for godt at udtale. Jeg spørger altid ligefrem, jeg gaaer altid directe til Kilden," tilføiede hun, „og troer at kunne see paa Dem, at Sandheden er Dem kjærere end Menneskegunst."

Schumacher saae forbauset paa hende og svarede sørgmodig: „Frøken, denne Herre var een af mine Elever, men er det ikke mere. Vi ere blevne Uvenner, som jeg frygter ved min Skyld. Det er den unge Grev R . . . ., og hvad Folk sige om ham, bør De ikke troe, thi, som De selv meget rigtig siger „Skinnet bedrager", slavisk Tænkemaade og lav Egennytte, som næsten overalt møde de Fornemme, fremkalder let hos dem et vist Overmod, som man, saalænge de ere unge, maa holde dem tilgode. Jeg har den Tro, at denne unge Mand, tiltrods for sine store Feil, tiltrods for, at han maaskee er noget smittet af sine Omgivelsers Fordomme, tiltrods for, at han har den Svaghed, at hige efter formeentlig Ligesindedes og Ligestilledes Bifald, alligevel endnu har et ægte ridderligt Hjerte. Hele min Skjæbne kunde jeg lægge i hans Hænder, og jeg er overbeviist om, at han hellere vilde døe, end svigte den Tillid, jeg havde viist ham. Hans simple Æresord vilde være mig af mere Betydning end tusinde andre, saakaldte Hædersmænds Eder og høitidelige Løfter."

Han reiste sig bevæget og vilde tilføie Noget, da han dog frygtede for, at han efter sin egen ridderlige Characteer og i sin Smerte over, at han havde tabt en saadan Ven og Velynder, nu havde rost ham mere end han selv kunde forsvare og hiin fortjente. Men Hermine kom ham i Forkjøbet ved at sige:

„Jeg takker Dem, min Herre, jeg veed nu nok, jeg stoler paa Dem og Deres Ord. Altsaa imorgen Kl. 3 seer jeg Dem atter hos mig som min Lærer."

Dermed neiede hun venligt, men ikke uden en vis Fornemhed, og Schumacher kunde ikke godt begynde Samtalen paany. Desuden kom den Gamle fra sit Staffeli og trykkede ham taus i Haanden, for at ledsage ham udenfor.

Beemodig og opfyldt af mørke Ahnelser, som han ikke vidste at forklare sig, gik han atter hjem til sit fattige Qvistkammer og fortsatte sine musikalske Monologer.

Da den gamle Maler atter havde sat sig til sit Staffeli og vendte Hermine Ryggen, tog hun et allerede aabnet Brev frem af sit Sybord og læste det paany igjennem. Det havde følgende Indhold:

„Frøken! Da jeg har erfaret, at De hver Dag maa gaae igjennem hele den lange By, for at besøge en stakkels syg Kone af Deres Bekjendtskab, som De understøtter og bringer Trøst, saa har jeg troet at burde tilbyde Dem min Vogn, som tilligemed mine Heste staaer ubrugt i

Stalden. Den vil hver Dag paa den Tid, hvor De pleier at gjøre Deres besværlige Sygebesøg, holde udenfor Deres Dør. Lad ikke Stolthed eller falsk Undseelse afholde Dem fra at modtage et velmeent Tilbud.

Grev Alfred R..."

Hun lagde Brevet sammen igjen og skjulte det i sit Syskrin.

„Tør jeg modtage dette Tilbud?" spurgte hun sig derpaa selv. „Kommer jeg ikke i hans Gjæld? Ak, hvis dog blot Brolægningen i denne lange, kjedelige By var lidt bedre, eller hvis man blot havde Droschker! Men alligevel, jeg tør ikke modtage dette Tilbud, jeg vil hellere gaae. Men — det var dog et smukt Vidnesbyrd, Musiklæreren gav den unge Mand, med hvem han ovenikjøbet var bleven Uven!"

„Kom, Hermine," raabte den Gamle fra Staffeliet, „nu skal Du see, hvilken Varme her er i disse Træer i Baggrunden! Det er en ganske ny Blanding af Farver, og seer Du, hvorledes Conturerne smelte hen i Luften? Men Du maa ikke see paa den Trægruppe der, thi den er frygtelig slaaet ind!"

Hun var traadt hen til ham, havde omslynget ham med sine Arme og kysset ham paa Panden. Med taarefyldte Øine hviskede hun derpaa:

„Stakkels Fader, Du er dog, naar Alt kommer til Alt, en ægte Konstner, men hvo veed det, hvo seer det?"

„Er jeg det da derfor mindre?" svarede han naivt, „og veed og seer jeg det da ikke selv, og seer Du det ikke?"

„Tys, tys, Fader! man bliver kaldt en anmassende eller forfængelig Nar, naar man holder sig selv for Noget, som de Andre ikke ville anerkjende En for!"

Sjette Kapitel.

Den følgende Dag var Veiret meget daarligt. En heftig Storm fra Nordvest med Regn og Snee rasede og gjorde frygtelige Ødelæggelser paa de friske og blomstrende Træer. Ogsaa den gamle Malers Have blev hjemsøgt, og den gamle Mand trippede omkring, for at see til sine smukke Blomster og sørge over hver enkelt, som havde lidt Skade. Hermine holdt sig inde, da en heel Deel halvsmeltet Snee gjorde Stierne ufremkommelige. Henimod Aftenen tænkte hun paa den syge Kone, som hun pleiede at besøge, men hun meente tillige, at hun denne Dag maatte finde sig i at undvære hendes Trøst.

Da hørte hun pludselig, at en Vogn standsede udenfor Havemuren, og at Kudsken gjentagne Gange smældede med Pidsken.

Der kunde ikke være Tvivl om, at det maatte være den unge Greves Vogn, og hun følte sig smigret ved den Delicatesse og Opmærksomhed, som den unge Greve viste hende. Med et Suk tænkte hun paa, at hun i sin Barndom jo ogsaa havde havt en saadan Equipage til sin Raadighed, og at hun, ved at følge sin Fader i Landflygtighed, havde bragt

ham et stort Offer, større, end han selv syntes at ville anerkjende.

Videre var hun ikke kommen i sine Tanker, da Døren aabnedes, og Marquard viste sig i den.

Den gamle Tjener saae alvorlig, ja bedrøvet ud, men dette forekom hende som et Bevis paa hans Ærlighed, og da han nu meget ærbødig sagde, at hans Herre havde sendt ham med Vognen til hende, for at kjøre til den syge Kone, saa tog hun, idet hun ligesom søgte en Undskyldning i Veiret, ikke i Betænkning at følge ham.

Hun var i sine daglige Klæder, tog en Kyse paa Hovedet, svøbte sig i et stort Shawl og ilede, da hun saae Faderen gaae ind i et Drivhuus, saa hurtigt igjennem Haven til Vognen, at Marquard havde ondt ved at følge hende.

Det var en tæt tillukket Caleschevogn. Hun sprang i den og sank dybt ned i de bløde Puder. Hun havde længe ikke kjørt i en saadan Vogn og følte en barnlig Glæde over, for en kort Stund ligesom at drømme, at den var hendes egen. Marquard satte sig op paa Bukken hos Kudsken Johan, og i et rask Trav kjørte de nu afsted. Det forekom hende, som om en enkelt Rytter fulgte Vognen, men hun tænkte dog ikke videre derover.

Efter kort Tids Forløb standsede Vognen i den før omtalte Forstad ved det Huus, hvor den syge Kone boede. Hermine undrede sig over, at man saa nøie vidste Besked, men hun fik dog ikke Tid til videre Eftertanke, da Marquard i det Samme lukkede Døren op og hjalp hende ud af Vognen. Hermine gik nu ind til den syge Kone, bragte

hende forskjellige Ting og talte med hende. Hun fik da at vide, at der havde været en gammel Tjener, der efter Beskrivelsen ikke kunde være nogen Anden end Marquard, og bragt hende en Sum Penge og nogle Levnetsmidler.

Hermine fik dog nu en Anelse om, at alt dette maatte have Noget at betyde. Men hun var ikke frygtsom af sig, hun var tvertimod af en dristig, fyrig og energisk Natur og tænkte da ogsaa, at jo umulig Nogen i denne By kunde ville tilføie hende noget Ondt. Tilfældigviis saae hun paa Bordet hos den gamle Kone en kort spids Kniv. Hun tænkte da, at det maaskee for en Sikkerheds Skyld nok var værd at tage den til sig. Hun bad Konen om at maatte laane den, hvilket denne naturligviis Intet havde imod.

Regnen og Sneen pidskede imod Vinduerne, og Stormen rystede et Par Træer, der stode foran Huset, saa det knagede i dem.

Hermine saae ud af Vinduet og ynkedes over de smukke Heste og den stakkels Kudsk; Marquard havde søgt et Tilflugtssted i Forstuen.

„Det er bedst," mumlede hun, „at jeg skynder mig at komme hjem, Fader kan savne mig, jeg har jo ikke sagt Farvel til ham!"

Hun tog derfor Afsked fra Konen og hoppede hurtigt ind i Caleschen. Marquard sprang hurtigt op paa Bukken, og Johan pidskede paa Hestene, der sprængte afsted i rasende Galop. Men — istedetfor tilbage, gik det tvertimod i en Fart ud af Byen. Snart befandt de sig paa den øde Landevei, hvor man vidt og bredt ikke saae Andet end hvide Sneemarker.

Hermine blev liigbleg og var nær ved at besvime, men fattede sig hurtig igjen. Hun bankede heftig paa Ruden, saa Johan blev nødt til at standse sin Fart.

„Hvad betyder dette? Hvor kjører De mig hen?“ spurgte hun i en myndig Tone.

Marquard trak sin Kavai op over Ørene og svarede:

„Kun en lille Omvei, naadige Frøken. Vi have Noget med, som vi skulle aflevere paa Grevens Landsted „Falkenborg“, som ligger neppe en halv Miils Vei herfra.“

Hermine bebreidede sig nu sin Mistanke og Frygt, thi Marquards Forklaring syntes naturlig eller rimelig.

Hun lagde sig derpaa atter beroliget tilbage i Vognen, men Glæden over Kjørselen var dog forsvunden. Modig, som hun var, tænkte hun imidlertid, at det Hele nok vilde løbe godt af, vi levede jo dog i et fredeligt Land og i det nittende Aarhundrede.

Da de kjørte ind i Slotsgaarden paa „Falkenborg“, var det blevet bælgmørkt. Landstedet syntes ikke at være videre beboet, thi man saae intet Lys, og der kom heller Ingen ud for at modtage de Reisende. Marquard og Johan sprang Begge ned fra Bukken og puslede ved et af Hjulene.

„Det er gaaet itu, Frøken,“ sagde Marquard, „vi maae først see at faae det sat i Stand, førend vi kunne tænke paa at kjøre hjem til Byen. Vil De behage saalænge at træde indenfor?“

Hermine ahnede nu Uraad og fyldtes atter med stærk Vrede. Hun greb den gamle Tjener ved Armen og raabte forbittret:

„Elendige, hvor er Din Herre?“

Marquard foer tilbage og sagde: „Det veed jeg ikke.“

Hermine var et Øieblik raadvild, hun meente, at hendes Mistanke dog muligviis kunde være ugrundet, det var jo umuligt, at Nogen kunde drive saa frækt et Spil med hende.

„Skynd Jer saa,“ sagde hun derpaa i en stolt Tone, „at faae Hjulet istandsat og før mig saalænge ind i Huset, jeg fryser.“

Marquard bukkede dybt og sagde ironisk: „Frøkenen er dog ikke bange?“

Haanligt svarede hun: „Bange, for hvem?“, men tillige følte hun i sin Lomme, om Kniven endnu var der; da hun havde forvisset sig derom, knugede hun den fast i sin Haand.

Marquard aabnede nu Huset, der syntes at være fuldstændig øde. Han tændte Lys, tog en stor Armstage og førte hende op ad Trapperne til et Værelse paa første Sal.

„Jeg skal see at skaffe Frøkenen lidt Thee,“ sagde han derpaa og gik.

Hermine hørte, hvorledes han sagte dreiede Nøglen om i Laasen. Roligheden forlod nu den unge Pige, og næsten uden nogen Overgang grebes hendes Hjerte af den frygteligste Fortvivlelse. Hun saae sig forvildet om. Paa Væggene saaes afvexlende store Bogskabe og Malerier, der forestillede Grevens mange Aner. Bogskabene bleve ligesom store Troldmænd i lange Talarer, og Mændene og Konerne i deres gammeldags Dragter syntes at træde ud af deres Rammer og true den Fremmede, der vovede at forstyrre dem i deres Ensomhed. Hermine grebes af Forfærdelse, hun ilede hen til Vinduet, for at raabe om Hjælp eller styrte sig ud af det. Stormen tudede

udenfor og ryſtede de gamle Træer i Haven. Ellers var Alt øde og ſtille, og Ingen ſyntes at være i Nærheden, der kunde høre hendes Raab om Hjælp.

Fyrig, ſom hun var, af Temperament, kom hun i en Stemning, hvori hun følte det ſom en berettiget Hevn, naar hun i Nødstilfælde dræbte den Frække, der vovede med Vold at gjøre hende til ſin Fange og bringe Vanære over hendes Navn. Tungt faldt den Tanke hende paa Sindet, at der maatte hvile en Forbandelſe over hendes Slægt. Hendes Fader var bleven fredløs og landflygtig, fordi han var bleven nødt til at ſtraffe en forræderſk Ven paa Livet; hendes ældre Broder var bleven dræbt i en Duel af en Univerſitetsven. Det var nu ſyv Aar ſiden; hun var dengang endnu et Barn og opholdt ſig i Penſionsanſtalten i Genf. Hun huſkede pludſelig Drabsmandens Navn, det ſamme, ſom han, den Frække, bar, der paa ſaa nedrig en Maade havde bragt hende i ſin Vold.

Hvad ſkulde hun gjøre? hvad ſkulde hun gribe til? Hun vilde ikke overleve denne Skjændſel, denne Vanære. Og dog, hvad havde hun gjort? Havde hun ikke reen og uſkyldig henlevet ſine Dage hos ſin ſtakkels gamle Fader? Burde ikke Enhver have ært hendes Ulykke, agtet hendes Frihed og hendes ſtille Liv? Hun havde i dette Øieblik kunnet dræbe ſig ſelv til Straf for, at hun et Øieblik havde tænkt paa ham med Intereſſe! Som en Løvinde i ſit Buur, løb hun frem og tilbage i Værelſet; hendes lange prægtige kulſorte Haar havde opløſt ſig, det naaede heelt ned til Gulvet og bølgede, ligeſom et ſtort Slør, efter hende.

Pludſelig ſaae hun, at der laa et ſtort Brev paa Bordet,

hun greb hastig efter det og holdt det hen til Lyset, og hendes Haand rystede, saa hun neppe kunde læse Brevet. Dets Indhold bestod i følgende Linier:

„Tilgiv, skjønne Cactus, at en brændende Kjærlighed, der er beredt til at vove sit Liv, har ladet mig tage min Tilflugt til et dristigt Bovestykke, en List, der kun finder sin Undskyldning i en uimodstaaelig Følelse. Jeg tilbyder Dem Alt, hvad jeg eier, for at kalde Dem „min"; siig blot det eneste Ord: „jeg vil", og De skal for evig være mit Livs Herskerinde. Jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg skal holde, hvad jeg lover, og det siger mere end ti Eder eller Ægteskabscontracter." —

Hermine læste ikke videre, hun rev Brevet i tusinde Stykker, kastede dem paa Gulvet og trampede som en Vanvittig derpaa.

Derpaa tænkte hun atter paa Flugt. Hun tog Kniven frem og skar en Deel af sit deilige Haar af, for at snoe en Strikke, hvorved hun kunde lade sig glide ned i Haven. Da hun var færdig, styrtede hun hen til Vinduet og rev det op. Vinden trængte ind og slukkede Lysene. I den bælgmørke Nat grebes hun paany af Forfærdelse. Alt dreiede sig rundt med hende, indtil hun pludselig med et Skrig styrtede om paa Gulvet.

Alfred var samtidig med Caleschen reden ud af Byen, som allerede tidligere antydet. Mens Hermine befandt sig hos den syge Kone, opholdt han sig i et Gjæstgiversted i Nærheden, hvor

Hesten blev trukken ind i Stalden. Han gav det frygtelige Veir Skyld i, at han havde søgt Tilflugt paa et saa uvant Sted, hvor man naturligviis betragtede ham med nysgjerrige Blikke. Paa Værtens Spørgsmaal, om Herren skulde videre ud af Byen, svarede han, at han skulde til „Falkenborg".

Da Caleschen omsider kjørte forbi, og Marquard efter Ordre havde givet ham et Tegn, at Hermine sad i Vognen, betalte han, hvad han skyldte, og gik til Stalden, for at stige til Hest. Her gjorde Staldkarlen ham opmærksom paa, at det var meget glat paa Landeveien, og at det vilde være bedst, om Hesteskoene bleve skærpede. De talte lidt derom og derved blev han noget forsinket. Han vilde nu søge at indhente Vognen ved et forceret Ridt, men den havde dog faaet et for stort Forspring.

Pludselig snublede Hesten og styrtede, idet den slængte sin Rytter hen ad Veien. Alfred stødte sit Hoved mod en Afviser og følte Blodet løbe fra et Saar paa Panden ned ad Kinden. Det Værste var, at Hesten var løben sin Vei, og at det varede noget, førend han ved Hjælp af nogle Folk, der boede i et nærliggende Huus, fik den fangen igjen. Endelig steg han atter til hest og red videre; men den lille Aareladning og Tanken om, hvor let han kunde have fundet sin Død ved denne Leilighed, afkjølede i en betydelig Grad hans Blod. Han begyndte nu at overveie den eiendommelige Situation, hvori han havde styrtet sig og den stakkels Pige. Han rødmede ved at tænke paa den frygtelige Krænkelse, han havde tilføiet hende, og hvor uværdig en Rolle han havde spillet ved de Breve, han havde skrevet til hende. Følelsen af, at han, skjøndt Adelsmand og stolt af sin

Fødsel, dog ikke havde vidst, hvad sand Ære var, greb ham pludselig, og han vidste ikke, hvad han i dette Øieblik vilde have givet, for at gjøre det Hele usket.

Han sagde til sig selv: „Jeg troer næsten, at jeg virkelig elsker denne Pige, thi jeg føler mig selv som En, der har begaaet sacrilegium: dette juridiske Udtryk var netop characteristisk for ham. Jeg vil besidde hende, det er vist, men, som et Væsen, jeg kan see op til, som en Engel, der gaaer ved min Side, der styrker min Villie til det Gode, naar jeg vakler, som løfter mig op, naar jeg snubler, som bringer mig et helligt Naadens Budskab, naar jeg alligevel er falden, der viser mig ved en i Medgang og Modgang uforanderlig Kjærlighed, at ogsaa jeg er skabt i Guds Billede, og at Guddomsgnisten ikke har været udslukt i mit Hjerte. Jeg begynder at begribe, at Ægteskabet, hvor det er, som det skal være, dog ikke er saa urimelig en Indretning, som jeg har indbildt mig.“

Han standsede uvilkaarligt Hesten, der nu gik i Skridt, men han ærgrede sig derover. Med en stygg Latter, fuld af Selvironi, raabte han, idet han gav Hesten Sporerne: „Hvad vilde vel mine Kammerater sige, naar de saae mig paa Veie til at blive en saadan Philister, at selv min Columbus mærker det? Afsted med Dig, der seer jeg et Lys, det er paa „Falkenborg“, det kommer fra det Værelse, hvor hun nu maa være. Snart naaer jeg det forjættede Land; ja, ja, „Land!“ raaber jeg da, „Land!“, jeg har fundet den største Skat, og den er min!“

Netop i dette Øieblik sluktes Lyset, og det foer ham

igjennem Sindet, at hans Tanke ligesom havde udslukt et Liv. Han saae den døende Student for sig, hvem han i Duellen havde givet Banesaaret. Han grebes af en kold Gysen, men gav atter, halv vanvittig, Hesten Sporerne, saa den atter i rasende Carriere sprængte ind paa Slotsgaarden.

Med en Armstage i Haanden traadte han ind i det Værelse, hvori Hermine endnu laa bevidstløs. Han blev ikke lidet bestyrtet, da han saae hende i en saadan Tilstand. Han bar hende hen paa en Chaiselongue og lagde hende blidt ned; derpaa vilde han ile bort, for at hente Hjælp. Men imidlertid var Hermine kommen til sig selv igjen og følte sig greben af Raseri ved at see sin Forfølger; instinctmæssig holdt hun sig stille, for at slippe ud af Døren, naar han var gaaet uden at naae den. Men pludselig vendte han tilbage for at betragte hende; han havde nemlig opdaget Ligheden med hendes dræbte Broder og ønskede nu at forvisse sig om, at han havde taget feil.

Armstagen satte han paa Bordet ved Siden af og traadte hen til hendes Leie; hun havde sine Øine halvt lukkede. Et Blik overtydede ham om, at Ligheden var umiskjendelig, og at han saaledes ikke havde taget feil. Hans første Tanke var: „Saa er hun altsaa ikke en Malers Datter; Rygterne have talt Sandhed, at hun er en østerrigsk Grevedatter, en født Grevinde; hun kunde blive min Kone, uden at Nogen tør tale om Mesalliance.“ Men hans anden Tanke var: „Hun vil aldrig samtykke i at blive det, fordi jeg er hendes Broders Morder. Ja, jeg havde Ret til at foragte hende, naar hun vilde gifte sig med mig.“ For første Gang efter

mange Aar foldede han derpaa uvilkaarlig sine Hænder for at bede og tænkte: „O, min Gud, hvad er jeg dog bleven til?“

Da bevægede Hermine sig pludselig, som en Tiger sprang hun op og slyngede med en utrolig Hurtighed om hans foldede Hænder den tynde Haarfletning, som hun havde snoet for at frelse sig gjennem Vinduet.

Da hun saae, at han ikke kunde røre sine Hænder, greb hun, uden selv at vide, hvad hun gjorde, den spidse Kniv, som hun havde i Lommen, og stødte den mod hans Bryst. Han bøiede sig i samme Øieblik ned for henrykt at kysse den Haarfletning, hvormed hans Hænder vare sammenbundne; hendes Stød traf derfor hans ene Øie, hun saae Blod flyde, det svortnede atter for hendes Øine, og hun tumlede med et Angstskrig tilbage. Han ilede efter hende og sagde, med et satirisk Sideblik til Kniven, der faldt paa Gulvet:

„Vær ikke bange, Frøken, De har Intet gjort mig, Blodet kommer fra et Saar i Panden, som jeg fik, da jeg styrtede med Hesten. Deres Stød har gjort mig lykkelig, thi nu har jeg ogsaa Noget at tilgive Dem. Behag at befrie mine Hænder for Deres Lænker, og jeg skal vise Dem, at jeg taler Sandhed.“

Hun nølede og stirrede aandsfraværende paa ham.

„De har ingen Tillid til mig, Frøken,“ begyndte han atter, „og De har Ret. Jeg har tilføiet Dem en uhyre Krænkelse, som jeg aldrig kan tilgive mig selv. Men den maatte komme, for at lære mig, hvad det vil sige, virkelig at elske. Det lære vi stakkels Mennesker i Regelen først

i det Øieblik, hvor vi troe, at det, som vi elske, for evigt er tabt for os!"

Da hun taug, vedblev han næsten ydmyg:

„Jeg tør ikke haabe paa Deres Kjærlighed og tør ikke gjøre Fordring derpaa. Men løs nu blot mine Lænker, jeg giver Dem mit Æresord paa, at mine Hænder ikke skulle røre Dem, jeg veed, at de ere for uværdige dertil."

Taus og dybt greben løste Hermine Knuden op igjen. Han tog Fletningen og trykkede den atter til sine Læber.

„Maa jeg idetmindste beholde denne, til Minde om denne Time, der dog indeholder en Draabe Sødme i et Bæger med Malurt?" sagde han.

Hermine nikkede taus, hun stod som fastnaglet til Gulvet. Han tog nu det konstige Øie ud og viste hende smilende den tomme Øienhuulning. Hun foer gysende men fuld af Medlidenhed tilbage.

„Nu kjender De min Hemmelighed, og nu veed De, hvorfor Deres Stik Intet kunde gjøre mig. Jeg mistede det ene Øie i en Duel, jeg dræbte min Modstander, hans Navn var Leopold, Greve af Mailath."

„Min Broder!" raabte Hermine og vred Hænderne, thi trods Alt, hvad han havde gjort mod hende, følte hun nu, at hun elskede ham, og dog maatte han nu for evig være tabt for hende.

I en underlig Blanding af Kjærlighed og Afsky blev hun aldeles forvirret og tabte sin Holdning. Hun brast i Graad og kastede sig ned paa Chaiselonguen, idet hun bedækkede sit Ansigt med sine Hænder.

Da hvidskede Slangens Stemme Alfred i Øret: „Nu er hun Din, nu har Du hende, pluk den modne Frugt, berøus hende ved et Kys! Hun er en elskende Qvinde, hun er svag, villieløs, fortabt!“

Men, han havde jo givet sit Æresord, og ved denne svage Støtte vandt hans vaagnende ædlere Natur endnu engang Seir over hans uædle, sandselige. Ved at gjøre Vold paa sig, lykkedes det ham at vende sig om og overvinde den Fortryllelse, der holdt ham fangen, saalænge han saae paa hendes yndige Billede. Han løb hen til Døren og raabte høit paa Marquard, at han skulde lade spænde for, for at Frøkenen kunde kjøre hjem til Byen. Han hentede derpaa selv en Kaabe, som hun skulde svøbe sig ind i, og førte hende ned til Vognen.

Taus og grædende satte hun sig ind i den. Han hilste alvorligt og ærbødigt til Afsked.

„Kjør nu hurtig, Johan; den gamle Fader har vist savnet sin Datter og ikke kunnet forklare sig hendes Fraværelse.“

Da Vognen var kjørt, sagde han til Marquard, der var bleven tilbage hos sin Herre: „Tag Du nu ogsaa en Hest, vi tage øieblikkeligt til Byen og reise med Extrapost endnu i denne Nat til Carlsbad.“

Da han derefter gik hen i Stalden til „Columbus“, sagde han til sig selv: „Jeg føler mig lykkelig i al min Ulykke, thi jeg har jo opdaget en heel ny Verden, der laa skjult i mit eget Indre.“ „Men,“ tilføiede han: „Jeg var en Nar, og jeg skammer mig næsten for mig selv, at jeg saa taabelig resignerede.“

Syvende Kapitel.

Da Alfred ankom til Carlsbad, forefandt han sin Faders Huus i en stor Forvirring. Hans Moder var nemlig død, og Tjenerskabet havde travlt med Forberedelserne til Begravelsen. Han følte ikke noget videre ved denne Efterretning, thi der havde aldrig bestaaet noget fortroligt eller kjærligt Forhold imellem ham og hans Moder. Et, om end svagt, Indtryk paa ham gjorde Efterretningen om, at hans Faders Sygdom betydeligt havde forværret sig. Han havde ikke holdt meget af Faderen, ligesom der mellem den gamle Greve og Grevinde for det Meste havde herskt Kulde og Ligegyldighed. Alfred fandt det derfor ogsaa paafaldende, at den Gamle skulde være saa stærkt afficeret af Grevindens Død. Han bemærkede, at en catholsk Præst gik ind og ud i Huset, hvilket imidlertid ikke var saa underligt, da Grevinden stedse havde været Catholik.

Noget uhyggelig blev han tilmode, da der pludselig viste sig en ham kun altfor bekjendt Personlighed, ogsaa en holsteensk Greve, som i Familien kaldtes Onkel Henning. Denne Mand havde fra Tid til anden paa „Falkenborg“ eller paa det angelske Gods „Dollrott“ besøgt den gamle Greve. Alfred havde der indsuget et vist Had imod ham, fordi han stedse med megen Vigtighed havde prædiket for ham, at han skulde være flittig og lære noget Dygtigt, da man aldrig kunde vide, hvorledes det engang vilde gaae ham. At bygge sin Livsplan paa arvede Penge, var en

farlig Sag, thi de kunde altfor let gaae tabt, enten ved egen eller ved Fremmedes Brøde. Alfred havde da ofte ærgret sig over, at Onkel Henning stundom havde hemmelige Samtaler med hans Fader, og at han, naar de vare endte, pleiede at betragte den unge formeentlige Arving med et skadefro Blik.

Da Alfred traadte ind til sin Fader, der saae meget udtæret ud, var Onkel Henning netop tilstede. Alfred harmedes over hans Mangel paa Delicatesse, thi han veeg ikke bort fra Sengen.

Onkel Henning mærkede det godt, men lod sig ikke forstyrre derved. Han hyklede paa een Gang en forfærdelig Kjærlighed til den gamle dødssyge Mand og paastod, at han havde maattet love den gode Gamle, at blive hos ham baade Dag og Nat.

Alfred fyldtes af mørke Ahnelser, han var alt tidligere kommen i Tanker om, at der gaves en eller anden Hemmelighed, som Onkel Henning var indviet i, og som efter begge Forældres Død vilde blive aabenbaret. Meget, som han tidligere ikke havde tænkt over, faldt ham nu tungt paa Sinde.

Den Gamle saae ofte længe stivt paa Alfred og syntes at ville sige ham Noget, som han dog ikke kunde bringe over sine Læber.

Da Grevinden med megen Pomp var begravet, og dette meldtes den gamle Greve, forværredes hans Tilstand betydeligt; Lægen erklærede derfor, at han kun havde kort Tid tilbage at leve i.

Det viste sig at være Sandhed, thi endnu samme Nat døde han. Alfred mærkede, at Tjenerskabet nu ikke betragtede ham, men Onkel Henning som Herre, omendskjøndt dog Ingen nægtede ham aabenbar Lydighed. Han tænkte imidlertid ikke videre over det, især da han var optaget af Forberedelserne til Begravelsen.

Men da nu denne var forbi, og han vilde reise tilbage til Slesvig, tog Onkel Henning ham en Eftermiddag ved Armen og bad ham følge sig op paa sit Værelse.

Med en vigtig, høitidelig Mine, som Alfred kun altfor godt kjendte fra tidligere Tid, bad han ham sætte sig ned ved et Bord, der stod i Midten af Værelset. Paa Bordet laae en Mængde Acter, Regnskaber og andre Documenter.

„Min kjære Alfred," sagde han med en Tone, som kom gjennem Næsen istedetfor gjennem Munden, „det er faldet i min sørgelige Lod, at gjøre Dig en meget ubehagelig Meddelelse, men tag først en Priis af min gode Tobak, den vil styrke Dig."

Alfred gjorde en afværgende Bevægelse og forblev taus, tilsyneladende kold og ligegyldig.

„Du troer, Du er Din Faders Søn?"

Alfred nikkede blot.

„Men Du tager feil."

„Hvad for Noget?" raabte Alfred.

„Ja," svarede Onkel Henning, „som jeg siger Dig; jeg mener, at Du ikke er salig Grev N.'s Søn og derfor ikke heller kan være hans Arving. Din virkelige Fader er en fattig Operasanger i Wien. Din Moder har ikke været Andet end

Grevinde af Navn, hun har aldrig været ægteviet til Grev R., thi hun vilde hverken skilles fra sin rette Mand eller sin Religion. Din formeentlige Fader var bleven indtaget i hende, thi hun var meget smuk, da hun var ung, og kjøbte hende formelig af hendes Mand. Hun vilde først ikke lade sig kjøbe, da hun ikke syntes synderlig om Grev R., men indvilligede dog tilsidst deri paa den Betingelse, at ikke blot hun i det fjerne Danmark skulde gjælde for hans Gemalinde, men at ogsaa Du, der dengang knap var et Aar gammel, skulde gjælde for hans Søn og rette Arving. Ifald han blev kjed deraf og vilde bryde sit givne Løfte, skulde hun, under retlig Tvang, ved et af ham udstedt Document kunne fordre en saa stor Sum Penge udbetalt, at han næsten blev bragt til Bettelstaven derved. Greven tog derpaa med Din Moder og Dig til Slesvig, hvor Ingen tvivlede om, at Greven allerede for 2 Aar siden var bleven ægteviet til hende et Sted i Italien eller Østerrig, og at Du var Begges legitime Arving. Endeel Aar gik det godt, den nærmeste Familie havde vel en ubestemt Mistanke om, at ikke Alt var gaaet saa ganske rigtigt til, men vi troede dog kun, at Du, som Grevens naturlige Søn, var født før Vielsen, men ved denne legitimeret. Vi tænkte, at Greven først havde havt Din Moder som, ja undskyld, at jeg nævner Tingen ved det rette Navn, som Concubine, fordi hun var af simpel borgerlig Herkomst, men at han for sit Barns Skyld senere havde ladet sig bevæge til at ophøie hende til Grevinde.

Men efterat endeel Aar vare gaaede, og Din Moder tyranniserede den ulykkelige Greve, betroede han mig i et svagt Øieblik den hele Hemmelighed. Jeg kunde imidlertid ikke

hjælpe ham. Jeg var dog nu den rette Arving, naar han skulde døe, men jeg var nødt til at tie, thi, naar det kom til et Brud imellem ham og Din salig Moder, saa havde hun Kjøbecontracten i Lommen og kunde, naar hun producerede den, fordre hele den betydelige Sum udbetalt, som han for dette Tilfælde havde forpligtet sig til at udrede. Blev hun end prostitueret ved, at det kom for Dagen, at hun hverken var Grevinde eller hans Kone, saa var hun ialtfald holdt skadesløs derfor og kunde vende tilbage til sin Mand i Wien med store Rigdomme. Denne havde vel hellere seet, at hun var bleven hos ham, men han var en Ødeland, der brugte mange Penge, og gjorde ikke med Urette Regning paa betydelige aarlige Understøttelser, foruden den Sum, han ved Contractens Afslutning allerede havde faaet udbetalt."

Alfred raabte med Harme: „En saadan Contract var en Skjændighed, en Nullitet, uden bindende Kraft for begge Parter, forudsat at det Skændselsfulde, som De fortæller mig, virkelig har fundet Sted."

„Nei, min Ven," svarede Onkel Henning, „Grev R. havde tillige givet sit Æresord mundtlig og skriftlig, og selv naar Retten havde erklæret Contracten for ugyldig, havde han været bunden ved dette Æresord. Betale maatte han, eller beholde hende til sin Død, og min Arv havde da med det Samme været sløiten. Gjøre Testamente til Gunst for hende eller Dig, som det i Begyndelsen havde været Begges Hensigt, kunde han ikke, da han jo saa havde maattet

nævne eder Begge ved Eders rette Navn. Det blev derfor opsat fra Aar til Aar.

Da Din Moders Kjærlighed til Dig med Aarene kjølnedes, og hun overhovedet blev meget slov, blev denne Sag hende ogsaa ligegyldig, især da hun led af en Sygdom, der gjorde det sandsynligt, at hun vilde døe før Greven. Hun blev desuden beroliget ved, at Greven meddeelte hende, at jeg, hvem han havde betroet Hemmeligheden, skriftlig og med mit Æresord forpligtede mig til, samtidig med, at Du fik Hemmeligheden at vide af mig, at udbetale Dig en rund Sum af 50,000 Daler. Behag nu at see de Documenter igjennem, som ligge her foran Dig. Saasnart Du har anerkjendt, at min Fremstilling har været ligesaa sanddru som correct, staae Obligationerne eller Penge til Dagscoursen til Din Disposition."

Alfred tog liigbleg, men uden et Øieblik at tabe sin Fatning, det ene Document efter det andet og læste det igjennem. Han følte sig tilintetgjort, men han bekæmpede sin bittre Følelse og svarede rolig:

„Det er Alt, som De har sagt det."

Grev Henning gik nu hen til en Secretair og tog en Pakke med Obligationer frem: „Lad os nu faae den hele Forretning afgjort paa eengang, saa tale vi ikke videre derom og vedblive at være Venner som før. Jeg antager, at Du, i Din egen Interesse, forsvinder fra Slesvig og alle de Egne, hvor Du har været kjendt under Navn af Grev R. Du har spillet Din Rolle som Greve fortræffeligt, ret som en stolt Adelsmand. Hav Tak derfor!"

„Tak?“ raabte Alfred nu ude af sig selv af Harme, tog Pakken fra ham og slog ham dermed i Ansigtet, saa at han tumlede tilbage. Derpaa kastede han Pakken for hans Fødder og forlod hurtig Værelset under Raabet: „Behold Dine Penge selv!“

Ottende Kapitel.

Med en ubeskrivelig Bitterhed i Hjertet ankom Alfred til sit Værelse i Hotellet. Han kastede sig paa Sophaen og ønskede at kunne græde, men ingen Taarer kom i hans Øine. Det Slag, der havde ramt ham, havde været saa frygteligt, at hans Sjæl var ganske bedøvet, og han var for en kort Tid ligesom i en Tilstand af Skindød. Meget, som i lang Tid havde været ham uforklarligt, begreb han nu kun altfor godt, og han ærgrede sig over sig selv, at han ikke for længe siden bestemt havde fordret en Erklæring af sin Fader og Moder om det Gaadefulde, der ligesom usynlig havde omgivet dem og ham selv. Men han havde allerede i en ung Alder været sendt hjemmefra og sat i Pension hos en Rector i Ploen, og var fra Ploens lærde Skole siden dimitteret til Universitetet i Kiel. Derfra var han gaaet til Heidelberg, hvor han som Corpsbursche havde spillet en fremragende Rolle i Studenter-Samfundet Guestphalia. Han havde vel fra Tid til anden, navnlig i Ferierne, opholdt sig paa et af den gamle Greves Godser, men netop da havde baade Greven og Grevinden hyppigt været paa Reiser. Om et fortroligt eller

kjærligt Forhold mellem Sønnen og de Gamle havde der aldrig kunnet være Tale. Alfred undgik i de sidste Aar sin formeentlige Fader og denne ham, og naar Moderen engang imellem viste ham nogen Kjærlighed eller Ømhed, geneerte det ham, da han ikke kunde gjengjælde disse Følelser, og dette havde havt til Følge, at ogsaa hun efterhaanden var bleven koldere imod ham.

Hvad der for ham havde været det Vigtigste, nemlig at have tilstrækkelig Penge at disponere over, havde det saa meget mindre manglet paa, som Greven og Grevinden jo vidste, at Formuen dog vilde gaae over i fremmede Hænder.

Grevinden havde dog et Par Gange været nær ved at aabenbare ham den hele Hemmelighed, men Tanken om hans lidenskabelige og voldsomme Characteer havde stedse skræmmet hende tilbage fra et saadant Forsæt. Længe sad han og grundede, idet han ligesom aldeles aandsfraværende stirrede hen for sig. Alle hans Tanker kom tilsidst til det Resultat, at det var bedst saa hurtigt som muligt at gjøre en Ende paa sit Liv.

Naturligviis tænkte han ogsaa paa Hermine og spurgte sig selv, om han nu ikke paa en Maade var kommen hende nærmere? Begge havde de jo i deres Ungdom været fornemme, han Greve, hun Grevinde. Begge vare de sunkne ned til en halv tvetydig, obscur-borgerlig Stilling. Han tænkte, at han jo havde juridisk Examen i Kiel, og at Kongen af Danmark vel nok med Tiden, naar han blot ventede og sled som andre Embedscandidater, vilde give ham et Embede, hvor han i en Afkrog af Landet kunde plante

sin Kaal og henleve Resten af sine Dage, afvexlende i Slobrok og Tosler, eller i en pæn Uniform. Den gamle Maler maatte jo glæde sig, naar hans Datter paa den Maade fik en livsvarig Forsørgelse, og at han paa den Maade kunde bøde paa, hvad han havde forskyldt mod hendes Familie.

Men, da han greb sig selv i denne lave prosaiske Tankegang, der dog kun havde været en om end ubevidst Ironi, sprang han op og løb som en fangen Løve i sit Buur frem og tilbage i Værelset.

Endelig standsede han, gik hen til sin Reisekuffert og lukkede den op. Den Kniv, som Hermine, halvt ubevidst, havde rettet mod hans Liv paa Falkenborg, havde han gjemt, som en Erindring om denne mærkelige Aftenscene. Fra den fattige Kones Hjem i Slesvig var den kommen hen til det glimrende Hotel i Carlsbad, og dens nuværende Ihændehaver saae paa den med den Tanke, om han nu ikke selv kunde bruge den til det, som Hermine havde villet bruge den til? Han lagde den, tilligemed Haarfletningen, der ligeledes var fulgt med ham, paa Bordet og stirrede nu atter længe i en ubeskrivelig Tilstand af Dødstræthed eller Livslede derpaa. Hans Tanker søgte blandt de Mennesker, han kjendte, en sand Ven, men ikke en eneste var at finde. Tanken om, at han i sin nuværende Stilling skulde møde en af sine fordums saakaldte Venner, var nærved at gjøre ham vanvittig. Men Een var der dog endnu, som han ikke straxt havde tænkt paa. Det var Schumacher, den fattige forsultne Musiklærer. Men ham havde han jo stødt fra sig!

Saaledes var der ingen Udveje at øine uden Døden

alene. Mens han endnu sad og grundede, blev der banket paa Døren. Marquard traadte ind.

„Hvad!“ raabte Alfred ham imøde, „er Du endnu hos mig? Veed Du da ikke, at jeg er bleven fattig som en Kirkerotte, at Grevskabet er røget i Luften, og at jeg nu maa see at tjene Lidt som Commissionair eller Gud veed hvad?“

Marquard saae inderlig bedrøvet og modfalden ud, men sagde med Fasthed:

„For mig vedbliver De at være Greve ligesom ellers, og jeg bliver hos Dem, saalænge De vil have mig og kan bruge mig!“

„Naa, vær saa god, Du vil snart blive kjed deraf, naar vi maae suge paa Lappen. Men nei, Du har Ret, jeg lover Dig, Du skal blive hos mig til min Død, men jeg lover Dig ogsaa, at den ikke skal lade vente længe paa sig. Gaa nu hen til en Jernkræmmer og kjøb mig en Pistol, Kugler, Krudt og hvad der ellers hører til.“

„For Guds Skyld! Hvad har De ifinde, Herr Greve?“

„Synes Du ikke, at man skal kaste en Byrde fra sig, under hvis Vægt man segner?“

„Man kan bære Meget, Herr Greve, naar man blot vil.“

„Raad mig da, sig mig, hvad jeg skal gjøre?“

„Reise tilbage til Slesvig og sælge, hvad der er Deres Eiendom. Vi have jo kostbare Sager hjemme. Vort Sølvtøi, vore Meubler, Malerier, Bøger, Flygelet og tilsidst — Columbus!“

„Columbus!“ raabte Alfred med et af Smerte næsten hjerteskjærende Skrig. „Det ædle Dyr! Og jeg skal sælge det! Ja, jeg maa reise til Slesvig, jeg maa først see, at Columbus kommer i gode Hænder, først da kan jeg dø rolig!“

„Og dog har De ofte mishandlet den.“

„Ligesom Dig, Marquard!“

„O nei, Herre, jeg kjendte Dem bedre, end De kjendte Dem selv, og jeg vidste, at De ikke meente Noget dermed!“

Marquard sagde dette i en saa mild og rørende Tone, at Alfred fik Taarerne i Øinene, han sprang op og omfavnede den gamle Tjener, idet han raabte: „Marquard, Marquard, Du kjendte mig, men jeg kjendte ikke Dig, nu kjender jeg Dig; men ak, Du kjender mig dog ikke rigtig! Men det er det Samme, naar jeg nu ikke mere tænker paa Døden, naar jeg bliver ulykkelig ved at leve, saa har Du det paa Din Samvittighed!“

„Jeg troer, eller jeg haaber, at jeg kan forsvare det for Gud og Mennesker,“ sagde Marquard alvorlig og høitidelig.

Næste Aften reiste de tilbage til Slesvig. Alfred opsøgte ikke Nogen af sine Venner og gav Marquard Ordre til at nægte ham hjemme for Enhver. En Marschandiser og en Hestehandler bleve hentede, for at taxere baade Bohavet og Hesten. Hestehandleren maatte navngive de bekjendte Mænd, som muligen maatte ønske at kjøbe Columbus. Da Hestehandleren

endelig nævnte Eu, som Alfred vidste var en ægte Gentleman, paalagde han ham, at henvende sig hemmelig til ham, som Mægler imellem Eieren og Kjøberen. Handelen blev hurtig afsluttet. Tidlig om Morgenen blev Hesten trukken ud af Stalden, og Alfred saae den for sidste Gang. Ogsaa fra Flygelet og sine Bøger skilte han sig med Smerte. For sidste Gang satte han sig hen til Flygelet og accompagnerede sig til en Sang af Spohr's „Zemire og Azor“:

„Rose, wie bist Du lieblich und schön!“

Han tænkte derved paa Hermine. Marquard havde faaet at vide, at den gamle Maler og hans Datter vare flyttede bort fra Byen, Ingen vidste hvorhen. Den lille Pavillon i den indelukkede Have var solgt og stod tom; man fortalte i Byen som Curiosum, at Huset og Haven vare kjøbte af en Mand, hvis Datter af de unge Herrer i Byen kaldtes den skjønne Kala. Men Alle vare enige i, at den skjønne Cactus ikke kunde bringes i Glemme af den skjønne Kala.

Da Alt var solgt, var den hele Sum ikke saa ubetydelig endda, og Alfred besluttede nu, over Kjøbenhavn og England at begive sig til Amerika, for om muligt der at grunde sig en ny Tilværelse.

Niende Kapitel.

Aftenen før han reiste, bad han Marquard gaae med sig hen til Pavillonen i den eensomme Have, da han gjerne vilde see det Sted, hvor Hermine saa længe havde boet.

Alt blomstrede der nu saa lystigt og saa frodigt, Alt saae saa mildt og saa fredeligt ud, at den unge Mand i sin mørke Stemning og med sit sønderrevne Hjerte paa Grund af Modsætningen kun følte sin Ulykke ligesom fordobblet. Han blev frygtelig tilmode ved at tænke, at hun stille og fredelig havde boet her og levet som en Blomst imellem de øvrige Blomster, at han havde forstyrret hendes Fred og nødt hende til at rive sig løs fra den lille Plet, hvor hun og hendes Fader havde troet at finde et sikkert Tilflugtssted. Da han kom hjem til sin Leilighed, hvor Alt saae øde og uhyggeligt ud, var der endnu Eet at gjøre, som havde kostet ham megen Overvindelse. Han var nemlig kommen til den Erkjendelse, at han ikke kunde tage den gamle Tjener med paa sin Reise, men at de maatte skilles forinden. Vel havde han endnu en temmelig betydelig Pengesum at raade over, vel vilde han med største Glæde have deelt den sidste Bid Brød med ham, men, Alt vel overveiet, var han kommen til den Erkjendelse, at det kun vilde være til den gamle Mands egen Ulykke, naar han tog ham med til det fremmede Land, hvis Sæder han ikke kjendte, og hvis Sprog han ikke forstod. Han kunde jo med den bedste Villie dog ikke vide, om det altid vilde være ham muligt at beholde ham hos sig; men var Skilsmissen en Nødvendighed, var den dog altid mindre haard i Europa og i det Land, hvor Marquard havde hjemme, og hvor han kunde vente at finde en anden Herre, der forstod at paaskjønne hans Troskab. Alfred havde fundet en saadan Herre til ham; det var ingen Anden, end den samme Godseier, som havde kjøbt

Columbus, og det trøstede Alfred i hans Ulykke, at de to, der saalænge havde været uadskillige, ogsaa skulde blive det for Fremtiden.

Han havde bedet Marquard om at berede et tarveligt Aftensmaaltid, som han kaldte: „sit Dødsmaaltid." (Henkersmahlzeit.)

Da det var færdig, satte han selv en Stol hen til Marquard og bad ham sætte sig ned ligeoverfor.

Marquard, med den tilvante Respect for den tidligere saa fornemme og rige unge Mand, vægrede sig ved at gjøre det, men lod sig dog endelig bevæge dertil.

I den bløde Stemning, hvori Alfred var og for en kort Stund kunde være, kom den Elskværdighed og en betinget aristokratisk Menneskekjærlighed, der altid, uden at han selv vidste deraf, havde ligget paa Bunden af hans Hjerte, ret tilsyne, saa at han afvexlende spøgede og græd med den gamle Tjener.

Marquard var utrøstelig, da han hørte, at han ikke maatte reise med, men han var vant til at adlyde og indsaae ogsaa snart, at han under de saa ganske forandrede Omstændigheder kun vilde være sin unge Herre til Byrde.

Klokken i om Natten skulde Posten gaae, med hvilken Alfred skulde reise. Marquard ledsagede ham til Posthuset. Da de traadte ind i Ventesalen, stod der en ung Mand i en tarvelig Paaklædning med Ryggen vendt til de Indtrædende. Da Døren blev aabnet, vendte han sig om, han

gjenkjendte Alfred, og Alfred gjenkjendte ham, det var Schumacher, den stakkels fattige Musiklærer. Han saae endnu blegere ud end før, men fra hans Øine straalede en overjordisk Glands.

Alfred læste i disse velsignede Øine, at han var kommen for hans Skyld, bevæget ilede han hen til ham og trykkede ham til sit Hjerte.

„Hvormed har jeg fortjent det?“ raabte Alfred, „at netop De, hvem jeg i mit Hovmod har saaret og atter og atter vilde komme til at saare, naar vi fremdeles mødtes, viser mig Troskab og Hengivenhed?“

„Jeg læste tidlig i Deres Hjerte og kjendte det bedre end De selv,“ svarede Schumacher.

„Nei, nei,“ sagde Alfred alvorlig, „stol ikke paa mig, De overvurderede og overvurderer mit Hjertes Kraft og Villie til det Gode, og overseer, fordi intet Tilsvarende findes i Deres eget Hjerte, at det Ondes Magt har slaaet altfor dybe Rødder til, at jeg nogensinde turde haabe fuldstændig at blive dets Herre!“

Schumacher rystede sørgmodig paa Hovedet.

Da Alfred steg ind i Diligencen, rakte han Schumacher Haanden og takkede ham for hans Venskab:

„Hr. Greve,“ sagde Schumacher.

„Greve“ —? Veed Du da ikke“ —

„Jo, jeg veed Alt, jeg vilde blot sige“ —

„Kald mig blot „Alfred“ og „Du“. Det er besynderligt, dette smigrer mig paa en Maade, og jeg vilde i dette Øieblik betragte det som en Fornærmelse, naar mine forrige

Venner, til hvem jeg heldigviis Intet har seet, nu vilde vise mig Fortrolighed!"

„Behøver De — Du nogensinde en Ven, saa henvend Dig til mig, jeg kunde offre mit Liv, naar jeg kunde gjøre Dig lykkelig!"

„Jeg fortjener det ikke," sagde Alfred. „Hvad gjorde jeg for Dem — Dig, dengang jeg kunde have hjulpet Dem — Dig, ja gjort Dem — Dig lykkelig?"

„De viste mig Agtelse og Anerkjendelse, da Andre miskjendte, ringeagtede og bagtalte mig. De — Du hævede mig i mine egne Øine, da jeg begyndte at tvivle paa min Ret og mine Evner, da jeg frygtede for, at min Selvtillid beroede paa Indbildskhed og for stor Letsindighed. Saaledes frelste Du mig, rigtignok uden at vide det, men derfor bør min Taknemlighed være den samme!"

„Hvad har jeg endnu at klage over," raabte Alfred med en Slags sælsom Ironie, som uvilkaarlig saarede Schumachers saa fine Følelse, „jeg er rigere, end jeg selv anede det. Men," tilføiede han langsomt, „det gaaer mig, som Manden i Eventyret, neppe har jeg funden Skatten, førend jeg igjen seer den svinde bort fra mine Øine!" Idetsamme blæste Postillonen, og Conducteuren anmodede ham som Passagеer, om at stige i Vognen.

„Forunderlige Menneske!" tænkte Schumacher, „man maa holde af ham, naar han viser sit bedre Jeg, men han har ikke Magt over sig selv. Og den Kilde, hvorfra man henter Kraft til at styrke de gode Forsætter, for at vinde Seir

over de onde, kjender han ikke eller troer han ikke paa. Stakkels Alfred!"

Tiende Kapitel.

Det var vel omtrent 14 Dage senere, at der paa hele Vestkysten raſede en heftig Storm fra Sydvest. De ældſte Folk paa Nordvestkysten af Jylland kunde ikke mindes en saadan Storm, ja de mente endog, at man aldrig før havde oplevet en saadan. Den var saa stærk, at man havde ondt ved at holde sig opreist, og den, der vilde stride imod, blev nødt til, hvert Øieblik at vende sig om, fordi Aandedrættet ligesom gik fra ham. Paa Kysten anrettede Stormen betydelige Ødelæggelser, enkelte Huse blæste om og bleve tilligemed hele Kornmarker begravede under Flyvesandet.

„Gud være de ulykkelige Skibsfolk naadig," sagde Lodsen Christian Agger i Harboore til sin Kone, da han efter en søvnløs Nat tidlig om Morgenen stod ud af Sengen. Konen skyndte sig med at tillave ham hans Kaffe, hun saae alvorlig og bekymret paa ham og deres fire Børn, thi hun ventede, at der snart vilde komme livsfarligt Arbeide til ham. Men Ingen af dem udtalte sig derom; kun i den blide Omhu, hvormed Begge puslede med Børnene og paa det ængstlige eller meget mere bekymrede Blik kunde man spore, hvad der foregik i deres Indre.

I det Samme blev der banket paa Ruden.

„Hvem der?" spurgte Christian og Konen foer sammen.

„Det er mig, Jens Jensen," svarede en kraftig Stemme. „Vinden er gaaet om mod Nord, og vi kunne vist snart vente Skibe paa Stranden."

„Kom ind, Jens, og drik en Kop Kaffe med, jeg er strax færdig."

Jensen traadte ind i Stuen og satte sig hen ved Bordet, for at følge Indbydelsen. Aggers Kone var bleven bleg, men hun fattede sig snart, og skjænkede Kaffen til den Fremmede.

„Inte være forknyt, lille Mutter," sagde Jensen. „Vor Herre hjælper os nok denne Gang, som tidligere, naar vi blot gjøre vor Pligt, gribe Tingen an paa den rette Maade og rigtig stole paa ham."

„Har Du observeret Noget, Jens?" spurgte Agger.

„Jo, en stor Damper, en Engelskmand, en Tremaster, han vilde stride imod, jeg saae det nok, men det varer vist ikke to Timer, før vi have ham her paa Stranden."

Mændene havde drukket deres Kaffe og reiste sig nu. Christian tog en islandsk Trøje paa og bandt sin Hat fast under Hagen. Konen hjalp ham med Paaklædningen i øiensynlig Sindsbevægelse.

„Farvel, Christine," sagde han og der laa en heel Verden af Kjærlighed i de to Ord; „pas godt paa Nollingerne og vær inte forknyt, han gi'er sig nok igjen." Han meente Stormen.

Konen svarede ikke et Ord, men i hendes Øine afspeilede sig tydeligt hendes indre Kamp.

Christian kastede endnu et flygtigt Blik paa de sovende

Born, thi at vise mere Faderømhed syntes han at skamme sig ved, som om det var umandigt, og forlod derpaa Huset med Jensen. Konen vilde følge dem udenfor, men Stormen stod saa heftig paa Døren, at hun ikke kunde faae den op. Mændene gik nu hen til Stranden. Havet var i et frygteligt Oprør, taarnhøje Bølger brød sig imod Brændingen, rullede imod Sandbankens Fod og atter tilbage.

Længere sydpaa saae man allerede et Par strandede Seilskibe kastede op paa Stranden, men de vare for langt borte, til at Christian Agger og Jens Jensen kunde tænke paa at begive sig derhen. De kunde ogsaa see, at andre Folk vare ilede til, for at komme de Skibbrudne til Hjælp.

De to Mænd iagttoge med Spænding Dampskibets Bevægelser; det havde forandret sin Curs og arbeidede sig af alle Kræfter tilbage mod Nord, men det var tydeligt at see, at alle dets Anstrengelser vare forgjæves, og at det stedse blev drevet nærmere hen imod Land.

Endeel Fiskere vare komne til og een af dem spurgte Christian om hans Mening.

„Om to Timer have vi dem her!“ svarede han.

Manden gik lidt mere Nord paa, for at følge Dampskibet og for at være ved Haanden, naar Strandingen var skeet.

Efter nogen Tids Forløb syntes Stormen at ville lægge sig lidt, men Havet var endnu i et forfærdeligt Oprør.

Capitainen paa Dampskibet syntes ikke at ville lade Noget uforsøgt, men kastede 2 Ankere ud paa det yderste Rev.

„Det gaaer aldrig godt," sagde Jens Jensen, „han lægger sig paa et altfor farligt Sted!"

„Nei," sagde Christian Agger, „han kjender ikke den Harboore-Strand, jeg er bange for, det vil komme ham dyrt til at staae!"

Mændene gik nu nærmere hen over Sandbankerne til det Sted, hvor Dampskibet laa. Da de kom til et høit Sted, kunde de tydeligt see, i hvilken forfærdelig Tilstand Dampskibet befandt sig. Skibet var blevet læk drevet hen til det mellemste Rev og sunket omtrent 700 Alen fra Land paa et af de farligste Steder. Agterspeilet stod under Vand, den øvrige Deel af Skibet var endnu oven Vande. Mandskabet og Passagererne, hvis hjerteskjærende Skrig lød hen over Stranden, hang i Masterne.

Paa Skibet herskede den forfærdeligste Forvirring. Capitainen, en djærv Engelskmand, bevarede vel sin Fatning og Ro, men al Commando var hørt op. Hverken Mandskab eller Passagerer adlød ham mere. Paa Fokkemasten klamrede flere Passagerer sig fast, iblandt dem var der ogsaa en ung Qvinde; en kraftig bygget, smuk ung Mand holdt hende omslynget, thi selv var hun ude af Stand til at holde sig fast, da hun var besvimet. Hun havde holdt sig tappert, men et Øieblik iforvejen havde hun maattet see, hvorledes en uhyre Bølge lige for hendes Øine havde revet hendes gamle Fader bort fra hendes Side. Dette havde berøvet hende Bevidstheden, og hun vilde have fulgt ham i Evigheden, hvis ikke den omtalte unge Mand, der fra en Raa i Nærheden, til Trods for Stormen og den Livsfare, hvori han

selv svævede, skarpt havde iagttaget hende, hurtig var kroben hen for at holde hende fast med sin ene Arm.

Men det var en farlig Situation, hvori han befandt sig, det var en tung Byrde, han havde læsset paa sig; længe kunde han ikke holde hende med den ene Arm, og med den anden kunde han kun med den yderste Anstrengelse holde sig fast ved et Toug, medens den ene forfærdelige Bølge efter den anden styrtede hen over dem.

Paa Stranden havde man i Mellemtiden ikke været uvirksom. Paa Christian Aggers Opfordring, havde der meldt sig 8 Frivillige, Gifte og Ugifte, Unge og Gamle. Egentlig krævede den store Baad en Besætning af ti Mand, men Christian sagde: „gaaer hun med ti, gaaer hun vel ogsaa med otte."

„Rask, Manne," raabte han, „inte være bange, hun gaaer nok!"

Som til en Lysttour styrede han igjennem Brændingen, men tre Gange blev Baaden kastet tilbage paa Stranden.

Een Mand faldt overbord, men Christian commanderede roligt: „op igjen", og kort efter sad han atter ved Aaren.

Fjerde Gang vovede Christian en ny farlig Manøver og den lykkedes. Baaden kom lykkelig igjennem Brændingen, den naaede kort efter hen under Skibet, modtaget af Engelskmændenes Hurraraab.

Passagerer og Mandskab vilde fremfusende kaste sig i Baaden, men Christian commanderede med Tordenstemme: „Holdt!"

Man adlød instinctmæssig, og, saavidt det var muligt,

under Stormens Hvinen og Tougenes Klapren blev der et Øieblik's Stilhed.

„Først Børnene, hvis der er nogle ombord," commanderede Christian derpaa. „Der er ingen ombord," svarede man.

„Saa Fruentimmeret derhenne," raabte Christian paany, eller „Damen" rettede han sig selv, da han atter havde kastet et Blik paa hende.

Man gjorde nu Plads, og med den sidste Kraft, den unge Mand havde tilbage, bar han hende ned i Baaden. Da Christian havde optaget saa mange, som Baaden kunde rumme, commanderede han: „Fra!", og som en Pil foer Baaden derpaa tilbage til Stranden.

Da de lykkelig vare komne i Land, tog den unge Mand, der nu syntes at have gjenvunden sin fulde Kraft, den unge Pige, som et Barn, paa sine Arme og bar hende op paa Stranden. Her modtog Christians Kone dem. Hun havde hverken havt Rist eller Ro paa sig, men var ilet ned til Skuepladsen for den rystende Begivenhed.

„Kom, Herre, kom til mit Huus! der skulle vi pleie hende," raabte hun, og uden at ville oppebie de paa Skibet tilbageblevne Passagerers, saavelsom sin egen Mands Redning, hjalp hun ham med at bringe den Besvimede til sit Hjem.

Da de vare ankomne der, lagdes den unge Pige paa den unge Kones propre Seng, og der anvendtes nu alle Midler, der havdes ved Haanden, for igjen at bringe hende til Bevidsthed.

Efter nogle Minutters Forløb aabnede hun Øinene

og udstødte et dybt Suk; den unge Mand traadte saa langt tilbage, at hun ikke kunde see ham.

Hun reiste sig overende og stirrede som sindsforvirret paa de nye Omgivelser. Derpaa sagde hun med en ængstelig Stemme paa Italiensk: «o padre mio!«, men rettede sig selv og tilføiede paa Tydsk: „hvor er jeg og hvor er min Fader?"

Christians Kone, som ikke forstod Tydsk, saae nu hen til den unge Herre, ligesom for at opfordre ham til at svare. Den unge Pige lagde Mærke dertil og vendte sig nu om.

Hun foer tilbage, og en blussende Rødme bedækkede hendes Kinder. Han styrtede paa Knæ foran hendes Seng, greb hendes Haand og bedækkede den med sine Kys.

Hun hindrede ham ikke deri, men hvisked skjælvende, idet hun sank tilbage paa sit Leie:

„Alfred, Alfred!"

„Ja, Hermine, det er mig, og jeg har været saa lykkelig at kunne frelse Deres Liv!"

„Hvor er min Fader?" hvisked hun.

„Ak, spørg mig ikke derom!"

„Altsaa død! jeg saae, hvorledes Bølgerne rev ham fra min Side!"

„Saa har det været — Guds Villie!" svarede Alfred.

Hermine saae paa ham med et forbauset Blik, thi hun følte sig dybt greben af at høre denne Mand saaledes tale om Gud. Men dog havde hun, forunderlig nok, en Følelse af, at det kun var en Phrase i hans Mund.

Hun trak sin Haand sagte ud af hans og bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder.

„De er ikke ene og forladt derfor," hviskede Alfred, „sig blot det ene Ord, at De vil tillade mig at sørge for Dem, at være Deres Fader og Ven."

I dette Øieblik hørte man jublende Stemmer udenfor, det var Christian, der efter lykkelig fuldendt Gjerning, efterat Passagerer og hele Mandskabet vare frelste, ledsaget af Venner og Børn, vendte tilbage til sit Hjem. Hans Kone ilte ham imøde, rørt omfavnede de hinanden, og Konen hviskede med et Blik imod Himlen: „Gud være lovet, at jeg har Dig igjen!" Man hørte paa dette „Gud være lovet!", at Gud virkelig levede i den unge Kones Hjerte.

Ellevte Kapitel.

Førend Fortællingen gaaer videre, maa der i Korthed gjøres Rede for, hvorledes Alfred paa Dampskibet var kommen sammen med Hermine. Den gamle Maler havde i nogen Tid i Kjøbenhavn følt sig fængslet af Byens mangfoldige Konstskatte, som han betragtede med en Kjenders Blik. Thorvaldsens Museum var rigtignok dengang ikke til, men Mesteren selv levede endnu og modtog med Glæde den gamle Enthusiast, der for en Deel Aar siden, førend han nødtes til at gaae i Landflygtighed og aflægge sin Grevetitel, havde besøgt ham i Rom.

Thorvaldsen modtog ham tillige med hans Datter i sit Atelier og blev saa indtaget i Hermine, at han ytrede Lyst til at modellere hendes Buste. Skjøndt dette nu maaskee blot var

et Øieblikks Indfald, saa greb den Gamle, der følte sig smigret paa sin Datters Vegne, det dog med begge Hænder, og foranledigedes derved til at blive længere i Kjøbenhavn end det egentlig havde været hans Hensigt.

Saaledes traf det sig, at han endnu opholdt sig i Kjøbenhavn med sin Datter, da Alfred, uden at ane dette, ankom dertil.

En Søndag var den Gamle gaaet til Frue Kirke med Hermine, og var bleven der til efter Gudstjenesten, for saa længe som muligt at betragte Thorvaldsens Statuer. Han kunde ikke løsrive sig derfra, men fandt stedse nye Skjønheder og udtalte sig derom paa Tydsk med Begeistring til Hermine.

Alfred var gaaet til Frue Kirke i samme Hensigt, men havde, saalænge der var fuldt, hverken seet den Gamle eller Hermine. Men da Kirken nu efterhaanden blev tom, og Alfred desuden hørte Nogen tale Tydsk bagved sig, vendte han sig om. Til sin Overraskelse saae han da, at det var den gamle Maler med sin Datter, Hermine. Han hilste dem ærbødig; den Gamle, som øieblikkelig gjenkjendte ham, besvarede imidlertid ikke hans Hilsen, men saae saa truende og med en tilsyneladende saa stor Forbitrelse paa ham, at Alfred ikke tvivlede om, at ethvert Forsøg paa at nærme sig hende vilde være frugtesløst.

Han troede dog tillige at have lagt Mærke til, at Hermine vel langtfra havde seet mildt til ham, men dog ikke heller saaledes, at hun syntes at ville berøve ham ethvert Haab om en Tilnærmelse; den Gamle var imidlertid, efter at have taget hende under Armen, hurtigt forsvunden i Vrimlen uden-

for, og Alfred havde ikke anseet det for passende at forsøge paa at følge dem, for at faae deres Bopæl at vide.

Efterat han imidlertid var kommen tilbage til sit Hotel, havde han ikke havt Ro paa sig, men udkastede en Plan, for at faae at vide, om det var deres Hensigt at blive i Kjøbenhavn eller at reise videre og da, hvorhen. Der fandtes snart en Leietjener, som, mod en god Douceur, var villig til at skaffe ham de fornødne Oplysninger. Alfred havde paa denne Maade ikke alene faaet at vide, hvor de boede, men ogsaa, at de med det første fra St. Petersborg kommende Dampskib agtede at reise videre til England.

Han ilede strax med at skaffe sig en Plads paa dette Dampskib, men brugte den Forsigtighed, at lade sig indskrive under et fremmed Navn, nemlig Mr. Buttler, for det Tilfælde, at den Gamle, af Frygt for at træffe sammen med ham, skulde see Passageerslisterne efter og blive tilbage, hvis hans Navn skulde findes derpaa. Denne Forsigtighed havde været saare vel betænkt. Den gamle Maler havde virkelig forvisset sig om, at hans Navn ikke stod paa Listerne, og anede ikke, at den før saa fornemme Greve skjulte sig under dette ubetydelige Navn.

Da Dagen kom, hvor Dampskibet skulde afgaae, lod Alfred sine Kufferter tidlig bringe til Dampskibet og strax sætte ned i Rummet, for at den Gamle ikke skulde see hans Navn, som stod derpaa.

Han gik derefter selv meget tidligt ombord og skjulte sig i et lille Sovekabinet, hvor ingen Andre maatte komme.

Først, da Skibet havde passeret Nakkehoved og ingen Com-

munication med Land mere var mulig, vovede han sig frem af sit Skjul og viste sig ved Aftensbordet til den gamle Malers store Overraskelse og ufordulgte Harme.

Hermine saae nedslaaet ud og syntes i den sidste Tid oftere at have grædt. Men dette Blik og hele hendes yndige Skikkelse med det plastiske Hoved, det energiske og dog saa blide Udtryk i hendes smukke Ansigt, disse fyldige sorte Haar, af hvilke han gjemte en dyrebar Reliquie, disse fyrige dybe Øine — Alt betog eller fortryllede ham i den Grad, at han maatte gaae bort, for ikke at røbe sig, vække Opsigt eller begaae en Daarskab.

Da han laa i sin Køie, med febrilske Kinder, gjenlød atter, om end mindre tillidsfuld, den gamle Stemme: „Hun skal blive min, om jeg end for hendes Skyld skulde blive en Tyv eller Røver!"

Men havde han nu Udsigt til at vinde hende? Han var bleven en fattig Eventyrer, en Gjenstand for spodske Smiil eller nedværdigende Medlidenhed hos dem, som han tidligere kaldte sine Lige. Han hadede i dette Øieblik den hele Verden, han kunde have havt Lyst til at begaae en uhyre Forbrydelse, sætte Ild paa en heel By, for skadefro at lee over Tusinders Jammer og Elendighed.

Saaledes var Skibet endelig ogsaa kommet forbi Skagen og ind i Nordsøen, uden at han imidlertid havde havt Leilighed til atter at see Hermine. Men da var det, at den frygtelige Orkan pludselig reiste sig, og at de Begivenheder, som vi i forrige Kapital fortalte, i en rasende Fart havde udviklet sig.

Ellevte Kapitel.

Sommermaanederne vare efterhaanden forløbne. Efteraaret havde været kort, enkelte stormfulde Dage med Regn og Snee havde bebudet Vinterens tidlige Komme. Det var en Eftermiddag omtrent et Veir, som dengang Hermine efter Alfreds Befaling blev bortført til Falkenborg, og vi befinde os atter i det lille Huus ved Udkanten af Byen, hvor den syge Kone boede, som Hermine dengang besøgte. Den gamle Kone var igjen bleven rask, og det gik hende efter Omstændighederne taaleligt, da hun vaskede for Folk og paa Grund af sin Omhyggelighed havde megen Sogning. Men, fattig var hun jo alligevel, og mangen Gang havde hun havt Grund til at beklage, at den unge smukke Frøken, der bragte hende saa megen Hjælp og viste hende saa megen Godhed, var flyttet bort fra Byen. Den omtalte Eftermiddag syntes hun at have meget travlt; hun løb frem og tilbage i sit eneste Værelse, viskede omhyggeligt Støvet af alle Meublerne i Stuen, selv Kopperne, der stode opmarscherede paa Dragkisten, som var bedækket med en skinnende hvid Serviet, bleve aftørrede. Hvert Øieblik saae hun med en vis Uro paa Uhret, og det var øienskinnligt, at hun ventede Besøg. Ved Siden af i det lille Kjøkken var Theekjedlen sat over en flammende Ild, og paa Kjøkkenbordet saae man nogle Stykker Kjød tillavede til Cotelet. Hun var netop kommen fra Kjøkkenet ind i Stuen, da der

blev banket paa Døren. Hun ilede hurtig hen og lukkede Døren op.

„Goddag, goddag, Marquard!“ raabte hun til den Indtrædende, „naa, jeg tænker, Herskabet kommer saa vel ogsaa snart?“

Marquard nikkede med Hovedet og satte sig med et sørgmodigt Udtryk i Ansigtet ned ved Vinduet.

„Ja,“ tog han derpaa til Orde, „hvad nu Herr Greven, det vil sige, min gamle eller egentlig unge Herre angaaer saa kan man jo rigtignok sige, at Mennesket spaaer, og Gud raader. Gud maa jo ogsaa vide, hvad Enden skal blive, thi jeg veed det ikke.“

„Inte forknyt, Marquard,“ sagde Konen, „thi, saavidt jeg kan gjætte mig til Sagen, saa har de To jo nu faaet hinanden, og her i mit fattige Hjem ville de vise mig den store og ufortjente Ære, i Selskab med nogle gode Venner at høitideligholde deres Bryllupsdag.“

„Ja, saaledes har jeg jo ogsaa forstaaet det,“ sagde Marquard, „disse gode Venner ere Musiklæreren Herr Schumacher, De og jeg, men det maa være kommen vidt med den unge Greve, naar han tager tiltakke med saadanne Venner og saadant et Bryllupsgilde!“

„Ja, hvorfor det?“ svarede Konen, „man kan jo være fattig og af ringe Stand og dog være gladere end mangen en Fornem.“

Marquard rystede paa Hovedet og mumlede:

„Paa en Maade, men ikke, naar man har havt det som han i Ungdommen.“

Kort efter blev der atter banket paa Døren, og denne Gang var det Schumacher, der traadte ind. Han saae ikke heller synderlig glad ud, men han oplivedes dog sienſynlig, da han saae Marquard igjen.

„Naa, er De der allerede?“ sagde han til Marquard. „Det er et besynderligt Indfald, at vi skulle indfinde os her, for at modtage de Reisende. De havde saa lang Tid udelukkende været iblandt Fremmede, og længtes saameget efter engang igjen at være sammen med gode og oprigtige Venner. Deres Ophold her i Byen vil være kort, thi endnu i Aften Klokken 11 reise de med Extra-Post til Hamborg.“

„Hvorledes er det dog gaaet til?“ spurgte Marquard, „og hvad er Grevens Plan for Fremtiden?“

„Det er let fortalt,“ svarede Schumacher. „Greven har skrevet mig til derom.“ Han tog derpaa et Brev frem af sin Lommebog og læste deraf følgende Linier:

„Kjære Schumacher!

I Tillid til Deres Godhed skriver jeg Dem til fra Byen *** i Jylland, hvor jeg i længere Tid har ligget syg af Sienbetændelse paa et Hospital. Hele min Livsplan er forandret, som en Følge af meget mærkværdige Begivenheder, hvilke jeg har oplevet, og hvori jeg maa see Guds Styrelse. Jeg var paa Veien til Amerika, for der at begynde et nyt Liv, men Tilfældet eller Skjæbnen, som allerede havde ført mig sammen med Hermine, lod det Dampskib, paa hvilket vi Begge befandt os, strande paa Jyllands Kyst. Jeg var ved denne Leilighed saa lykkelig at kunne frelse hendes Liv fra den visse Død i Bølgerne, kort efterat en uhyre Styrtesø

havde revet hendes gamle Fader bort i Dybet ved hendes Side. Hvad der i Fortiden havde skilt os ad, var nu glemt. Vi stode Begge ene og forladte i Verden, og i den Nød og Ensomhed, hvori vi befandt os, kunde Hjertet tale frit. Vi havde ingen Hensyn mere at tage til Nogen. I en Landsbykirke i Nærheden af Stranden bleve vi viede af en gammel ærværdig Præst. En Fisker var hendes, og en Lods var min Forlover. Men jeg havde forkjølet mig stærkt under Skibbrudet, blev syg og maatte i den nærmeste Kjøbstad lægge mig ind i et Hospital.

Mit eneste Øie blev stærkt angrebet, og jeg var nærved at blive fuldstændig blind. Nu er Øiet dog kommet sig saavidt igjen, at jeg nogenlunde kan see, navnlig naar jeg tyer til Briller eller Lorgnet. Min lille Formue har jeg lykkeligviis frelst, da jeg havde den hos mig i min Lommebog. Hermine derimod har mistet Alt, hvad hun eiede, eller hvad hendes Fader eiede. Han havde, ligesom jeg, hele sin Formue i sin Lommebog hos sig, men hverken hans Lig eller hans Lommebog ere senere komne tilstede. Min Sygdom har ikke kostet mig saa lidet, og den lille Kapital, jeg eiede, er smeltet betydeligt sammen. Jeg har langtfra saa meget tilbage, at jeg kunde tænke paa at gaae til Amerika med min Kone, ja, jeg har beregnet, at min Formue seneſt om 3 Maaneder vil være opbrugt. Da jeg under ingen Omstændigheder vil henvende mig til min fordums Slægtning om Hjælp, havde jeg allerede gjort mig fortrolig med den Tanke, frivillig at søge Døden paa en eller anden Maade og naturligviis sammen med hende.

I denne vor store Nød have vi maattet tænke paa Dem, og Hermine har fundet den eneste Udvei, der muligviis endnu kunde frelse os.

Hermine er, som De veed, vidunderlig smuk (Schumacher sukkede dybt, da han havde læst dette) og har tillige en meget smuk Syngestemme. Det Samme er jo ogsaa Tilfældet med mig, De selv har jo ofte rost min Stemme, min ualmindelige musikalske Begavelse og mit Fremstillingstalent. Jeg foreslaaer Dem da nu at reise med os som vor Syngelærer til en eller anden større By i Tydskland, vi ville da indstudere nogle Partier og saasaasnart som muligt forsøge vor Lykke paa Theatret. Vinde vi Bifald, hvorpaa jeg næsten ikke tvivler, allermindst hvad Hermine angaaer, ville vore Indtægter snart være saa betydelige, at vi ogsaa ville være istand til at hjælpe Dem i Vei. Det vilde være mig en stor Glæde, hvis jeg kunde bidrage til at aabne Dem en større Virkekreds, hvor man uden Fordomme og smaalig Jalousi baade kunde og vilde anerkjende Deres store Talent. I sit Fædreland er man jo aldrig Prophet.

Torsdagen den — October ville vi naae til Byen Slesvig. Men for ikke at træffe sammen med nogle af vore tidligere Bekjendte, ville vi tage ind til den gamle Kone, som Hermine i sin Tid besøgte saa flittigt i hendes Sygdom. Skriv til Marquard, at han ogsaa kommer. Vi ville da tilbringe nogle behagelige Timer der og have Leilighed til at træffe nærmere Aftale om vore Planers Iværksættelse.

Min er Hermine dog altsaa nu virkelig bleven, og jeg elsker hende saa lidenskabelig, at jeg end ikke kan taale, at hun blot taler venligt med en anden Mand.

Deres

Alfred."

Efterat de endnu en kort Tid havde talt om dette Brevs Indhold, hørte de et Posthorn fra Landeveien. Kort efter kjørte en Extrapostvogn frem for Døren, af hvilken Alfred og Hermine stege ud. Schumacher, Marquard og den gamle Kone gik udenfor, for at tage mod deres Gjæster.

Alfreds Gang var ligesaa stolt som tidligere, men den, som kjendte ham, kunde tydelig see den store Forandring, der var foregaaet med ham. At hans Syn var svagt, røbedes ved en vis Usikkerhed, thi han vidste aabenbart først, hvem han havde for sig, naar Vedkommende havde talt. Hvad der forbausede Schumacher mest, var, at han ikke saae ud som en lykkelig Ægtemand, skjøndt han ligesom tvang sig til at synes det. Den, som med Ro iagttog ham, kunde ikke tvivle om, at han kun ligesom spillede en Rolle, at han ikke følte sig i sit Element, men kun bar sig saaledes ad, som han ad Reflexionens Vei var kommen til at troe, at han nu maatte bære sig ad. Man kunde have sammenlignet ham med en Kronhjort, der ellers kun lever i ensomme, tætbevoxede Skove sammen med sine Lige, og nu, indespærret i en Stald sammen med tamme Husdyr, længes tilbage til Skovens Frihed.

Hermine syntes at føle noget Saadant og saae fra Tid til anden paa ham med en bekymret Mine, og Schumacher, som lagde Mærke dertil, maatte tænke, at disse to Mennesker, der paa en Maade elskede hinanden saa høit, dog maaskee vare ude af Stand til at gjøre hinanden gjensidig lykkelige. Han følte dyb Smerte derover og derved fik han fuld Bevidsthed om, at han elskede Hermine, med mindre Egoisme og med større Resignation.

Man satte sig omkring et Bord i det tarvelige Værelse, hvilket Alfred havde betraadt med et ironisk Smiil, da han stødte sig paa den lave Dørkarm. Han havde derpaa betragtet Værelset igjennem sin Lorgnet og udstødt en kort og uhyggelig Latter, der ikke spaaede noget Godt for Fremtiden.

Marquard vilde varte op ved Bordet, men Alfred bød ham sætte sig ved hans venstre Side, medens Schumacher maatte sidde ved hans høire. Da Marquard atter vægrede sig, blev Alfred rød i Hovedet og raabte med Heftighed:

„Var Columbus her, skulde den sidde med ved Bordet, hvis den kunde. Det er dog et ædelt Dyr. Jeg seer ingen Forskjel imellem Mennesker og Dyr, undtagen at et Dyr aldrig kan synke saa dybt som et Menneske. Jeg vilde blot ønske," tilføiede han derpaa med et uhyggeligt Smiil, „at vi kunde faae opspurgt den pukkelryggede Skopudser, som den Morgen maatte kysse mine Støvler, da jeg kort efter for første Gang saae min — Kone. Han passer prægtigt i vort Selskab, det vil sige som Comiker eller Carricatur, og det maatte være en guddommelig Fornøielse at drikke ham fuld, ikke i Brændeviin, nei i Cham-

pagne. — Champagne, ja, den maae vi have i Aften, første Gang ere de Nygifte i deres Venners Kreds, Champagne maae vi have. Den store Componist, som sidder her ved min Side, bør udbringe en Skaal, holde en humoristisk Tale og gjøre en Allusion til det Dusin Børn, som engang vil slutte Kreds om os, naar vi feire vort Jubilæum som — Gjøglere, det vil sige, som Neger eller Negerinde hos en eller anden Theater-Menagerieier. Gaa, Marquard, kjøb os Champagne, vi kunne drikke den af blaa Kopper. Der har Du min Pengepung, der er endnu endeel Guldstykker i den, men see, at Du faaer fat i den Pukkelryggede. Jeg vilde saa gjerne give ham hans Kys tilbage, det maa jo være et Syn for Guder, at see mig knæle ned og give ham de Kys tilbage, jeg engang fik af hans tykke Læber. Naa, Marquard, hvorfor gaaer Du ikke?"

Marquard rystede paa Hovedet og saae bedrøvet paa sin forrige Herre. Den gamle Kone betragtede med opspilede Øine den besynderlige Gjæst og vidste ikke, hvad hun skulde tænke om ham. Hermine saae bleg og forstyrret paa ham, men hun syntes at kjende disse periodisk tilbagevendende Anfald af fortvivlet Humor og gjorde sig Umage for at smile derover. Schumacher kunde ikke lade være at see misbilligende paa sin Ven og deeltagende paa den stakkels unge Kone, der var saa vidunderlig smuk og blev endnu smukkere ved den ligesom energiske Maade, hvorpaa hun ved et fortryllende Smiil søgte at skjule, hvormeget hun led. Schumacher tog endelig Ordet og sagde alvorligt:

„Jeg læste Deres Brev, der forekom mig saa

besindigt og roligt, og troede mindst, saa kort efter at skulle høre Dem tale saaledes, som De nu har talt. Fæst hellere Deres Blik paa den Skat, De har vundet, istedetfor paa den, De har tabt; husk paa, at De Begge ere i Besiddelse af Talenter, hvorved de kunne skabe dem en glimrende Stilling i Livet, som de da kun have dem selv at takke for. Hvad kunde vel mangle Dem, og hvilken Ulykke kan vel ramme Dem," henvendte han sig til Alfred, „naar en saadan Engel gaaer ved Deres Side?"

„Ja, hvis jeg blot kunde see hende uden — Lorgnet, og hun ikke var min Kone, og hvis jeg saa endelig ikke forekom mig selv saa usigelig latterlig som Ægtemand," svarede Alfred. „Men lad os nu faae Champagnen og den Pukkelryggede, saa vil Alt blive godt og vel. Vi beholde vel endnu saamange Guldstykker tilbage, at vi derfor kunne kjøbe en Lirekasse. Hvorledes ville ikke Folk stimle sammen, naar jeg gaaer rundt med Lirekassen, og Hermine med en Tallerken og samler ind. Vi synge da med Schiller:

„Ein freies Leben führen wir,
Ein Leben voller Wonne!"

og det til Trods for, at vi ere Ægtefolk. Naa, Marquard, gaaer Du ikke? Fire Flasker maae vi i det Mindste have!"

Der var intet Andet for Marquard at gjøre, end at gaae til den nærmeste Vinhandler, men han bragte dog kun to Flasker med tilbage.

„Have vi ingen Vinkjøler?" spurgte Alfred den gamle

Kone, som slet ikke vidste, hvad det var. „Naa, det er ligegyldigt, kom kun med Kopperne!“ raabte han, skjænkede i og skyllede den ene Kop i sig efter den anden. Da han alene havde drukket omtrent den ene Flaske, blev han tilsyneladende roligere og sagde langsomt, men med en lidt usikker Tunge: „Det er blot idag, jeg er i det Humeur, det er min Længsel efter Columbus, som udtaler sig paa den Maade, imorgen vil jeg blive en god Ægtemand og en flittig Konstner. Vil De hjælpe mig dertil, Schumacher?“

„Ja,“ vedblev han, „havde jeg blot lidt af Deres Sværmeri for det Ideale, og var jeg, som De, vant til at være fattig, saa skulde De see, hvad der vilde blive af mig! Jeg føler mig riig i mit Indre, mit Hjerte er ligesom en stor Have, fuld af Blomsterknopper! Ulykken er kun, at jeg, naar jeg seer rigtig til, opdager, at Knopperne ingen Livskraft mere have i sig, at de ere visnede, endnu inden de ere sprungne ud!“

Han sagde dette halvt spøgende, men man kunde tydeligt mærke, at der under disse Ord skjulte sig ligesom et dybt Tungsind.

Schumacher følte sig greben og forsonet tillige. Mildt og kjærligt sagde han med sagte Stemme:

„Lad os tage Tingen som den er, glemme Fortiden og see modigt ind i Fremtiden, Alt kan endnu blive godt, Lykken vil erobres, lad os da see at erobre den. Lad os roligt gaae fremad paa den Vei, som vi have erkjendt for den ene rette, lad os ikke høre paa, hvad Andre sige, men trofast følge vor egen Overbeviisning og vort Hjerte. Lad

os altid huske paa, at kun Udholdenhed og Standhaftighed føre til Maalet. Uden Kamp ingen Seir!"

„Amen!" sagde Alfred med lallende Stemme, „det siger jeg i den Pukkelryggedes Navn, thi han skal være vor Degn! Amen, i Jesu Navn! og nu kunne vi gaae hjem og lukke Kirken!"

Han sank tilbage paa Stolen og vilde være falden om paa Gulvet, hvis ikke Schumacher og Marquard havde greben ham.

Hermine gik ud i den gamle Kones lille Kjøkken, græd længe og ønskede sig Døden.

Trettende Kapitel.

Omtrent tre Maaneder senere befandt den tydske By Mannheim i Storhertugdømmet Baden sig i en vis Spænding. I et af Mannheims Hoteller, „Zum rheinischen Hofe", sade nogle Studenter fra Heidelberg, med deres saakaldte Cerevishuer paa Hovedet, paa smaa Træstole ved et langt smalt Bord og drak deres Øl. En Herre med et ret fornemt Ydre, et stort Ar over Panden og et blaseret Udtryk i sit Ansigt traadte ind og forlangte, idet han satte sig ved et Bord i Nærheden: „einen Schoppen", d. v. s. et stort Glas Øl. Vi gjenkjende i ham en af Alfreds slesvigske Venner fra vort første Kapitel, nemlig Hr. v. Ottens. Han var fra Auscultant avanceret til Sekretair og havde samtidig arvet endeel Penge, saa at han nu gjaldt for riig

og lykkelig. Han havde begivet sig paa en Reise, for at more sig lidt ovenpaa det eensformige Comptoirliv og gjensee de Byer og Stæder, hvor han som Student havde spillet en vis Rolle, om han end ikke havde følt sig lykkelig. Gift var han ikke og havde heller aldrig tænkt paa at ville gifte sig.

Han havde en Tidlang været i Frankfurt a. Main og Wiesbaden og vilde nu til Heidelberg, men underveis aflægge et Besøg hos en fordums Ven, der boede i Mannheim. Synet af den Gruppe Heidelbergerstudenter, som saa uventet mødte ham her, vakte hans Interesse. Han iagttog dem derfor og lyttede til deres Samtaler.

De talte om Dagens Begivenhed, eller rettere om Aftenens foreståaende Begivenhed, nemlig en Forestilling af Mozarts „Don Juan", hvori en Sanger, hvis eiendommelige Skjæbne vakte en særlig Interesse, skulde debutere i Titelrollen. Herr v. Ottens traadte hen til Studenterne og sagde:

„Med Tilladelse, mine Herrer, hvad hedder den Sanger, de taler om, hvorfra er han, og hvad Interessant er der i hans Skjæbne?"

Studenterne saae et Øieblik ligesom stødte eller fortørnede paa den „frækt" Spørgende, der saaledes uden videre vovede at tiltale dem. Men ved at see hans store Ar paa Panden, bleve de formildede, thi det viste jo, at de ikke havde nogen Philister for sig, ja maaskee endog en af deres Egne. Den ene af Studenterne tog derfor, uden at besvare v. Ottens Hilsen, Ordet og sagde:

„Han hedder Signor Alfredi. Han skal være i Besiddelse af en meget smuk Stemme og et nobelt imponerende Ydre. Der fortælles om ham, at han for nogle Aar siden, før Nogen af os kom til Heidelberg, har studeret i denne By, men under et andet Navn. Vi vide ikke, om dette forholder sig rigtigt, og det er os ogsaa ligegyldigt. Vi ere ikke saameget komne til Mannheim for hans Skyld, som for hans Kones, Signora Alfredi's. Hun er allerede flere Gange optraadt paa Mannheims Theater, og skal iaften for første Gang synge Donna Annas Parti, hvortil baade hendes deilige Stemme og hendes ualmindelige Skjønhed gjøre hende særlig skikket. Mannheims Opera har overhovedet i den nyere Tid taget et uhyre Opsving, siden den bliver ledet af den nye Kapelmester, Hr. Schumacher. Theaterdirecteuren, Hr. Schlumpe, er ellers en temmelig udannet Person, og det gik kun smaat med Theatret, før Fru Alfredi kom hertil. Men nu har han taget Mod til sig og sat store Summer paa at give „Don Juan" en glimrende Sceneudstyrelse. Endeel fortræffelige Decorationer ere malede; navnlig skal Kirkegaardsscenen, hvor man i Baggrunden seer en prægtig gothisk Domkirke og en Mængde Gravmonumenter, iblandt hvilke Gouverneuren til Hest rager frem, være af en næsten magisk Virkning. Maaneskinnet efterlignes skuffende ved det electriske Lys og giver den hele Scene en formelig spøgelseagtig Charakteer."

„Ja vel, min Herre," sagde en anden Student; „og det er ikke Alt endnu. Det Smukkeste kommer tilsidst, nemlig naar Scenen forestiller Helvede, hvor hele Balletcorpset,

som er udklædt som Djævle dandser omkring med den stakkels Don Juan og sønderslider ham til Straf for hans mangfoldige Synder, indtil han synker ned i Afgrunden, hvoraf der fremhvirvler Svovlflammer af Lycopodium!"

„Ja," begyndte den Første igjen, „en mærkværdig Forestilling bliver det sikkert, og jeg vil raade Dem til itide at sørge for Billet, hvis der endnu er nogen at faae. Signor Alfredi skal nemlig være meget nærsynet, ja næsten blind, og man fortæller, at de fra Coulisserne maa raabe til ham, hvorvidt han kan gaae frem paa Theatret o. s. v. Til Trods for denne og andre betænkelige Skavanker, skal han alligevel behandle sin Kone slet; han skal være umaadelig skinsyg og jevnlig drikke over Tørsten. Vi have aftalt med hinanden, at vi ved den første Lejlighed ville pibe ham ud. Maaskee skeer det alt iaften, for at hævne den stakkels Kone."

„Pibe ham ud! hvorfor det? Selv hvis hans Kone havde Grund at klage over ham, vilde hun dog neppe synes om den Hævn."

„Nu da, fordi vi ikke kunne lide ham, og fordi han har en smuk Kone, som Enhver af os hellere under sig selv end ham, og desuden — fordi han gjør os Skam ved som forhenværende Heidelbergerstudent at optræde som Comediant."

Den Fremmede smilede ondskabsfuldt over den cyniske Naivitet, der røbede sig i Studenternes Yttringer, og svarede blot:

„Jeg vil skynde mig for at faae en Billet. Men,"

tilføiede han derpaa, „er da denne Signora virkelig saa smuk, som De siger?“ —

„Det kan De tage Gift paa og desuden — De kan faae hendes Portrait at see, min Herre; jeg har et Lithographi af hende i Lommen,“ sagde den yngste af de haabefulde Yng-linge.

Han tog sin Lommebog frem og viste den Fremmede et lille Billede.

„Den skjønne Cactus!“ raabte v. Ottens overrasket, „saa er hendes Mand altsaa virkelig Grev Alfred N**. Jeg maa opsøge ham, det bliver et morsomt Møde! Alfred som „Don Juan“, og den skjønne Cactus som „Donna Anna“! Gud-dommeligt!“

„Hvad siger De, min Herre? saa er han altsaa virkelig Greve, og Rygtet har ikke løiet?“

„Det er en meget vidtløftig og mystisk Historie. Han har været Greve, men om han er det endnu, er meget tvivlsomt. Han forsvandt pludselig, uden at Nogen vidste, hvor han var bleven af. Men jeg maa skynde mig for om mulig endnu at træffe ham hjemme.“

Han gik bort og kaldte paa en Leietjener, der skulde ledsage ham igjennem Byen.

„Hvad ønsker De at see, min Herre?“ spurgte Leietjeneren. „Kirkerne? Det Huus, hvor Kotzebue blev myrdet? Eller det, hvori Schiller skrev sin Fiesko? Jeg staaer til Deres Tjeneste.“

„Før mig til den skjønne Cactus.“

„Ham kjender jeg ikke!“ svarede Leietjeneren overrasket.

„Hende skulde De sige, min gode Mand, og jeg vil vædde,

De kjender hende godt, naar jeg nævner hende ved hendes rette Navn: „Signora Alfredi“.“

„Ja, hende, Mannheims største Skjønhed, hende kjender jeg meget godt. Vær saa god at følge med mig, min Herre, Alfredi boer i en Villa ved Rhinen.“

Fjortende Kapitel.

Solen skinnede venligt ind i Signora Alfredis Dagligstue. Klokken var 1. Ægteparret var nylig kommen tilbage fra den sidste store Generalprøve, hvori Alfred for første Gang havde været i Don Juans Costume. Proven var i det Hele taget gaaet godt, paa det nær, at Alfreds Syn, som i den sidste Tid havde forbedret sig lidt, atter var bleven svagere, saa han ikke havde kunnet bevæge sig ganske frit paa Scenen. En Blanding af bittert Mismod og ubeskrivelig Angst greb derfor i enkelte Øieblikke den ulykkelige Mand, der i et nyt Anfald af fortvivlet Humor talte om sin forestaaende Henrettelse ved Folkejustits. Det havde kostet ham en lang og svær Kamp overhovedet at beslutte sig til at optræde som Sanger. Han havde troet uden Vanskelighed at kunne gjennemføre den tagne Beslutning, da han følte sig i Besiddelse af et umiskjendeligt Fremstillingstalent, og hans smukke Stemme og musikalske Begavelse, hvilke Schumacher ved utrættelig Flid endmere havde udviklet, vare hævede over al Tvivl. Men nu, da det blev til Alvor, da han virkelig skulde træde frem for Lamperne,

da han skulde give sin Personlighed til Priis for et broget Publikum, hvoraf Enhver troede for sine Penge at have tilkjøbt sig Ret til at domme om hans Præstationer, ja om hele hans Liv og Væren, — da oprørte sig hans gamle aristokratiske Stolthed, hans Ungdoms Fordomme vaagnede op til nyt Liv, og han følte sig tilmode som en Løve, som man havde indespærret i et Fuglebuur, men som blot behøvede at reise sig, for at gjennembryde sit Fængsel og sine Lænker, ja bringe Tusinder af Tilskuere til at ryste af Angst ved sit blotte Brøl.

Den hele Verden bag Coulisserne, det hele Theaterliv syntes ham saa smaaligt og saa usselt, at han næsten ikke begreb, hvorledes han havde kunnet holde ud deri kun en eneste Time. Det Selskab, hvori han befandt sig, og som han daglig maatte bevæge sig i, forekom ham saa uværdigt, saa pjaltet og saa jammerligt, at han skammede sig for sig selv ved ikke aabent at turde vise det sin Foragt. At Forholdene tvang ham til at skjule denne Foragt, som han følte saa levende, forekom ham som Feighed, og naar han tænkte, at han saaledes maatte vise sig feig for Hermines Skyld, veeg hans fordum brændende Kjærlighed til hende, hvis hans Følelser for hende nogensinde havde fortjent dette Navn, Pladsen for et ligesaa brændende Had, saalænge denne Tanke varede.

Theaterdirecteuren havde i sin Tid været Malermester, han havde hverken Dannelse eller Konstsands, men speculerede blot i Theatervæsen. Han kjendte saa lidt til Theatret,

at man fortalte om ham, at han, da han omsider blev Directeur, engang paa en vred Maade havde gjort et Orchestermedlem opmærksom paa, at han, da han fik samme Betaling som alle de andre, ogsaa maatte spille ligesaa meget som de andre. Da det bemeldte Medlem svarede, at han dog ikke kunde spille i Pauserne, havde Directeuren sagt: „Pauser eller ikke Pauser, jeg forlanger fuldt Maal for mine Penge!"

Men denne Directeur var alligevel paa sin Maade en skikkelig Mand; han havde en stor Familie og var en god Familiefader, og han sparede blandt Andet ingen Penge, hvor det gjaldt om at lade sine Børn lære, hvad han selv i sin Ungdom ikke havde havt Leilighed til at lære. Ulykkelige Forhold havde imidlertid i de senere Aar bragt ham til Afgrundens Rand, og han havde været nærved at spille Fallit, da Hermine, Alfred og Schumacher kom til Mannheim. Hermine traadte første Gang op som Norma, gjorde strax stormende Lykke og hjalp ham saaledes hurtig lidt paa Benene. Schumacher var som en Feltherre i et Slag, naar han stod foran sin Pult i Orchesteret og hævede sin Taktstok. Den ham eiendommelige energiske Hengivelse til sin Gjerning electriserede ogsaa Middelmaadighederne i Orchesteret og paa Scenen og bragte Resultater tilveie, som Ingen iforveien havde anseet for mulige. Saaledes havde Theatret virkelig taget et nyt Opsving, og Hr. Schlumpe havde faaet baade Mod og Kredit til efter Omstændighederne at anvende uhyre Summer paa at sætte Don Juan paa en værdig Maade i Scene. Naar denne Opera, som han haabede, havde gjort glimrende Lykke og kunde gaae mange Gange for fuldt Huus,

meente han, at han ikke alene var frelst fra Undergang, men endog kunde tilbagevinde sin tabte Formue. Han vidste meget godt, at han alene kunde takke Hermine og Schumacher for, at Lykken atter var begyndt at tilsmile ham, og havde derfor ogsaa viist sig erkjendtlig og taknemmelig imod dem. Hermine fik som Primadonna en meget betydelig Gage, ogsaa Schumacher var forholdsviis godt aflagt. Naar nu Alfred ogsaa gjorde Lykke i Don Juan, og hans Debut saaledes var løben heldig af, havde Directeuren forpligtet sig til ogsaa at tilstaae ham en betydelig Gage. Denne Udsigt, i Forbindelse med det ridderlige Ønske at hjælpe den godmodige Directeur endnu mere paa Benene, havde omsider overvunden Alfreds Modbydelighed for Theatret, hvortil paa den ene Side et umiskjendeligt Talent drog ham hen, medens paa den anden Side, som sagt, de gamle Fordomme, hans Stolthed og Hovmod, ja paa en Maade ogsaa et vist storslaaet Sind tillige stillede sig i Veien derfor. Men en anden Stolthed var da alligevel igjen kommen ham til Hjælp, for at bringe ham til at bestemme sig til at gjøre det nødvendige Skridt. Resten af hans egen lille Formue eller Capital var nemlig for længe siden opbrugt, og han levede af Hermines Indtægter eller spiste, som han i sit Mismod ofte udtrykte sig, „Naadsens Brød i hendes Huus“. Han meente derfor, at han, saalænge som dette Misforhold bestod, ikke kunde gjøre sin Ret som Herre i Huset gjældende. Men naar han saaledes maatte tie til Alt, hvad Hermine foretog sig, navnlig ogsaa maatte see, hvorledes hun viste Schumacher, hvis store Hengivenhed

for hende gav sig tilkjende paa mange Maader, stor Velvillie og venskabelig Fortrolighed, led han i sit Indre utrolige Qvaler. Schumacher var, tiltrods for sit blode Hjerte, en ægte Mand, baade i og udenfor Tjenesten, i hele sin Gjerning. I det selskabelige Liv var han barnlig aaben og uskyldig og ahnede ikke, at hans frie, utvungne Væsen kunde blive mistydet af en skinsyg Ægtemand.

Saaledes var altsaa Alfreds Stilling. Den ene Stolthed havde for en Tid besejret den anden; for at blive Herre i sit Huus, maatte han blive „Slave" for Publikum og Theaterdirecteuren. Da Nødvendigheden af at fortjene Penge var uafviselig og uimodsigelig, kunde hans Kræsenhed med Hensyn til den Maade, hvorpaa han skulde tjene dem, ikke længere komme i Betragtning. Derimod havde han, forunderlig nok, dog i en vis Henseende en oprigtig Kjærlighed til Konsten. Men den Tanke, at enhver Konst meer eller mindre bliver til Industri, altsaa profaneret, naar den bliver en Mands Levebrød eller en Families Livsbasis, var ofte nærved at bringe ham til Fortvivlelse.

Men Tærningerne vare nu kastede, han kunde ikke mere træde tilbage, Directeurens Skjæbne og hele Fremtid var afhængig deraf, Huset var udsolgt og — „Folket" ventede med Spænding paa, hvad denne Aften skulde bringe.

Tilfældet vilde, at denne Dag tillige var Hermines Fødselsdag. Alfred havde ønsket at give hende saa kostbar en Foræring som muligt, men han havde manglet Penge dertil. Han havde derpaa villet tage et Guldsmykke hos en Juveleer paa Kredit, men det var faldet ham ind, at han jo

kunde gjøre Fiasko som Don Juan, og at Hermine da selv vilde komme til at betale det. Saaledes var hans Mismod stedse taget til, og selv Udsigten til en mulig Triumph kunde ikke forjage de Skyer, som i en betænkelig Grad formørkede hans Pande.

Da han for det Meste i Modgang var taus og indesluttet, anede Hermine Intet af Alt, hvad der foregik i hans Indre. Hun mente, han tænkte blot paa sin Rolle og begreb da godt, at han ikke kunde være munter og oprømt. Hun var allerede glad, naar han blot ikke var i sit fortvivlede Humeur og haabede, at et nyt lykkeligt Liv vilde begynde for dem, naar blot denne Aften lykkelig var overstaaet. Hun var langtfra at tænke paa Guldsmykker. Et glad Smiil paa hans Læber, en Solstraale paa hans Ansigt, eller et omt Blik fra hans trods dets Svaghed endnu sjælfulde Øie var hende mere værd end al Verdens Rigdomme. Men han forstod ikke dette, ligesom han overhovedet ikke forstod et elskende Qvindehjerte. Han meente, at hvor han ikke kunde strøe Guld ud med fulde Hænder, hvor han ikke ligesom kunde staae paa en Trone og see Folk ligge for sig i Støvet, der kunde Ingen hverken agte eller elske ham.

Frokosten var serveret, og Hermine bad Alfred, som mørk rugede over sine Tanker, om at komme ind i Spisestuen.

„Er det sidste Gang, Din Mand spiser „Naadsens Brødet" ved Dit Bord?" spurgte han hende.

„Bordet er Dit, med Alt, hvad der er paa, Du er Herre, Du eier jo mit Hjerte; skulde jeg da ville forholde Dig det

usle Guld, jeg tilfældigviis kan fortjene? Befal over mig, hvad Du vil, det skeer, jeg er Din ydmyge Slavinde!"

„Slange, mener Du," svarede han og rynkede Panden, „thi Du — lyver. Ja, nægt det ikke!"

Hun blev blussende rød, men gjorde Vold paa sig og smilede, som om han havde spøget.

„Du tier, Du svarer ikke?"

Da hun Intet sagde, vedblev han:

„Velan, viis mig i Gjerning, at Du vil opfylde mit Ønske. Sig til Schumacher, naar han kommer, at vi ikke skjøtte om hans Besøg. Det ærgrer mig, at Du har bedt ham om hver Dag at være vor Gjæst ved vort Bord. Sig ham aabent, at vi ikke ville have Noget at bestille med ham udenfor Tjenesten eller rettere udenfor — Slaveriet."

„Alfred," sagde Hermine blidt, men med taarefyldte Øine, „det er idag min Fødselsdag, og det vil blive Din Fødselsdag som lykkelig Konstner; skulde vi da ikke være enige om, idetmindste denne Dag at undgaae Alt, hvad der kunde vække Mismod eller saare vore Følelser?"

Et Øieblik følte han sig greben. Ja, han var nærved at kaste sig for hendes Fødder og raabe: „Tilgiv mig, jeg veed ikke hvad jeg gjør; jeg elsker ikke og kan ikke elske som Du elsker, thi Du er en Engel og jeg en Djævel, der ikke fortjener at eie Dig, ja end ikke at løse Din Skotvinge, fordi jeg kun piner Dig og forbittrer Dig Livet!" Men da tænkte han atter paa Theatret, Scenen blev ham til et Skafot, paa hvilket han skulde henrettes, for hendes Skyld, som han meente, thi hun havde berøvet ham Friheden, ja selv Friheden til at dø.

Den brogede Hob i Parterret blev ham til en Forsamling af Kannibaler og Jacobinere, Sansculotter, der vilde drikke hans Blod. De udstødte vilde Hyl og dandsede efter den Musik, hvortil hans Dødsfjende slog Tacten. Da greb Dæmonen ham atter, han reiste sig heftig, stødte Stolen overende og raabte harmfuld:

„I den første Prøve bestaaer Du slet, Du vil ikke vise den, som jeg ikke kan lide, Døren! Jeg er Dig ikke nok, jeg, en stakkels halvblind Mand; nei, Du maa have en Ven — en ædel, dydig Ven ved Siden af, o jeg forstaaer det nok!"

„Alfred," svarede hun med en af Smerte zittrende Stemme, „naar Du taler saaledes, ved jeg, at Du ikke mener, hvad Du siger. Men lad mig nu sige Dig, hvad jeg først iaften efter endt Forestilling vilde have sagt Dig. For at see Dig ganske lykkelig paa denne Dag, har jeg villet overraske Dig. Jeg har villet vise Dig, at min Kjærlighed er saa stor, at jeg ydmyg kan see Dig dele Din Kjærlighed til mig med en Anden, vel ikke et Menneske, thi det var umuligt, ja, Alfred, umuligt! Marquard er ankommen til Mannheim med — Columbus. Jeg har kjøbt det ædle Dyr tilbage til Dig, og Marquard har intet høiere Ønske end fremdeles at være Din Tjener, hvad enten Du er Greve eller Sanger!"

Alfred brast i en convulsivisk Latter.

„Mageløst, mageløst!" raabte han, „en Sanger ved et Provindstheater, som holder sig Hest og Tjener! Det passer godt sammen! Skade, at vi ikke tænkte paa at gaae til et

Konstberiderselskab. Det havde været Noget for os Begge, der vare vi komne paa vor rette Hylde!"

I det Samme blev der banket paa Døren, og paa Alfreds „Kom ind", viste sig Herr von Ottens med sin eiendommelige, man kunde næsten sige satanisk eller mephistopheliske Skikkelse. Alfred foer forskrækket tilbage og vilde et Øieblik ligesom skjule sig bag ved Hermine; men den Anden raabte med sin høie Fistelstemme:

„Saa har jeg altsaa gjættet rigtigt? det er virkelig Dig, min kjære Alfred? Jeg priser i Sandhed min Lykke, engang at see Dig igjen!"

„Kom, kom," raabte Alfred, idet han traadte frem, „min Columbus er kommen, vi ville ride sammen en Tour, og da ville vi i Ro kunne tale om gamle Tider."

Og uden at præsentere den Fremmede for Hermine, uden at gjøre en Undskyldning eller sige „Farvel" til hende, tog han hurtig sin Hat og trak den Anden bort med sig ud af Stuen.

Femtende Kapitel.

Med Lethed fik han opspurgt, hvor Hesten Columbus og Tjeneren Marquard fra Slesvig vare at finde. Han traf dem i det samme Hotel, hvor v. Ottens logerede. Henrykt kjærtegnede han Hesten, som syntes at være uforandret, og ligesom at ville hilse sin Herre med en glad Vrinsken. Marquard fik ogsaa en Hilsen, men ikke slet saa varm;

af den affecterede demokratiske Lighedsfølelse, der gjorde sig gjældende i den fattige Kones tarvelige Hjem i Slesvig, var der ikke Spor tilbage. Marquard tog dette dog ikke ilde op, han havde snarere følt sig generet ved, at hans Herre dengang ligesom vilde være hans Lige, og meente, at det klædte ham bedre, naar han ogsaa som Sanger traadte op som en fornem Herre, der var vant til at byde og befale og tage det som en given Sag, at Alt uden Videre rettede sig efter ham.

Marquard underrettede ham om, at han, ifølge Hermines Ordre, ikke alene havde kjøbt alt Seletøi tilbage, men ogsaa Grevens smukke Vaabensamling, forsaavidt Vaabnene endnu vare at faae.

Alfred var henrykt derover, men hans Taknemmelighedsfølelse imod Hermine var desværre langtfra saa stor, som den burde have været, maaskee dog kun, fordi alle hans Tanker nu vare optagne af Hesten, Seletøiet og Vaabnene.

Med ligesaa stor Glæde som han havde betragtet Hesten, gjensaae han nu sine Geværer, Pistoler og Kaarder. Han tog den kostbareste Pistol op af Kassen, hvori den laa, klappede den, som om den havde været et levende Væsen, spændte Hanen og legede dermed som et Barn, der har faaet et nyt Stykke Legetøi.

„Den Pistol putter jeg i min Lomme, Krudt og Kugler ligeledes; vi gjøre da en Ridetour sammen, Ottens, og naar vi komme til Skoven, kunne vi Begge skyde et Par Gange efter et Maal. Naar jeg tager min Lorgnet med," tilføiede han med et bittert Smiil, „saa kan jeg i ti Skridts

Afstand endnu skjelne et Menneske fra et Egetræ. Men det er jo ligegyldigt, om jeg træffer eller ikke. Blot engang igjen at ride paa en ordentlig Hest, som man elsker, og engang igjen at skyde med et ordentligt Vaaben, er en Glæde, ja en Lyksalighed, som jeg ikke kan skildre i Ord, selv for mig, den vordende Gjøgler.

Men, ulykkelige Hermine, hvad har Du dog tænkt! Du har ved at bringe disse Gjenstande for mine Øine opvakt Erindringen om det stolte og frie Liv, jeg engang førte, gjør Du mig nu ikke det Skridt, jeg iaften skal gjøre, derved endnu vanskeligere? Dog, lad os glemme det jammerlige Theaterliv, lad os ride os en Tour i den frie Natur og forfriske Sindet! Jeg kan trænge dertil."

Saaledes rede de da Begge ud, og da v. Ottens var en ligesaa god Ryttер som Alfred, og havde sin egen gode Hest med paa sin Reise, kom deres Tour snarere til at ligne et Væddeløb end en Lysttour tilhest.

Underveis underholdt Ottens ham, talte med Ringeagt om al Konst og navnlig om alt Theatervæsen, og forsikkrede Alfred, at naar han blot rolig var bleven i Slesvig, vilde alle Kammeraterne have hjulpet ham. De vilde, fordi hans Skjebne var saa ejendommelig sørgelig, nok have vidst ved deres Forbindelser paa høiere Steder at skaffe ham et godt Embede. I værste Tilfælde vilde man have skaffet Midler tilveje, at han kunde være gaaet til et fremmed Land, hvor der var Krig, og hvor han ved sin Dygtighed og Tapperhed snart vilde have erhvervet sig Hæder og en ansеet Stilling. Ved at blive Konstner eller Komødiant

gjorde han derimod sine fordums Venner Skam og vanærede sig i deres Øine. Man fandt det ynkeligt og comisk, at han var traadt i den gamle Malers Fodspor og trak omkring i Verden med hans Datter, den skjønne Cactus, der havde forstaaet at tage ham ved Næsen. Istedetfor at blive hans Bytte, havde hun gjort ham til sin Slave, og, hvad der var mere, til en latterlig Philister af en lydig Ægtemand og en Træl i et middelmaadigt Provindstheaters ynkelige Maskineri.

Alt dette faldt desværre i god Jord og Alfreds fortvivlede Stemning tog til i en voldsom Grad. Med Gru og Harme tænkte han paa, at han samme Aften skulde optræde paa Theatret, men at han ikke mere, uden at hans Vægring at spille vilde blive erklæret for en Frugt af Lampefeber, kunde træde tilbage.

„Jeg er bunden paa Hænder og Fødder," raabte han den ene Gang efter den anden „og det for hendes Skyld, fordi hun er min Kone, skjøndt jeg dog aldrig har elsket hende saaledes, at jeg kunde vente, at min Kjærlighed skulde vare længere end Hvedebrødsdagene ud! O, hvilken Qval, hvilken Daarskab, at være smeddet sammen med et andet Menneske, som de franske Galeislaver, uden igjen at kunne løse sig derfra! Jeg elsker hende ikke, jeg har aldrig elsket hende. Hendes Skjønhed har kun bedaaret mine Sandser og holdt mig fangen i en kort Fortryllelse. Jeg er vaagnet af min Rus! Men det er for dyrt at skulle betale den korte Lykke med et heelt Livs Fangenskab, jeg er hverken skabt til at være Konstner eller Ægtemand, og jeg forbander

den Sympathi for Konsten, som Schumachers Genie vakte hos mig og som bragte Syner i mig til Bevidsthed, som kun ere bestemte til at bortlede mig fra mit rette Livskald og styrte mig i Ulykke og Fordærvelse!"

Saaledes kom de da tilbage, Vennen med en skadefro Forventning om, hvad Aftenen vilde bringe. Hans Motiv til at gjøre Alfred misfornøiet med Konsten og den smukke Kone, havde ikke været andet end Misundelse og Lyst til, om muligt, at være i hans Sted, men herom havde Alfred, hvis Vane det just ikke var roligt at undersøge en Sag, ikke den fjerneste Anelse.

Ottens og Schumacher spiste til Middag sammen med Hermine og Alfred. Marquard maatte nu tage tiltakke med Pigen i Kjøkkenet. Alfred underholdt sig næsten udelukkende med den Fremmede, uden at have et venligt Ord tilovers hverken for Hermine eller for Schumacher.

Med mørke Anelser og et tungt Hjerte kjørte Hermine til Theatret med sin Mand. Huset var overfyldt, i Parterret saae man en Mængde Studenter fra Heidelberg. Alfred spillede og sang godt som Don Juan. Hermine sang henrivende, hun tænkte paa sin Fader og sin myrdede Broder. Da den gamle Gouverneur i Operaen var falden for Don Juans Kaardestik, gjennembævede hendes: „o min Fader!" alle Hjerter som en Smertens Røst fra Himlen. Da hun bøiede sig ned over Gouverneurens Lig maatte hun med Gysen tænke paa, at Alfred, hendes Broders Morder, paa en Maade jo ogsaa var Skyld i hendes Faders Død. Hans utæmmede vilde Begjerlighed havde bragt Forstyrrelse ind i hendes og

Faderens idylliske Liv i den indelukkede Have. Han havde dreven dem bort i ny Landflygtighed, ud paa Havet, hvor den ulykkelige gamle Mand havde fundet sin Død i Bølgerne. Hun meente nu, at hun havde kastet sin Værdighed bort ved at række ham Haanden for Alteret, at hun ved at ringeagte Livets helligste Pligter selv havde forskyldt den uværdige Behandling, som han denne Dag havde viist imod hende, og hun meente at maatte hade og foragte sig selv, naar hun til Trods for Alt dette endnu elskede ham høiere end Alt paa Jorden.

Med saadanne Tanker og Følelser sang hun Donna Annas Parti, og de gave hendes iforveien vidunderlige Stemme en saadan tragisk Klang, at ingen af Tilskuerne meente nogensinde at have hørt noget Lignende. Der var heller Ingen og kunde ikke være Nogen, der anede, at det var hendes — Svanesang.

Alfred bevægede sig, saavidt hans Nærsynethed tillod det, med stor Frihed, ja næsten med Frækhed paa Scenen, og da dette passede til Don Juans Rolle, vandt han i Begyndelsen Bifald. Publikum mærkede imidlertid snart, at hans Utvungenhed i Grunden var Nonchalance og Ringeagt for Dommerne i Parterret og de begyndte derfor at hysse. Alfred blev rasende, han kastede truende harmfulde Blikke ned i Parterret; dette imponerede for en kort Tid og tvang dem til Taushed. Spillet og Musiken under Schumachers electriserende Anførsel fængslede desuden og opvarmede Tilskuerne og de syntes at komme i en god Stemning. Directeuren, Herr Schlumpe, gned allerede sine Hænder af Glæde og troede, at Alt vilde ende godt, og

at Operaen Don Juan idetmindste vilde gaae sine 20 Gange for fuldt Huus.

Men i Slutningsscenen skete et uventet Uheld. En Lem, igjennem hvilken Don Juan skulde synke ned i Jorden, aabnede sig. Alfred kunde imidlertid med sit ene svage Øie ikke see, hvad hele Publikum saae; han greb derfor sin Lorgnet for bedre at kunne see, men han gjorde det saa ugeneert, at man almindelig lagde Mærke dertil. Man begyndte da først at lee og siden at pibe.

Alfred gik, da han hørte dette, ude af sig selv og rasende, frem lige til Lamperne og raabte med høi Røst: „Pøbel, som Du er, jeg foragter Dig!"

Nu brød en forfærdelig Storm ud imod ham, man greb efter det Første det Bedste og kastede det op over ham. Han ilede bort, flygtede ind i sit Paaklædningsværelse og lukkede Døren i efter sig. Kort efter hørte man et Skud. Da Døren med Magt var bleven aabnet, fandt man ham liggende paa Gulvet og det prægtige Theatercostume bedækket med Blod. Kuglen fra den Pistol, som Hermine i sin Kjærlighed havde ladet hente til ham fra det fjerne Slesvig, havde gjennemboret hans Hjerte.

Hermine, hvis Nerver i høi Grad vare angrebne under de sidste Scener, kom, i unævnelig Angst, styrtende til. Da hun saae sin Mand liggende død paa Gulvet, faldt hun livløs om ved Siden af ham.

Saaledes sluttede denne Aften, hvis Mage Mannheim ikke havde oplevet, siden Kotzebue paa en meget sørgelig eller tragisk Maade blev myrdet af Student Sand.

Fem Dage senere fandt det ulykkelige Ægtepars Begravelse Sted under almindelig Deeltagelse af Mannheims Befolkning.

Da Schumacher fra Kirkegaarden vendte tilbage til sit Hjem, kastede han sig, opfyldt af Smerte, hen paa sin Sopha og sad længe taus, fordybet i Eftertanke over Menneskelivets forunderlige Tilskikkelser.

Omsider blev han roligere, satte sig til Klaveret og spillede Beethovens Marcia funebre sulla morte d'un Eroe og de dertil hørende Variationer op. 26, hvori der paa den yndefuldeste Maade udtaler sig blid Vemod og en Smerten dulmende Trost.

Da han var færdig dermed reiste han sig og tog Goethes „Faust" frem af sit Bogskab. Han læste længe deri og standsede endelig ved den gribende Scene, hvori fire gamle Koner træde op: Brøden, Sorgen, Nøden og Manglen, hvilken han atter og atter grundede over. Det gjøs i ham, da han kom til det Sted, hvor Sorgen siger til Faust:

„Die Menschen sind im ganzen Leben blind!"

Han tænkte, at Forsynet stundom lader os blive legemlig blinde, for at aabne vore Øine med Hensyn til det Aandelige, men alligevel hjælper det ikke. Ak, hvor svagt er dog ikke et Menneske, og hvor meget trænger ikke enhver til Guds Naade og Barmhjertighed!

Derpaa satte han sig atter til Klaveret og spillede denne Gang Beethovens første deilige Sonate, op. 2. Han tog derefter sin Lommebog frem og bladede deri. Endelig havde han fundet, hvad han søgte. Det var et Sted af en Bog, som han

engang havde skrevet af, for at gjemme det, da det havde slaaet ham. Det lød: „I det menneskelige Hjertes Historie viser sig to Hovedudtryksformer for dets Trang til at komme til Ro. Den ene er en smertelig-humoristisk Resigneren, den anden en troende Tillid til Guds Bistand, at man kan gjenvinde i Aanden, hvad man mister i Kjødet. Det sidste er Christendom! Hvo der vandrer denne sidste Vei, hører til Christenheden, om han saa ellers tænker nok saa frit om Kirkens Dogmer, eller hvad dertil hører." —

Efter en Stund tog han en anden Bog frem og slog op, hvor der stod et lille tydsk Digt af Gustav Pfizer:

Der blühende Cactus.

„Bricht brennend roth des Cactus Blüthe
Aus halb versengtem Blatt hervor:
Dann taucht aus innerstem Gemüthe
Ein Heer von Bildern mir empor.

Dann denk ich, wenn in Liebesschmerzen
Sich Leib und Seele fast verzehrt,
Wie dann aus qualzerrißnem Herzen
Der Purpurstrom des Liedes fährt. —"

Ja, sagde han derpaa sagte: „Lad da nu min Kunst være min Brud, min Elskede, hvem jeg er tro til det Sidste! Lad den som en glødende heilig Cactus springe ud af mit af hemmelige Qvaler sønderrevne Hjerte. Dig, o Konst, helliger jeg fra nu af alene mit Liv, hverken Roes eller Dadel, hverken Mangel, Nød eller Sorg skulle vildlede mig. Jeg har bragt det største Offer, alt Andet er Intet. Uden Kamp ingen Seir! Tilgiv, o Herre, min Skyld, som jeg tilgiver mine Skyldnere!"

Han sad atter en Stund og grundede, han var tilmode, som om han aldrig igjen kunde blive glad paa Jorden. Regnen, som pidskede paa Ruderne, vakte ham af hans mørke Drømme, og han saae op mod Himlen, der var tæt bedækket med Skyer. Et Vers af Goethe, som han sagte hviskede hen for sig, randt ham i Hu:

Du suchst, o Sonne, vergebens
Durch die dunkelen Wolken zu scheinen,
Der ganze Gewinn meines Lebens
Ist, ihren Verlust zu beweinen!

Efter et halvt Aars Forløb døde Musikdirecteur Lorenz Schumacher pludselig, æret og agtet af alle gode Mennesker, der havde kjendt ham. Man sagde, at han, sørgende over Tabet af sine Venner, havde overanstrængt sig i Udøvelsen af sit Kald. Alle vare enige om at beklage, at han ikke havde naaet sit Talents fulde Udvikling. Han blev begravet paa Mannheims Kirkegaard, nogle Skridt fra Alfreds og Hermines Grav.

Honnet Ambition.

Novelle.

(Emnet er taget fra en lille anonym jydsk Reiseskizze, som for endeel Aar siden har været optaget i Brl. Tid. Søndagsblad.)

I.

Jeg var bleven fjorten Aar gammel, og Mange roste mine Evner, uden at jeg dog i Grunden vidste, hvad dette egentlig vilde sige. Da vaktes jeg pludselig af den halv tilvante Dvale, hvori min Aand ved den mangeaarige Skolegang var sunken ned, til Trods for al Lærdom jeg daglig maatte indprænte mig. Min Moder var Enke efter en Toldembedsmand i Provindserne. Hun var efter min Faders Død, som jeg ikke mere kunde mindes, tilligemed mig og min fem Aar ældre Søster Gerda flyttet til Kjøbenhavn, egentlig vel uden noget bestemt Maal, idet hun blot efterlignede Andre i lignende Stillinger. Men hun var dog maaskee tillige dreven af en dunkel Følelse af, at jeg, eller min Søster, engang i Tiden i den store By, hvor Ingen eller Faa kjendte os, vilde finde en uventet Lykke, ligesom Skovhuggersønner eller Døttre pleie at finde den i Eventyr, hvor de ende med at blive Prinds eller Prindsesse. Hvorledes hun deri fik Ret og tillige forregnede sig saa ganske, hvorledes det, som altid i Livet, gik saa ganske anderledes, end vi Alle havde troet — ja det er jo netop det, som jeg nu vil fortælle.

Min gode Moder holdt altid af at efterligne høie fornemme Personer, skjøndt hun dog kun var en Toldcontrolleurs Datter. Men hendes Fader var jo rigtignok i de saakaldte

gode gamle Tider, efter 50 Aars tro Tjeneste, der, til Trods for, at han engang imellem heller ikke forsmaaede Sportler per nefas, — som hiin Toldcontrolleur i Korsør sagde til Frederik den Sjette — ikke havde gjort ham rig, bleven Ridder af Dannebroge. Denne Begivenhed var stegen min Moder saaledes til Hovedet, at hun, der ellers havde været jævn og huslig, pludselig blev overmaade fornem, brugte tre Gange saameget til sit Toilette og drømte Dag og Nat om, at hendes Mand nu engang kunde blive kaldt til Præsident i Toldkammeret og faae Titel af Geheimeconferentsraad, saaledes, at hun vilde høre sig tiltalt som „Hendes Naade". Vorherre syntes dog maaskee ikke om hendes fornemme Nykker eller honnette Ambition, der imidlertid rigelig opveiedes ved den dobbelte Pleie og Omhu, hun viste min Fader, hvis Liv nu, efter de Forventninger, hun knyttede til hans Fremtid, var hende end mere dyrebart. Han, det vil sige Vorherre, tillod nemlig ikke engang min Fader at høitideligholde sin eetaarige Fødselsdag som Ridder af Dannebroge, efterat han omsider ogsaa var bleven det. Netop Dagen før denne Mærkedag i Familiens Annaler oprandt, efterat Kager og Stege allerede vare halvt tillavede, og Byens Honoratiores ved et særligt dertil engageret Bud inviterede, lagde han sig til at døe af Noget, som Videnskaben dengang endnu ikke havde opdaget, nemlig af en Blodprop.

Dermed endte min Moders fornemme Drømme. Hun var nu bleven en fattig Enke, thi hendes Fader var ligeledes forlængst død, ja hun maatte endogsaa døie den Spot, som Byens misundelige vittige Hoveder satte i Omløb. De sagde nemlig, at Controlleuren var død af Ridderkorset, som han havde faaet

i den gale Hals; han burde allerunderdanigst have nægtet at modtage det, formedelst det Kors, han allerede havde at bære paa. Da denne affkyelige, ondskabsfulde og virkelig imod Sandheden stridende Vittighed, naturligviis ved Hjælp af en god Veninde, kom min Moder for Øre, besluttede hun „stante Peer", som hun udtrykte sig, at ryste den usle Ravnekrogs — tidligere havde det været en deilig By — Støv af sine Fødder og flytte til Kjøbenhavn. For nu dog idetmindste at have noget Fornemt, som ikke kostede Penge, valgte hun sig et Valgsprog, nemlig: hellere tørt Brød i Kjøbenhavn end daglig Steg og Kage i Ebeltoft.

Saaledes vare vi da komne til Kjøbenhavn og havde der, formedelst de knappe Kaar, henlevet en Række af grumme stille og ensformige Aar. Den eneste Gang, vi om Aaret stak vor Næse udenfor Kjøbenhavns Porte, var en reglementeret „Skovtour" til Frederiksberghave, hvor vi drak Thee med Hvedetvebakker til ved Schweizerhuset. Min Moder var da i den syvende Himmel over den deilige Udsigt og udbrød engang efter den anden: „Jeg har jo altid sagt det — bedre hver Dag tørt Brød i Kjøbenhavn end Steg og Kage i Ebeltoft."

Baade min Søster og jeg vare imidlertid deri dog af en anden Mening og sukkede: „Gid vi dog engang kunde gjøre en Reise til Ebeltoft, eller en anden jydsk Ravnekrog, thi at være fattig i en stor By, hvor man seer Andre hengive sig til tusinde Nydelser, hvor man ligesom svømmer i et Hav af Fristelser, — det er for den, der har baade Evne, Dannelse og Lyst til at nyde, meget ofte til at lignes ved Tantalusqualer.

Jeg begyndte min lille Fortælling med, at jeg pludselig ved noget Uventet blev vakt af det regelmæssige Skoleliv og

den halvt vegeterende Tilværelse, der var falden i min Lod. Min Moder tog nemlig, tilskyndet af vor Huuslæges indtrængende Raad, den Beslutning, at foretage en Reise til Jylland. Det anede mig strax, at denne Begivenhed vilde faae afgjørende Betydning for mit Liv, og dette skete da ogsaa, som Læseren senere vil sande, paa en høist mærkværdig Maade.

Min Moders Helbred havde i flere Aar været nedbrudt, vel nærmest formedelst de Savn, hun for at vedligeholde et vist ydre Præg af Velstand og Noblesse, maatte paalægge sig, hvortil endnu kom, at hun sjelden bevægede sig i den friske Luft. Vi boede paa femte Sal eller „i øverste Etage", som min Moder pleiede at kalde det, hvilket var det Samme, som andre skikkelige Folk pleie at kalde paa Øvisten eller under Taget.

Lægen havde endelig, maaskee ligesaa meget af Hensyn til min Søster, der til Trods for den skjønneste Ungdom saae noget bleg ud, aabent erklæret, at hverken hans Besøg, om det saa var 3 Gange om Dagen, eller samtlige Kjøbenhavns Apotheker kunde frelse hende fra, inden kort Tid at gaae i Graven, hvorimod en Søreise og et Par Maaneders Ophold paa Landet, i Forbindelse med en god Pleie, rimeligviis i kort Tid vilde give hende hendes fuldstændige Helbred tilbage. En Reise til et tydsk Badested eller til Vesterhavsøerne vilde have været det Bedste, men derpaa var der af pecuniære Grunde slet ikke til at tænke. Reise maatte og skulde vi imidlertid nu — hvorledes, det maatte Vorherre vide —, men det viste sig strax ved den første Overveielse, at det eneste Sted, hvor vi kunde tænke paa at reise hen, var det, hvorfra vi vare komne, nemlig det

berømte Ebeltoft. Min Moder kom i Tanker om, at der nogle Miil fra Ebeltoft fandtes en beskeden landlig Kro, der desværre blev kaldet Pjaltenborg, og at dens Eierinde ved Navn Grete Larsen, som i min Moders Velmagtsdage havde tjent hende i 6 Aar, nu muligen kunde være tilbøielig til, i nogen Tid at optage os hos sig for en ringe Betaling. Den værste Anstødssteen var Navnet Pjaltenborg, thi det vilde have været umuligt for min Moder med sine fornemme Nykker at tilstaae for Nogen, at hendes Reises Maal hed: „Pjaltenborg". Men Reisen var under alle Omstændigheder besluttet, og min Moder foretrak det mindre Onde, at reise til Pjaltenborg, for det unægtelig større at reise til den nærmere Kirkegaard selv i det deilige Kjøbenhavn.

II.

Skjøndt tilsyneladende en Reiseskizze, er min Skildring dog i Virkeligheden en Novelle, og derfor maa jeg, for ikke at støde an mod Fortællingskunstens Regler, modstaae Fristelsen, at fortælle om det Nye, som jeg nu fik at see, og som for mig, der saa godt som aldrig havde været udenfor Kjøbenhavn, maatte have den største Interesse. Nok er det — Reisepengene vare, tildeels unegtelig ved Assistentshusets Hjelp, lykkelig tilveiebragte, nye Klæder, Støvler og Sko, Hatte og Handsker, vare anskaffede, og da jeg for første Gang saae min Søster i en elegant Reisedragt, blev jeg uvilkaarlig slaaet ved hendes ualmindelige Skjønhed. Det var indtil da slet ikke faldet mig ind, at hun var smukkere end de Fleste. Hendes Paaklædning

havde altid været net og smagfuld, men yderst tarvelig, da hun, ligesaa meget som min Moder tragtede efter at synes fornemmere eller rigere end hun var, tvertimod nærede Frygt for, at blive bemærket, eller vække Nysgjerrighed hos Fremmede og Uvedkommende. Man kunde anvende paa hende det gamle Ordsprog: „Qui bene latuit, bene vixit“, jomfruelig skjøn, som en Madonna blid, huuslig til Overdrivelse, lidet talende, men desmere handlende, overalt, hvor hun viste sig, beroligende ligesom en mild Musik, saa at hun stedse uvilkaarlig mindede mig om Agathe i „Jægerbruden“ af Weber: saaledes var hun, det Hele et i Sandhed yndigt Billede. Det er da omtrent ogsaa Alt, som til den Tid kunde siges eller skrives om hende; jeg tilføier: gudskelov! thi som bekjendt ere de Qvinder, Familier eller Stater, om hvilke Verden ikke taler, de lykkeligste og de bedste.

Indtil jeg havde faaet min Moder ned ad de fire Trapper, troede jeg i Grunden slet ikke paa, at det vilde blive Alvor med vor Reise. Jeg meente, det halve Kjøbenhavn maatte falde i Forbauselse over det Mærkværdige, der skete med vor lille stille Familie, og jeg følte mig næsten fornærmet, da ikke en Modersjæl brød sig om, eller lagde Mærke til, at vi stege i Droschken, der skulde kjøre os til Toldboden.

Vi kom en heel Time før Dampskibets Afgang, da vi vare i en nervøus Frygt for at komme for silde. Da Veiret imidlertid var godt, spadserede vi lidt frem og tilbage paa Dampskibsbroen. Min Moders halvt antike, halvt moderniserede Paaklædning vakte, som vi med lidt mere Erfaring havde kunnet forudsee, snart Opmærksomhed blandt Matroser, Sjouere og Nyhodersdrenge, og det begyndte at regne ned med Vittig-

heder paa os. Dette vilde jeg imidlertid ikke roligt finde mig i, og da jeg gav en næsvis Dreng et Øresigen for den Bemærkning, at „Mutter“ nok iaften skulde optræde paa Vesterbro i „Pak“, kom jeg i Klammeri med hele Flokken. Min Søster svævede i den dødeligste Angst, og da min Moder, ubekjendt med Verden, vilde staae mig bi og løftede sin Parasol for at slaae den Første den Bedste, greb min Søster hende resolut om Livet og næsten bar hende over den smalle Bro ned paa Dampskibets Dæk. Jeg hørte da, at Nogen raabte „Bravo“, uden at jeg kunde see, hvem det var, da jeg var altfor beskjæftiget med mig selv. Tilfældet vilde, at jeg fik Assistance af nogle Skolekamerater og med forenede Kræfter dreve vi Nyhodersdrengene et godt Stykke tilbage.

Imidlertid havde Klokken paa Dampskibet ringet for tredie Gang, Broen var tagen bort, og Skibet, som stødte fra Land, kunde kun naaes ved et dristigt Spring. Jeg vilde imidlertid med, om det saa skulde koste mit Liv; jeg havde glædet mig altfor meget til denne Reise til nu at opgive den, og jeg troede heller ikke, at min Moder og Søster vilde kunne komme lykkelig igjennem Verden, uden at jeg reiste med som deres Beskytter eller tro Svend. Jeg saae ligesom i en Vision, der mindede mig om Max's Moder i Ulvesvælget i Jægerbruden — denne Opera blev nemlig dengang hyppig opført, og jeg havde seet den to Gange, da vor Værts Datter overlod mig sin Plads i anden Etage — at min Moder rakte Armene ud efter mig, og jeg troede ligeledes at see, at min Søster, af Fortvivelse over, at jeg skulde blive tilbage, var i Begreb med at ville styrte sig i Havet, ligesom Agathe styrtede sig i Floden. Tanke, Beslutning og Handling

bleve da til Et hos mig: jeg stormede frem paa Broen, trængte Alt, hvad der stod i Veien, til Side og naaede med et vældigt Spring Skibet.

„Min Søn, min Søn!“ hørte jeg min Moder raabe, mens et lydeligt „Bravo!“ fra alle Sider ikke lidet smigrede min Selvfølelse.

Ogsaa min Moder følte sig smigret paa mine Vegne og neiede uvilkaarligt som en Dronning til alle Sider, men dette havde den Virkning, at Bifaldet hurtigt blev til Latter. Jeg saae da uvilkaarlig paa min Søster; hun var bleven bleg som et Liig, og søgte med Øinene et Sted, hvor hun kunde skjule sig.

„Kom,“ sagde jeg hurtig og trak dem begge to ned ad Kahytstrappen, „jeg troer, at man navnlig paa Reiser ikke bør glæde sig over Folks Bifald, for ikke at maatte ærgre sig over deres Spot. Lad os huske paa denne første Erfaring, vi her have gjort.“

III.

At ville beskrive en Søreise til Helsingør eller Jylland kan, som sagt, ikke falde mig ind. Der er vel nutildags Faa, som ikke af egen Erfaring kjende en saadan i vor Tid almindelig Begivenhed. For mig var rigtignok Alt nyt, og jeg følte en barnlig naiv Glæde over Gjenstande, Mennesker, Landskaber, som vi seilede forbi o. s. v., men at skildre denne naive Glæde paa en ny og characteristisk Maade, saaledes at Andre ikke kjede sig derved, vilde for mig være en uløselig Opgave.

Selv ualmindelig morsomme Ting, som man kan opleve paa en saadan Reise, ville i de fleste Tilfælde være Gjentagelser eller Plagiater af tidligere, og dem faaer man nok af i Bøger og Tidsskrifter. Ja, at fortælle om en Søreise fra Kjøbenhavn vilde for danske Læsere eller Nordens Atheniensere vel omtrent være det Samme som det, man i Oldtiden kaldte: „at bære Ugler til Athen".

Nok er det, at der i Begyndelsen kun saaes glade og rødmussede Ansigter paa Dækket, men at disse efterhaanden, da vi kom længere ud paa den aabne Sø, hvor der blæste en frisk Kuling, bleve længere og længere. Endnu nogen Tid og der oprullede sig for mit videbegjærlige Øie en Scene, der havde en vis ubeskrivelig Lighed med den, som Holberg allerede saa morsomt har skildret i første Sang af Peder Paars.

Min Moder havde engang i en gammel Almanak læst, at det bedste Middel imod Søsyge var at tage en god Snaps gammel Jamaika-Rom og derefter roligt at gaae tilkøis. Til hendes store Sorg var der imidlertid ingen Jamaika-Rom at opdrive ombord, og hun maatte derfor nøies med St. Croix Rom. Af denne tog hun da ogsaa, med et Heltemod, som jeg ikke havde tiltroet hende, en dygtig Snaps, hvorpaa vi Arm i Arm slingrede ned ad Trappen. Kort efter overgav jeg hende til Kahytsjomfruen, til hvis Beskyttelse hun trængte.

Min Søster erklærede derimod under alle Omstændigheder at ville blive paa Dækket. Hun kunde aldrig lide at være indelukket i dunkle, snevre Rum og følte sig bedst tilpas, naar hun kunde være i den friske Luft. Hvad Søsygen angik, saa troede jeg, at hun, med den Selvbeherskelse og Villieskraft, hun i

ualmindelig Grad var i Besiddelse af, vilde kunne staae sig imod den slemme Fjende. Jeg havde, skjøndt vi ofte skjændtes, altid holdt af hende; men naar jeg nu i den af Reisen oplivede Stemning betragtede hende, forekom hun mig næsten som et Vidunder af Skjønhed. Hun var virkelig, hvad Digterne pleie at kalde en nysudsprungen Rose. Jeg blev imidlertid dog snart kjed af at betragte hende, thi, da Blæsten tog til, og min Overfrakke var temmelig tynd, kom jeg til at overveie, om det ikke var bedre at sidde luunt inden Døre i Kahytten og trodse den slemme Atmossphære, som herskede der, end at blive paa Dækket, fryse og maaskee forkjøle sig. Jeg var Kujon nok til at foretrække det Første og vilde netop krybe ned i Kahytten, da pludselig min Søster greb min Arm og hviskede til mig i en ængstelig Tone:

„For Guds Skyld, Gaston, forlad mig ikke. Du maa blive hos mig, ja, Du maa, thi Du skal være min Beskytter."

Forbauset vendte jeg mig om og saae i hendes Øine, at hun kæmpede mod de frembrydende Taarer. Det var klart, der maatte være Noget i Nærheden, en fjendtlig Magt, der truede hende, og som jeg ikke havde lagt Mærke til, eller som jeg ikke kunde see, fordi den var skjult, men som hun instinktmæssig anede. Jeg saae mig derfor om til alle Sider og opdagede nu en temmelig høi, bleg, mager Herre med sorte Haar og mørke Øine, hvis Ansigtstræk imidlertid vare overordentlig noble. Ja, et vist tungsindigt Udtryk i Øiet maatte endogsaa vække en vis Interesse,

saafremt det ikke, næsten uartigt, stivt og ufravendt, og ligesom accompagneret af et spodsk Smiil om Munden, havde fæstet sig paa min Søster. Det spodske Smiil, meer end det stive Blik, vakte min Harme, og jeg gjengjeldte strax begge Dele saa godt det var mig muligt. Han syntes imidlertid ikke at lægge Mærke til mig, og uden at lade sig forstyrre eller føle sig geneert, tog han sin Lorgnet for igjennem den endnu bedre at kunne betragte min Søster. Da jeg nu saae, hvorledes hun skiftede Farve, da hun i det næsten altfor huslige Liv, hun havde ført, ikke var vant til Sligt, tog jeg rask en Beslutning. Jeg reiste mig hurtigt og stillede mig med et truende Blik paa vor fælleds Fjende — thi en saadan saae jeg i ham, — som en Skjærm imellem ham og hende. Da lod han pludselig Lorgnetten falde ned og brast ud i en Latter, som dog kun var kort, da han nu maaskee selv begyndte at fortryde sin Opførsel. Han reiste sig derefter og gik mellem mig og min Søster, saaledes, at han næsten berørte hende, hen til Kahytsdøren. Et Lyn foer ud af hans mørke Øie, da han gik forbi hende, og jeg saae tydeligt, hvorledes min Søster atter for et Øieblik blev bleg som et Liig.

Jeg var opfyldt af Vrgrelse og Harme, ikke mindst over min egen Afmagt. Forgjæves søgte jeg efter en Tanke eller et Indfald, der kunde skaffe mig Hævn for den os formentligen tilføjede Fornærmelse. Da jeg imidlertid yttrede en saadan Hensigt, hørte jeg til min Forbavselse, at min Søster forsvarede ham. Hun meente nemlig, at vi, fordi vi vare ubekjendte med Verden, som Folk, der sjelden komme udenfor en Dør, med Urette følte os stødte over Noget, der var almindeligt paa

Reiser. Hun var overbeviist om, at den fremmede Herre, der saae ud som en fiin, dannet, nobel Mand, og som sikkert, efter Udtrykket i hans Ansigt at dømme, havde lært Lidelse og Ulykke at kjende og maaskee, blot for at glemme disse, var faret vidt om i Verden, ikke havde havt den Hensigt at ville fornærme os eller saare vor Selvfølelse.

„Du kan maaskee have Ret deri," svarede jeg hende, „og da vi nu ere blevne fri for ham, maa han for mig ogsaa gjerne seile sin egen Sø."

Dermed glemte jeg ham snart. Det blev Aften, og jeg drak Thee med min Søster, uden at jeg saae Noget til den Fremmede. Min Søster gik tilkøis i Damekahytten, jeg i Herrekahytten, og næste Morgen, da vi kom til Aarhuus, vare vi altformeget beskjæftigede med os selv til, at vi havde Tid og Lyst til at lægge Mærke til, hvad Andre gjorde. Først, da vi lykkelig og vel havde faaet et Værelse i Hotellet, faldt det mig ind at spørge min Søster, om hun senere havde seet Noget til den næsvise Fremmede fra igaar?

Hun rødmede og svarede hurtigt: „nei", ligesom for at forebygge flere Spørgsmaal, der kunde have vakt min Moders Nysgjerrighed, og med den Tanke: „Naa, have vi virkelig seet ham for sidste Gang, saa lad den Fugl flyve," hørte jeg op at spørge.

IV.

Allerede førend vi kom i Land havde jeg med mere nysgjerrige Øine end det vel ellers er almindeligt for Reisende,

som komme fra Kjøbenhavn, seet paa Egnen, der for mig var en classisk Jordbund. Jeg var jo selv født i Jylland, i det „berømte" Ebeltoft, og havde derfor i Skolen med særlig Interesse hørt fortælle om de historiske Begivenheder, der i Oldtiden, i Middelalderen og i den nyeste Tid havde fundet Sted paa den jydske Halvø. Min Phantasi var saa levende, at jeg stundom kunde være tilmode, som om jeg selv havde været med ved Gorm den Gamles og Thyra Dannebods Høisættelse i de mægtige Kæmpegrave ved Jellinge, som om jeg, som en liden Svend, var fulgt med Niels Ebbesen og havde luret udenfor paa hans Tilbagekomst, da han brød ind for at dræbe den kullede Greve, d. v. s. for at befrie sit Land fra den frygtelige Undertrykkelse. At min Sjæl ligesom i et andet Legeme havde været tilstede paa Grathehede, dengang den unge Prinds Valdemar seirede over den skumle Svend Grathe og i den lysere Tid, der ved ham og hans Ven Axel oprandt for Folk og Rige — det var Noget, som for mig næsten gjaldt som Vished. Jeg kunde endnu længe blive ved med at fortælle om dette historiske Billedgalleri, der ligesom levede baade i mit Hoved og Hjerte, hvis jeg ikke maatte frygte for derved at trætte mine Læsere, især da de maaskee kunne mene, at det ikke hører til Sagen. Men jeg maa dog endnu sige, at den jydske Befolkning, jeg nu saae for Øinene, ikke forekom mig at have noget classisk Præg og allermindst syntes at have nogen Bevidsthed om den classiske Jordbund, paa hvilken den færdedes. Men da jeg nu tænkte herpaa, faldt det mig pludseligt ind, at den Fremmede paa Dampskibet

med sit spodske Smil og stivstaarne Ansigt ligesom havde noget Antikt, Ridderligt ved sig, som kunde han have været en Axel, en Prinds Valdemar eller Niels Ebbesen.

De Tanker, der rørte sig i min Moders Hoved, vare af en ganske anden Beskaffenhed. Hun lod til at være oprømt, thi Søreisen, den forandrede Luft og alt det Nye, hun saae og oplevede, syntes allerede at have virket velgjørende paa hendes Nerver. Men hun havde dog i dette Øieblik den Sorg, ikke at vide, hvorledes vi paa en billig og anstændig Maade skulde komme videre til Ebeltoft eller rettere til Pjaltenborg. Hun lod Værten kalde og spurgte, om der ikke var en Leilighed til Omegnen af Ebeltoft, thi hun generede sig, eller rettere, det stred imod hendes honnette Ambition, at udtale det omineuse Navn „Pjaltenborg".

Værten smilte og spurgte:

„Til Omegnen af Ebeltoft? hvad vil det sige? er det til en Landsby, en Herregaard, eller dog et bestemt Sted, hvor Landeveien gaaer forbi?"

Min Moder, der ikke vilde ud med Sproget, greb til det noget forslidte Middel med en paataget imponerende Værdighed at ville forbløffe den ulykkelige Vært.

„Hvis der er en Vogn, der kjører lige til Ebeltoft, vil den kunne bringe os lige for Døren af det Hotel, der er vor Reises Maal," sagde hun i en værdig Tone.

„Ho— Hotel!" stammede Værten og bukkede dybt, „jeg skal forhøre mig, om der gaaer en Vogn til Ebeltoft, og øieblikkelig lade Deres Naade det vide!"

Det gav et Sæt i min Moder, da hun hørte Ordet

„Deres Naade“, og hun syntes at voxe et heelt Hoved; hun mumlede: „Deres Naade“? aa ja, hvorfor ikke; hvis min Mand havde levet, havde Kongen sikkert kaldet ham til Præsident i Toldkammeret, og da havde jeg jo været „Deres Naade“.“

Hun gav sig ifærd med sit Toilette, medens min Søster, der saae mørk og bleg ud, med mild Stemme bad hende om for Guds Skyld ikke at gjøre os latterlige i Fremmedes Øine. At sige ærligt Sandheden, bragte En sjeldent Skam, men et Forsøg paa at skjule den eller at dække den med falske Foregivender kunde styrte En i den største Forlegenhed.

„Vær Du kun ganske rolig,“ svarede min Moder med en comisk, gammeldags Overlegenhed, „i min Ungdom tog man det ikke saa nøie med lidt Usandhed, og derved har mangen En gjort sin Lykke!“

„Tak for den Lykke,“ svarede min Søster med Fasthed, „jeg holder mig til den endnu ældre Sandhed, at Ærlighed varer længst, thi den gjælder til alle Tider.“

I det Samme bankede det paa Døren, og Værten traadte atter ind. Han vilde blot melde „Hendes Naade“, at der var en Herre, som med Extrapost agtede at reise omtrent to Miil eller noget mere paa Landeveien til Ebeltoft, og som var villig til at tage os med som behageligt Reiseselskab. Han vilde nok sørge for, at Vognen, ogsaa efter at han var naaet til sit Bestemmelsessted, skulde bringe os til vor Reises ubekjendte Maal i „Egnen af Ebeltoft“.

At dette skulde være en Spydighed, der ikke spaaede noget Godt, syntes min Søster instinctmæssig at ahne, thi

hun blev blussende rød. Jeg havde derimod Lyst til at kalde Værten en næsvis Person, men min Moder kom mig i Forkjøbet med det Spørgsmaal, hvem den fremmede Reisende var?

Værten præsenterede hende et Visitkort, hvorpaa der blot stod: „Franz Bertrand", og tilføiede, at denne Herre forresten var ham ubekjendt; han (Værten) havde imidlertid i sin Forretning erhvervet sig saamegen Erfaring og Menneskekundskab, at han kunde indestaae for, at den Reisende, der aabenbart var en Dansk, som i længere Tid havde levet i Udlandet, og som lod til at være en ligesaa dannet som elskværdig Mand, var et yderst passende Reiseselskab for „Hendes Naade".

„Meget vel," svarede min Moder med et fornemt Nik, „vil De behage at melde ham, at jeg med Tak modtager hans artige Tilbud og haaber, at vi paa den korte Strækning nok skulle komme godt ud af det med hinanden."

Værten bukkede dybt og gik. Jeg tog Visitkortet og betragtede det nysgjerrig paa begge Sider, idet jeg gjentagne Gange oplæste Navnet: „Franz Bertrand".

V.

Efter vel en halv Times Forløb kom en Opvarter op til os og meldte, at Vognen holdt for Døren. Vi havde allerede i den Utaalmodighed, hvori man saa let kommer

paa Reiser, naar man ikke er vant til at reise, taget vort Reisetøi paa og gik med en vis Spænding ned til Ventesalen. Vi bleve ikke lidet forbausede, da vi nu i vor ubekjendte nye Reisekammerat gjenkjendte ingen Anden end den gamle Fjende fra Dampskibet med det spodske Smiil om Munden. Han var altsaa Eier af Visitkortet med Navnet „Franz Bertrand". Det spodske Smiil havde ikke forladt hans Læber, men syntes endmere forøget ved noget vist Triumpherende, der tydede paa, at han neppe var saa overrasket som vi, det vil da sige: min Søster og jeg. Det Første jeg gjorde, efter at have seet ham, var, at jeg uvilkaarligt vendte mig om, for at see paa min Søster, da jeg vel ahnede, at dette Møde vilde gjøre et stærkt og ubehageligt Indtryk paa hende. Jeg havde heller ikke taget feil deri; hun skiftede atter gjentagne Gange Farve og kastede et ængsteligt Blik paa mig, som om hun vilde sige: „Du er min eneste Beskytter!"

Min Moder, som ikke vidste, at hendes Børn allerede kjendte noget til denne Mand, gik ham med stor Freidighed imøde og sagde i en comisk affecteret, fornem Tone:

„Det er mig særdeles behageligt, min Herre, — det træffer sig heldigt, at vi kunne have den Fornøielse at kjøre et Stykke sammen. Jeg har stor Agtelse for Folk, der have været i Udlandet, thi de have i Regelen erhvervet sig den gode Tone, som ikke altid findes herhjemme. Det er navnlig Jydens Svaghed, at falde En til Byrde med nysgjerrige Spørgsmaal. Jyden kan ikke sove rolig om Natten, naar han ikke har faaet at vide, hvor de Fremmede, han

tilfældigviis har truffet paa, ere komne fra og hvor de ville hen! Og man kan jo dog have Grunde til at fortie sin Reises egentlige Maal."

Den Fremmede bukkede forbindtligt og svarede med et Sideblik til min Søster:

„Dette er ganske min Mening, naadige Frue. Imidlertid maa man holde Folk tilgode, naar de stundom ønske at vide, hvor de senere med deres Tanker skulle søge den eller de, som de maaskee paa en behagelig Maade have gjort Bekjendtskab med."

Vi gik nu ud for at tage Plads i Vognen. Min Moder og Søster satte sig paa Bagsædet, Herr Bertrand og jeg paa Forsædet. Jeg lagde Mærke til, at Herr Bertrand søgte at komme til at sidde ligeoverfor min Søster, men at hun med Flid undveg ham og søgte at forhindre det. Paa hendes Ansigt viste sig et mørkt, hadefuldt Udtryk, som hos denne blide Madonna var aldeles nyt og uventet. Hun syntes formelig at have studeret paa, hvorledes hun skulde være rigtig uartig imod Herr Bertrand. Hendes sædvanlige store Mennesketkjærlighed syntes ganske at have forladt hende; hun svarede ham paa alle hans Spørgsmaal blot med et koldt og kort „Ja" eller „Nei", undertiden endog med en stum uvillig Hovedrysten. Det spodske Smiil om hans Mund blev derved kun end ubehageligere, og i hans Blik viste sig ligesom Tegn paa et Vredesudbrud eller en paatænkt Hævn, der kun ventede paa en passende Leilighed, for at blive til Handling.

Han opgav tilsidst at rette noget Spørgsmaal til min

Søster, men converserede desto ivrigere min Moder, som sad ligeoverfor ham, og som, sikkret som hun meente mod nysgjerrige Spørgsmaal, glædede sig ved Livet og den hurtige Kjørsel.

Herr Bertrand lod til efterhaanden at være mindre hemmelighedsfuld end i Begyndelsen. Han fortalte min Moder i Samtalens Løb og ligesom i Forbigaaende, at han var født Dansk, men at han, jeg husker ikke i hvormange Aar, havde opholdt sig i Udlandet, navnlig i Italien. Han havde baade hjemme og ude seet og selv døiet meget Ondt og efterhaanden fuldstændig tabt Troen paa uegennyttig Dyd og sandt Menneskeværd. I sin Ungdom havde han været altfor letroende og tillidsfuld, men var saa ofte og paa saa skændig en Maade ført bag Lyset, at han var bleven det Modsatte af, hvad han før havde været. Han havde hverken Tro eller Haab tilbage, og hans eneste Glæde var, at give sin Bitterhed Luft i Spot eller bidende Sarkasmer. En Arv, sagde han, som var tilfalden ham, havde ført ham tilbage til Kjøbenhavn; hvad der imidlertid nu havde ført ham til Jylland syntes han ikke at have Lyst til at fortælle os.

Jeg nægter ikke, at jeg hørte paa alt dette med en vis Interesse, uden at det derfor undgik mit medfødte, temmelig kritiske Blik, at der syntes at være Modsigelser i hans Fortælling. Han grebes aabenbart i enkelte Øieblikke af et dybt, ligesom tungsindigt Alvor og det spodske Smiil om Munden forsvandt sporløst. Han lignede da Raphaels lidende Christus, der, nedbøiet under Korsets Vægt, vandrer til det blodige Golgatha. Men disse Øieblikke fore hurtigt forbi,

næsten som Lyn, og det besynderlige Smiil traadte atter frem paa den ellers veldannede Mund og tilintetgjorde den mere fordeelagtige Mening, han, uden at vide eller ville det, havde fremkaldt.

VI.

Jeg kunde ikke undlade fra Tid til anden ogsaa at iagttage min Søster, som tilsyneladende ligegyldig hørte paa Samtalen, men dog, som jeg ahnede, i sin inderste Sjæl kæmpede med en hos hende usædvanlig Sindsbevægelse. Den Ligevægt, der ellers udmærkede hende, lod til at have veget Pladsen for noget Nyt, der hidtil havde slumret i hendes Væsen og heller ikke endnu var kommen til fuldt Gjennembrud. Hun gjorde sig Umage for paa eengang at synes blind, døv og stum, men at hun ikke var blind, kunde man læse i hendes deilige Øine, der syntes at straale med fordobblet Glands. Det var mig, som om jeg saae disse Øine for første Gang, idetmindste havde jeg aldrig før lagt Mærke til den elskelige Blidhed, som laa i dem, men som tillige forbandt sig med en Fasthed, som i alle Tilfælde syntes at maatte seire over enhver Modstander. Jeg maatte uvilkaarlig beundre disse Øine, — skjøndt det var min egen Søster, og skjøndt et naturligt Forhold mellem Søskende stedse fører med sig, at man snarere seer paa hinanden med formegen end forliden Kritik. Dette er tilvisse ogsaa en god og viis Indretning af Naturen; den eensidige Roes eller Dadel kan man overlade til Fremmede; Søskende bedømme hinanden

for det Meste rigtigt og retfærdigt, thi de kjende hinanden som — for at citere Goethes Tasso — Galeislaverne, og Intet er modbydeligere end at træffe paa en Familie, hvor Forældre og Børn eller Søskende gjensidig smigre eller forgude hinanden paa Sandhedens Bekostning. Den, som ikke faaer Sandheden at vide af sine Søskende, vil ikke saa let faae den at vide af Nogen. Ja man kan endogsaa sige, skjøndt det klinger paradoxt, at et djærvt Kjævleri engang imellem blandt Søskende kan være særdeles sundt og forfriskende og et nødvendigt Gjennemgangsled til alsidig Opfattelse og Selverkjendelse.

Vi havde kjørt nogle Miil, medens Samtalen imellem Hr. Bertrand og min Moder efterhaanden var gaaet istaa. Denne Sidste syntes at være bleven søvnig, thi hun nikkede engang imellem. Pludselig rømmede Herr Bertrand sig og spurgte min Moder, om hun ikke havde sagt, at hun agtede sig til en Herregaard i Nærheden af Ebeltoft.

Min Moder, ligesom overrumplet af dette Spørgsmaal, som hun troede at have forebygget paa en saa klogtig Maade, reiste sig i Veiret og svarede:

„Nei, vist ikke, aldeles ikke!"

„De vil da heller ikke til Ebeltoft?" vedblev han med et gjennemtrængende Blik.

Moder svarede kort: „Nei!"

„En Herregaard i Nærheden maa altsaa nødvendigviis være Deres Reises Maal."

„Hvorfor det?" spurgte min Moder og var nærved at tabe Fatningen.

„Fordi der i denne Egn kun findes Landsbyer eller eensomt beliggende usle Kroer, f. Ex. „Pjaltenborg", hvis rette nuværende Navn nok er Taterkroen."

Jeg saae, at Engstelsen malede sig paa min Moders Ansigt, hun havde fanget sig i sine egne Garn; det kommer der ud af den honnette Ambition, der stedse forleder Folk til at ville synes bedre, fornemmere og rigere, end de ere.

Endelig bragte den stakkels Gamle et Ord frem, men det var desværre en — ny Usandhed!

„Ja, De har Ret, min Herre, jeg huskede det ikke, jeg drømte; vistnok skulle vi til en Herregaard, men dens Navn husker jeg ikke i dette Øieblik."

„Her ere kun tre i Nærheden: Munketofte, Nørrelund eller Vilmosegaard."

„Vilmosegaard!" raabte min Moder i Fortvivlelse og uden at vide, hvad hun sagde.

Jeg saae, hvorledes i det Samme det spodske Smiil, stærkere end nogensinde før, kom tilsyne paa Herr Bertrands Læber, og at, efter det vexlende Udtryk paa hans Aasyn at dømme, en heel Række nye Tanker gik igjennem hans Hoved. At disse ikke bebudede noget Godt, kunde man see paa det næsten stygge Udtryk, hans ellers saa ædle Træk antoge.

„Kjender De Besidderen, Doctor Vollmann, der i disse Dage ventes tilbage fra Paris, eller maaskee allerede er ankommen? Hvad sige Folk i Kjøbenhavn om ham, de tale vel dygtig ilde om ham? Saadanne Særlinge og Misanthroper have sjelden mange Venner."

„De tager aldeles feil!" svarede min Moder med en

forbausende Sikkerhed: „Enhver, som kjender ham, agter ham, og det kan heller ikke være anderledes!“

Herr Bertrand bukkede, ligesom forbindtlig paa den Omtaltes Vegne, og sagde:

„Det glæder mig meget, det er meer end jeg havde ventet.“

Pludselig dreiede Vognen ind ad en smuk, tæt, gammel Lindeallee, som fra Landeveien førte lige op til en i middelalderlig Stiil bygget Herregaard, der, omgiven af høie Træer, laa malerisk paa en lav Bakke.

„Men hvad er det?“ raabte min Moder forskrækket, med en Ahnelse om kommende Forviklinger. Min Søster syntes at være nærved at besvime; Herr Bertrand svarede roligt, men med sit sædvanlige spodske Smiil:

„Dette der er netop Vilmosegaard, og det er formodentlig Dem selv, der har givet Postillonen Ordre til at kjøre derhen. Det træffer sig heldigt, at denne Herregaard foreløbig ogsaa er *min* Reises Maal. Jeg vil ikke længer skjule for Dem, at Doctor Vollmann er en Ven af mig, og at han har inviteret mig til i nogen Tid at være hans Gjæst. Han er imidlertid selv endnu ikke tilstede og derfor er det mig dobbelt behageligt foreløbig paa hans Vegne at være Vært for saa elskværdige Gjæster. De kan være overbeviist om, at jeg vil opbyde Alt, for at gjøre Dem Opholdet paa Vilmosegaard saa behageligt som muligt.“

„Men,“ stammede min Moder, „saavidt jeg erindrer, ligger Vilmosegaard paa den anden Side af den før omtalte Kro „Pjaltenborg.“

„Det var i gamle Dage, førend den nye Chaussee blev bygget."

Min Moder var beseiret; et Øieblik var hun overvældet af Fortvivlelse; villieløs og med lukkede Øine lagde hun sig tilbage i Vognen og lod staae til.

Førend vi imidlertid naaede til Slottets Trappe, havde hun fuldstændig gjenvundet sin Fatning og Selvbeherskelse. Hun havde af Naturen et opfindsomt Hoved og havde i mangfoldige Forlegenheder, hvori Familiens knappe Kaar bragte hende, til syvende og sidst vidst at finde Udveie, som Ingen før havde tænkt paa. Efter hvad jeg senere erfarede, havde hun besluttet indtil videre rolig at fortsætte den begyndte Rolle, for at benytte den første den bedste Leilighed til at tage Flugten, om det saa skulde være over Markerne, til det frelsende „Pjaltenborg".

Vi kjørte altsaa videre og kom endelig til Enden af den lange, snorlige Lindeallee og befandt os nu paa en stor Plads, som paa tre Sider var omgiven af Bygninger. Slottet — thi et Slot maatte man virkelig kalde denne Bygning — havde et noget forfaldent og trist Udseende, men tog sig meget maleriſk ud med de mange Balkoner, Karnapper og Taarne. For mig, der aldrig med Bevidsthed havde været udenfor Kjøbenhavn og Frederiksberg, var det et heelt mageløst Fee-Eventyr. Men hvilken Forskjel, istedetfor at drømme eller læse et saadant, nu virkelig at opleve det! Dog, jeg tør give mig det Vidnesbyrd, at jeg stedse, og ikke med Urette, blev anseet for en ærekjær Dreng, og det var altsaa ikke saa underligt, at der blandede sig en Draabe

bitter Malurt i den berusende Drik. „Gid," tænkte jeg med et Suk, „jeg var retmæssig Gjæst paa dette Sted, men nu — Herre, hvad skal Enden blive? Ville vi ikke som lumpne Bedragere eller Snyltegjæster blive jagede herfra, for aldrig mere at glemme en saa latterlig, men desværre ogsaa sørgelig Historie?"

Førend Vognen standsede, reves Husets høie Fløidøre op, og af den Hob af Tjenere, som styrtede ud fra Forsalen, mindes jeg især en gammel, graahaaret Huushovmester, eller hvad han nu var, og en ligeledes gammel Huusholderske. Begge disse to Personers noget kjæltringeagtige Physiognomier vare mig paafaldende, fordi de stode i en skjærende Contrast til min i dette Øieblik Alt idealiserende Phantasi. Efter hvad jeg snart fik at vide var den gamle Herre Godsforvalteren, Herr Dyrendal, og den gamle Dame, hvis man kan kalde hende saaledes, Huusholdersken Jomfru Hansemann. Min Phantasi lavede dem strax om fra almindelige Mennesker til en Troldmand og en gammel Hex, der, hvad Fortiden angik, ikke havde nogen god Samvittighed, og hvad Fremtiden angik, rugede over mørke Planer og førte Avind i deres Skjold. Forvalteren syntes ikke at være overrasket ved Herr Bertrands Ankomst, men rigtignok desto mere over de to Damers, hvoraf den ene ovenikjøbet var meget smuk. Et Lyn af en lumsk Glæde foer ud af hans stikkende graa Øine, ligesom om han ganske uventet havde fanget en Straale af et Haab, der i sin Opfyldelse vilde blive betydningsfuldt.

Vi gik ind i Huset, og Herr Bertrand, som op-

traadte ganske som Herre paa Stedet, befalede, at der skulde anvises os et Gjæsteværelse og to Sovekamre med 3 Senge. Jeg vendte mig om og saae paa min Søster; hun lignede mere en Marmorstøtte end et Menneske, men Noget af den Sjælsstyrke, der ved Siden af hendes Blidhed udgjorde den bedste Deel af hendes Charakteer, kom tilsyne i hendes smukke Træk, navnlig ved, at Læberne sluttede sig fast sammen.

Da vi gik op ad Trappen, hviskede hun mig i Øret:

„Bliv altid ved min Side, forlad mig ikke et Øieblik, lad Dig ikke forlokke ved alt det Nye, Du seer og møder her og som frister Din Indbildningskraft! Han, Herremanden, eller hvem han nu er, fører ikke noget Godt i sit Skjold. Jeg vilde give et Aar af mit Liv, hvis vi lykkelig vare slupne herfra!"

Jeg var stolt ved den Tillid, hun viste mig, og svarede sagte:

„Vær Du kun rolig, Ingen skal krumme et Haar paa Dit Hoved, jeg skal nok forsvare Dig!"

Kort efter bleve vi ved en Tjener anmodede om at begive os ned i den store Havesal, hvor der var serveret Frokost. Min Moder nikkede med et fornemt Smiil og sagde:

„Ere I færdige, kjære Børn?"

Da vi Begge, som efter Aftale, vedligeholdt en mørk Taushed, lod hun, som om hun havde faaet Svar, og vedblev:

„Desto bedre, saa gaae vi strax ned; jeg er dygtig

sulten, og til denne Frokost have vi ialtfald ikke inviteret os selv."

Det blev mig i dette Øieblik ret klart, at hun tilhørte en Tidsalder og en Generation, som, til Trods for al smaalig Formtilbedelse, dog ikke altid tog det saa nøie med sand Ære som den yngre, under Frihedens og en grundigere Undervisnings Indflydelse opdragne Slægt.

Havesalen var smukt pyntet med Blomster, Solen skinnede ind igjennem det tætte Viinløv, der næsten heelt bedækkede de øverste Vinduer. Et rigt Frokostbord smilede os imøde, og jeg mærkede, at det gik mig, som min Moder. Jeg glemte hurtigt mit Forsæt ikke at røre nogen af Retterne, det være sig Nektar eller Ambrosia, og skjøndt jeg var en ubuden Gjæst i Huset, smagte dog Alting mig fortræffeligt. Det gik min Moder ligesaa, og hun underholdt sig med den største Ugeneerthed med vor Vært, der ikke vidste, hvor elskværdig han skulde vise sig.

Skjøndt han uafladelig spøgende converserede min Moder, vendte hans Blik sig dog ikke fra min Søster, der mørk, med alvorlig Taushed saae ned paa sin tomme Tallerken. Hun havde kort iforveien erklæret, at et Ildebefindende forhindrede hende i at nyde Noget.

Efter kort Tids Forløb traadte pludselig Herr Dyrendal ind og spurgte med en vigtig Mine, om det ikke muligen beroede paa en Misforstaaelse, at Herren skulde have givet Ordre til, at Damernes Reisetøi, Kufferter og Tasker skulde blive staaende i Forsalen?

„Nei," svarede Herr Bertrand kort og vredt, og vi saae

forbausede paa hinanden, thi dette forekom ogsaa min Moder at være et betænkeligt Tegn.

Samtalen begyndte nu igjen, men hverken min Moder eller Herr Bertrand syntes at være saa utvungne som forhen.

Da vi vare færdige med at spise, opfordrede vor opmærksomme Vært os til at gaae ud i Haven, eller rettere Parken, idet han nu pludselig gav den Forklaring, at vort Reisetøi kun skulde blive staaende i Forstuen, indtil en Suite Værelser i Stueetagen vare satte istand til os.

„Det er hyggeligere hernede," tilføiede han, „hvor Haven er i Nærheden, og hvor ogsaa jeg stedse kan være til Deres Tjeneste."

Imedens han sagde dette, havde han trukket en Flaske Rhinskviin op, tog et stort kostbart Guldbæger frem af en antik Buffet, skjænkede Bægeret fuldt og bad om, at maatte „drikke et Velkomstbæger" med os.

Han traadte derpaa hen til min Søster, holdt Bægeret til hendes Læber og tvang hende næsten til at drikke en Smule.

Hun maatte finde sig deri, men hendes Øine fyldtes med Taarer. Da hun havde nippet af Vinen, glemte han, at min Moder og jeg vel ogsaa skulde have drukket, satte Bægeret til Læberne og tømte det i eet Drag.

Vi gik nu ned i Haven, medens han kort efter bad om Tilladelse til at forlade os, da han havde vigtige Forretninger at afgjøre.

Parken kunde kaldes en stor Skov. Vi ilede paa ubekjendte Stier fremad, ligesom drevne af usynlige Magter.

Da vi havde fjernet os saameget fra Slottet, at vi ikke mere kunde høres og sees derfra, kastede vi os paa en ensom Bænk og nu gav den længe tilbageholdte Følelse hos min Søster sig Luft i en Strøm af Taarer.

For første Gang i sit Liv gjorde hun min Moder de haardeste Bebreidelser.

Hende var det, der ved sin utilgivelige Daarskab havde bragt os i en saa tvetydig og fortvivlet Stilling, at ikke et heelt Livs Bod kunde affone det. Hun havde derved viist, at hun ikke havde ringeste Kjærlighed til sin uskyldige Datter.

Hendes livlige Skildring af den hele Historie røbede en dybt krænket Følelse og en Delicatesse, som endogsaa syntes mig at være noget overdreven. Men dog maatte jeg netop derfor kun ære og elske hende saa meget mere, thi jeg havde allerede Erfaring nok til at vide, at de Fleste i denne Retning desværre have for lidt, og at en fiin Følelse paa en Maade er det Afgjørende med Hensyn til et Menneskes sande Værd og Dannelse.

Min Moder, som ellers ikke taalte Modsigelse, taug bomstille, forskrækket over min Søsters uvante Lidenskabelighed. Det syntes at gaae op for hende, at Menneskeheden dog i det Hele taget stedse skrider frem i sin Udvikling til større Fuldkommenhed, og at kun saa Ældre ere istand til at følge den og til at bedømme de Unge rigtigt. Endelig brast ogsaa hun i Graad og sukkede:

„Ak ja, gid det Hele var usket, gid vi sad i Kjøbenhavn i Kronprindsensgade Nr. 9, „øverste Etage"! Jeg vilde gjerne

nøies med en Kop Kaffe og en Hvedetvebak til Frokost, skjøndt alle de deilige Ting, vor Vært har serveret os i Overflødighed, visselig have smagt mig ganske fortræffeligt!"

Min Søster græd stille og syntes noget afvæbnet, da min Moder virkelig engang, jeg kunde fristes til at sige første Gang i sit Liv, indrømmede, at hun havde baaret sig yderst forfængeligt ad. Men dette kunde nu ikke hjælpe os videre. Hovedsagen var hurtigt og uden altfor stor Beskjæmmelse at komme ud af den ligesaa piinlige som vanskelige Situation, hvori vi befandt os.

Jeg, som tilkommende Mand, var den Første, der følte, at Taarer her ikke kunde nytte Noget, men at man maatte handle. Jeg steg op paa et Steengjærde, for at faae et Overblik over Egnen. I omtrent en halv Miils Afstand øinede jeg snart en Bygning, der med den paatværs byggede Længe syntes at være et Værtshuus eller en Kro, og som sikkert maatte være det ofte omtalte „Pjaltenborg".

„Moder!" raabte jeg, „vi ere frelste, jeg seer en Sti, som herfra over Markerne fører til „Pjaltenborg". Lad os strax tage Flugten! Glæden over at slippe ud af den spodske Mands Kloer uden en ydmygende Tilstaaelse vil give os Vinger! Ere vi lykkelig ankomne der, saa skriver jeg til ham, erklærer det Hele for en Spøg og Misforstaaelse og beder ham om at udlevere os vore Kufferter og øvrige Pakkenilliker."

„Nei," sagde min Søster med en underlig Ængstelighed, der næsten forekom mig tvetydig, „vi tør først skrive til ham, naar vi lykkeligt ere komne til Kjøbenhavn, thi vi kunne ikke være sikkre paa, at han ikke forfølger os lige til det foragtede

„Pjaltenborg", og jeg haaber aldrig mere at see ham for mine Øine!"

„Ja," sagde min Moder med et Suk, „jeg er ganske af Eders Mening. Vi ville benytte den gunstige Leilighed til at komme herfra, men vi kunne dog ikke gaae uden Penge, og mine Penge og flere nødvendige Ting, som jeg ikke kan undvære, ligge i min Pose, der er bleven tilbage ved vort øvrige Reisegods. Gaa op til Slottet og skaf mig min Pose, saa er jeg beredt til at følge Eder, hvorhen det skal være!"

Jeg gik, men med bankende Hjerte; thi jeg maatte være belavet paa at møde vor Plageaand med det spodske Smiil og ovenikjøbet et spørgende Blik. Sagte, hvert Øieblik lyttende som en Tyv, sneg jeg mig igjennem Løvgangene og kom lykkelig tilbage til Havesalen. Der var Ingen, og heller ikke i Haven mødte jeg Nogen. Jeg sneg mig sagte igjennem flere Værelser, speidende til alle Sider efter vort Reisegods; endelig fandt jeg det i et af de Værelser, der syntes at være bestemte til os. Posen laae imellem to Æsker paa min Moders store Reisekuffert. Uden at betænke mig, tog jeg den op og sneg mig igjennem Værelserne og Haven tilbage til det Sted, hvor mine Kjære ventede paa mig.

I Mellemtiden havde min Søster taget Bladet fra Munden; hun var i denne Time kommen til klar Erkjendelse om, hvorledes hendes til en friere Tids Opgaver svarende Livsopfattelse var forskjellig fra min Moders. Den yngre Slægt saae, efter min Søsters Mening, sin Glæde og sin Stolthed

i Arbeide og Uafhængighed, og agtede ogsaa den ringe Mand høit, der forsmaaede det falske Skin og stod paa sine egne Been som en fri Mand i et frit Samfund. Den ældre derimod nærede underdanig Ærbødighed ikke blot for den virkelige, men ogsaa for den falske Fornemhed, selv naar den ikke skammede sig ved f. Ex. at gjøre Gjæld, som den vidste, at den aldrig vilde kunne betale, og som fandt det mindre vanærende at subsistere ved fiint Tiggeri, end ved ærligt Arbeide.

Efterat vi havde overbeviist os om, at der Ingen var i Nærheden, som kunde iagttage os, ilede vi gjennem Parken, indtil vi naaede en Port, der førte ud til Marken. Alt syntes at gaae godt; vi kom hurtigt afsted, thi min Moder havde reent glemt sin Sygdom. Slottet forsvandt bag Træerne, og snart maatte vi kunne see, om den Gaard, til hvilken Stien førte, virkelig var det frelsende Pjaltenborg. Da vi atter vare blevne rolige, følte navnlig min Moder en stærk Træthed efter denne Dags mange og forskjellige Begivenheder. Hun forlangte, at vi skulde sætte os lidt ned paa Grønsværet for at faae et Øieblik Hvile.

Vi havde imidlertid neppe havt Tid til at sætte os ned, førend vi bleve opskræmmede af Hestetrampen, der, kommende fra Slottet, syntes at nærme sig til os. Ængstelig og lyttende saae vi paa hverandre, og førend Nogen af os kunde yttre en Formodning, saae vi til vor Forfærdelse to af Slottets Tjenere, med truende Gebærder, ride hen imod os.

Vi reiste os og toge mekanisk Flugten, men vore Forfølgere raabte til os, at vi ikke maatte gaae et eneste Skridt videre.

„Ere vi ikke frie Borgere i et frit Land?“ raabte min Moder, der pludselig begyndte at skatte Frihedens Værd. „Ere vi da Forbrydere? Jeg vil dog see, hvem der vover her at antaste os!“

De to Ryttere sprang hurtig ned af Hestene, og den ene, der lod til at være den ordførende Hovedperson, syntes nu selv at blive forlegen.

„Jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse,“ sagde han, idet han med et dybt Buk tog Hatten af, „De behøver ikke at være bange, der er ingen Tvivl om, at det Hele beroer paa en Feiltagelse. Man har Dem mistænkt for, uden Berettigelse og under et falsk Foregivende, at have trængt Dem ind i et fremmed Huus.“

Et dybt, smerteligt Suk undslap min Søsters Bryst.

„Ja, min elskværdige Frøken,“ vedblev Tjeneren, „det gjør mig ondt at maatte sige det: Den unge Herre der,“ dermed pegede han paa mig, „er fra Haven alene kommen tilbage til Slottet, og man har seet ham gaae bort med en Pose paa Armen. Samtidig har man savnet et kostbart Guldbæger.“

„Elendige, hvad mener Du dermed!“ afbrød jeg ham og holdt den knyttede Næve for hans Ansigt.

Han veeg et Skridt tilbage, bukkede ærbødig og sagde: „Om Forladelse, unge Herre, jeg beder Dem at betænke,

at jeg kun følger en mig given Ordre, og at vi her ere — to Mænd imod —"

„to Fruentimmer og en Dreng," føiede jeg til, da han standsede, „jeg veed det, De har Ret. Siig kun, hvad De yderligere har at sige."

Tjeneren blev endnu mere forlegen end før og vedblev med sagte Stemme:

„Det er blot, for at den sande Gjerningsmand ikke kan skyde Skylden paa Dem, der ialtfald paa en ikke almindelig Maade pludselig have villet bortfjerne Dem fra et Huus, der kort iforveien havde modtaget Dem med en varm Velkomsthilsen, som De ikke have viist tilbage. Tillad mig blot at kaste et flygtigt Blik i den Pose, som De har paa Armen; vi ere To, for desbedre at kunne bevidne, at den kun indeholder Ting, der ere Deres lovlige Eiendom."

Harmfuld og med en trodsig Taushed kastede jeg Posen hen for hans Fødder og stillede mig op for ham som en Napoleon med korslagte Arme.

Min Moder og Søster syntes slaaede af Rædsel, thi Ingen af dem kunde frembringe et Ord. Tjeneren bukkede sig nu ned og aabnede Posen, men — ja forgjæves vilde det være at forsøge paa at skildre den Forfærdelse, der nu greb mig, eller det Raseri, hvoraf jeg følte mig betaget, da det velbekjendte Guldbæger, af hvilket min Søster meget imod sin Villie havde maattet drikke Velkomstskaalen, rullede hen for mine Fødder!

„Uhørt! skjændigt! ja nederdrægtigt er dette!" raabte jeg, „men den Spøg skal komme ham dyrt til at staae!"

Min Moder og min Søster fik nu ogsaa Mælet igjen. Grædende faldt de mig om Halsen og raabte:

„Vi vide, at Du er uskyldig!“

Vred rev jeg mig løs fra dem og sagde:

„Altsaa I mene, at det er nødvendigt at sige mig det?“

„Er det Eders Herre,“ henvendte jeg mig derpaa til Tjenerne, „der har fundet en raa Fornøielse i at indjage os en dødelig Skræk, ved for et kort Øieblik at gjøre mig mistænkt for Tyveri? Hvori vi ogsaa maatte have forseet os imod ham, den Straf var ikke blot grusom, den var barbarisk, og han skal komme til at fortryde, hvad han har gjort!“

„Spar Deres Vrede, unge Herre,“ svarede Tjeneren, „indtil vi komme tilbage til Vilmosegaard; thi at De nu følger tilbage med mig, tør jeg vel betragte som afgjort.“

VII.

Efter en yderst besværlig Marsch kom vi endelig trætte og vansmægtende tilbage til Slottet. Vi bleve strax førte ind i Havesalen, hvor vi forefandt Herr Bertrand med sit gamle spodske Smiil. Da han imidlertid havde kastet et Blik paa os, og i vore Ansigter saae de Spor af Skræk, Angst og Forbittrelse, som hans hensynsløse Fremgangsmaade havde fremkaldt, kunde man tydelig bemærke, hvorledes Udtrykket i hans Aasyn undergik en stærk Forandring. Han blev først blussende rød og derpaa ligesaa pludselig

bleg som et Liig, ja jeg kunde see, hvorledes han maatte holde sig ved et Bord, for ikke at falde.

Et Øieblik efter havde han imidlertid gjenvundet sin Fatning og sagde med et noget usikkert Blik paa os Alle:

„Jeg veed, hvad der er skeet. Det forekommer mig nu selv saa forfærdeligt, at jeg ikke tør vove at bede Dem om Forladelse derfor. Det er Husholderſken, Jomfru Hansemann, som bærer Skylden for det Hele; men jeg veed ikke, om det er Ondskab eller Dumhed, der har ledet hende. Jeg selv havde lagt Bægeret i Posen, det skulde være en Gave til Dem, Frøken, til Erindring om mig. Fra det Øieblik af, at Deres Læber havde berørt det, betragtede jeg det som Deres Eiendom. Jeg havde ikke kunnet taale at see nogen Anden drikke deraf."

Efter et Øieblik tilføiede han derpaa med sagte Stemme:

„Deres Skjønhed, min naadige Frøken, kunde ikke undlade at gjøre et stærkt Indtryk paa mig."

Med Spænding og en voldsom Hjertebanken saae jeg paa min Søster; jeg selv var aldeles ude af Stand til at frembringe et eneste Ord. Med umaadelig Glæde saae jeg, at hun, med en mig ubegribelig rolig Værdighed og med et, ligesom af ædel Stolthed forklaret Aasyn, reiste sig iveiret, saa at hun syntes større, end hun ellers saae ud, og med et tilintetgjørende Blik paa sin Forfølger sagde hun med fast Stemme:

„Min Herre, jeg veed ikke, hvad jeg har forbrudt, at De troer at turde gjøre mig til Gjenstand for en saa uværdig Behandling! Jeg er ingen naadig Frøken og ikke i

Besiddelse af, hvad De kalder Skjønhed, men jeg besidder Forstand nok til at indsee og Mod nok til at sige Dem, at De gjør Dem skyldig i Usandhed. Hvis De virkelig var den, for hvem De udgiver Dem, hvad Ret havde De da til at bortgive dette Bæger? Nei, min Herre, ondskabsfuld og spodsk som De er, har De med Forsæt villet tilføie os en Krænkelse. De har maaskee troet at have Ret til at give os denne Lære, fordi vi af Forfængelighed og falsk Undseelse ikke vilde nævne vor Reises Maal, og fordi vi ved falske Foregivender vilde synes mere, end vi virkelig vare. Men, min Herre, naar vor Opførsel ogsaa havde fortjent Dadel, ja endogsaa en Revselse, havde De dog aldrig Ret til at være saa grusom. En saadan Raahed og Hensynsløshed kan fra vor Side kun besvares med — Foragt."

Det var synligt, at hendes Kræfter vare nærved at svigte hende. Det sidste Ord kunde hun kun frembringe med Anstrengelse, og hendes ellers saa melodiske Stemme lød hæs og uhyggelig. Herr Bertrand vilde aabenbart sige Noget til sit Forsvar, men han kom ikke dertil. Den stakkels Pige blev pludselig bleg, vaklede og faldt, før vi kunde forhindre det, besvimet til Jorden.

Jamrende kastede min Moder sig over hende.

„Hun er død," raabte hun, „og jeg er Skyld i hendes Død! Hjælp os dog, hjælp os dog! Skjænk mig kun et Blik endnu, at jeg kan see, at Du har tilgivet Din stakkels Moder!"

Hun havde neppe sagt dette, førend ogsaa hun besvimede,

uden at hverken Herr Bertrand eller jeg forsøgte paa at hjælpe hende. Jeg veed aldeles ikke meer, hvorledes jeg i dette Øieblik var tilmode. Jeg havde jo ikke megen Erfaring og troede derfor, at mine Kjære ikke blot vare besvimede, men at de vare døde. En frygtelig Fortvivlelse, der hurtigt forvandlede sig til Raseri, greb mig; med et vildt Blik saae jeg mig omkring, for at opdage et Vaaben, hvormed jeg kunde true og angribe ham, hvem jeg ansaae for mine Slægtninges Morder. Men da jeg saae paa ham, der var bleven et Billede paa den meest levende Sønderknuselse, sank mine alt opløftede Arme villieløst ned, og mine Harme forvandlede sig til Medlidenhed.

„Kom, kom," raabte han, „Du er en kraftig Dreng! Tag Din Søster, bær hende her til Kabinettet ved Siden af, løs hendes Klæder op og stænk hende lidt Vand i Ansigtet, hun er kun besvimet; jeg tør ikke gjøre det, jeg har været en Usling. For Din Moder skal jeg derimod sørge."

Han aabnede hurtigt Døren til det omtalte Kabinet, og jeg bar min stakkels Søster med en Kraft, som jeg ikke havde tiltroet mig, til en i Kabinettet staaende Seng. Jeg stænkede Vand paa hendes Ansigt, og hurtigt vendte Livet tilbage. Hun slog Øinene op, men hun kjendte mig ikke og saae med et vildt Blik paa de ukjendte Omgivelser. Hun stødte mig fra sig og talte med en hjerteskjærende Stemme i Vildelse. Hun troede, at hele Værelset var opfyldt med Mennesker, der pegede Fingre ad hende og idelig raabte:

„Der gaaer hun, Kjøbenhavnerinden! der har stjaalet

Guldbægeret! Grib hende, grib hende, lad hende ikke slippe herfra!"

Jeg følte mig dybt greben; det var en hjerteskjærende Scene, en Jammer, saa frygtelig, at jeg aldrig havde troet at skulle opleve noget Saadant.

Min Moder kom sig hurtigt. Hun veeg ikke fra den Syges Seng og pleiede hende med en Troskab og Selvfornægtelse, som kunde bringe alle hendes tidligere Daarskaber iglemme.

Vi vare nu fængslede til Vilmosegaard. At komme bort derfra var der ikke til at tænke paa, og derom talte heller Ingen.

Herr Bertrand red strax selv til Aarhuus, for at hente en Læge. Hans Ridt var saa hurtigt, at Hesten bukkede under efter denne Tour.

Lægen kom og erklærede, at der var Fare for hendes Liv, og at hun fremfor Alt trængte til den største Ro.

VIII.

Ni Dage svævede min Søster imellem Liv og Død, og meer end een Gang stode vi dybt rystede ved hendes Seng, da Alt syntes at tyde paa, at hendes sidste Øieblikke nærmede sig. Hun vedblev fra Tid til anden at phantasere og det viste sig da blandt Andet, at hun var vel bevandret i danske, franske og tydske Digterværker. Hele Scener eller ogsaa enkelte Vers kunde hun udenad og reciterede dem

med en Inderlighed og en saa øiensynlig dyb Forstaaelse af Indholdet, at det forbausede Enhver, der kom i hendes Nærhed, og endog bragte Lægen Taarer i Øinene. Hun selv vidste naturligviis Intet deraf. Hun ahnede ikke, at der maatte en saadan Sygdom til, for mod hendes Villie at aabenbare de skjulte Skatte, hun gjemte i sin Sjæl. Det var besynderligt nok to tydske Vers, hun idelig kom tilbage til, nemlig et Vers af Goethes „König in Thule“:

Es ging ihm nichts darüber,
Leert ihn bei jedem Schmaus,
Die Augen gingen ihm über
So oft er trank daraus.

og fremdeles nogle Vers af Schillers „Braut von Messina“:

Und dunkel, mächtig, wunderbar ergriff,
Im tiefsten Innersten mich ihre Nähe.
Nicht ihres Lächelns holder Zauber war's
Die Reize nicht, die auf der Wange schweben,
Selbst nicht der Glanz der lieblichen Gestalt —
Es war ihr tiefstes und geheimstes Leben,
Was mich ergriff mit heiliger Gewalt,
Wie Zauberkräfte unbegreiflich weben —
Die Seelen schienen ohne Wortesslaut
Sich ohne Mittel geistig zu berühren,
Als sich mein Athem mischte mit dem ihren;
Fremd war sie mir und innig doch vertraut
Und klar auf einmal fühlt' ich's in mir werden:
Die ist es oder keine sonst auf Erden. —
— Das ist der Liebe heil'ger Götterstrahl,

Der in die Seele schlägt und trifft und zündet,
Wenn sich Verwandtes zum Verwandten findet.
Da ist kein Widerstand und keine Wahl;
Es löst der Mensch nicht was der Himmel bindet!

Ogsaa Brudstykker af Bibelen phantaserede hun over. Hun citerede dem enten ordret, eller ogsaa fortalte hun Indholdet saa nøiagtig og correct, at man maatte beundre hendes klare Opfattelse og hendes sikkre Hukommelse. Det Sted, hun altid kom tilbage til, naar Bibelen var Gjenstand for hendes Phantasier, var 1ste Mose Bog 44: „Og han ransagede; paa den Ældste begyndte han og ved den Yngste endte han, og Bægeret fandtes i Benjamins Pose. Da sønderrevе de deres Klæder og hver bandt op paa sit Æsel og de vendte tilbage til Staden etc." — Men naar hun havde fremsagt dette, afbrød hun altid sig selv og raabte ligesom i en forfærdelig Angst og med afværgende Haandbevægelser: „Nei, nei, jeg vil ikke. Frels mig, jeg kan ikke. Seer I ikke, han binder mig, han knebler mig, men hellere dø end være hans Slave."

Herr Bertrand betraadte aldrig hendes Værelse, men jeg lagde ofte Mærke til, at han hele Timer kunde staae lyttende ved Døren til Corridoren. Han saae nedtrykt og kummerfuld ud. Hans Haar begyndte at blive graat, og i hans Blik laa der saamegen Tungsindighed, at det havde været umuligt endnu at nære Uvillie imod ham.

Stundom kunde jeg spore, at der paa Slottet ogsaa foregik andre Begivenheder, der muligen voldte ham Sorg og Bekymring. Tjenerne viste en vis betegnende Uro: snart løb de frem og tilbage, snart stode de igjen længe

stille og hviskede indbyrdes. Det var klart, at Herr Bertrand ivrigt beskjæftigede sig med Godsets Anliggender, thi der kom mange Folk, der havde lange Samtaler med ham i Eenrum, og som just ikke syntes at bringe ham de gladeste Efterretninger. Jeg begreb selvfølgelig, som uindviet i hans Forhold, ikke det Mindste af alt dette, men jeg var dog klog nok til at mærke, at der paa en eller anden Maade var noget Galt paafærde.

En Morgen var Travlheden baade i Huset og i Gaarden større end nogensinde før. To Vogne kjørte frem for Døren, og i den ene steg Forvalteren, Herr Dyrendal, med en uhyre stor Kuffert, og i den anden Husholderſken, Jomfru Hansemann, med en Mængde smaa Kufferter og utallige Æsker og Pakker, samt en levende Pappegøie i et Messingbuur. Denne Sidste raabte i Eet væk: „Lad gaae! lad gaae!“, og saa gik det da ogsaa. Vognene kjørte deres Vei, uden at Herr Bertrand kom tilsyne.

Endelig paa den niende Dag erklærede Lægen, at Krisen lykkelig var overstaaet, og at en snarlig Helbredelse af den Syge kunde ventes. For første Gang efter disse forfærdelige Dage aandede jeg frit, og for første Gang kom ogsaa min stakkels Moder, der Dag og Nat havde vaaget utrættelig hos den Syge, til Ro og fik nogle Timers styrkende Søvn. Hun havde i alle disse Dage kun af og til blundet lidt i en stor Lænestol, der stod ved den Syges Seng. Hun var iøvrigt ganske forvandlet; den falske Glimmer og alt det formelle, fornemme Væsen var sporløst forsvundet. Moderfølelsen havde skaffet den gamle

sunde Menneskenatur, der endnu hvilede paa Bunden af hendes Hjerte, sin Ret, og i Dødens Nærhed havde hun indseet, hvor latterligt det er at bilde sig noget ind af Rang, Formue eller endog kun tomme Titler. Da hun vaagnede, var hun raskere og rørigere end nogensinde. Hun omfavnede mig og trykkede mig til sit Bryst, idet hun sagde:

„Jeg kan ikke sige, hvor lykkelig jeg er! Jeg beholder ikke alene min Datter, men jeg har nu først rigtigt funden Eder Begge, thi jeg har lært at forstaae Eders Hjerte og Eders Tid."

Der forløb endnu nogle Dage, og det gik saa hurtigt med min Søsters Helbredelse, at Lægen gav Tilladelse til, at hun maatte være nogle Timer oppe.

Da Herr Bertrand hørte dette, straalede hans Ansigt af Glæde, og en frisk Rødme farvede hans noget indfaldne Kinder. Med en vis Høitidelighed opfordrede han derpaa min Moder og, med hendes Tilladelse, ogsaa mig til en Conference i hans Cabinet, idet han tilføiede, at han havde noget meget Vigtigt at meddele os. Hvad mig angik, var min Ungdom ikke iveien for at blive indviet i det, han nu havde at sige. Han havde lært mig at kjende, yttrede han, som en rigtig „brav" Dreng, der havde Hjertet paa det rette Sted. Dette var ikke nogen Compliment, men hans sande Hjertensmening, hvilken jeg dog, i Følelsen af mine mange store Feil, ikke turde høre paa uden at rødme stærkt. Jeg foresatte mig imidlertid med Bestemthed at ville stræbe efter at fortjene en saadan Dom.

Da vi traadte ind i hans Cabinet, skjød han to Fløiels Lænestole frem og bad os sætte os ned. Med sagte Stemme og i dyb Bevægelse begyndte han derefter paa følgende Maade:

„Jeg hedder ikke „Franz Bertrand", men Anton Vollmann, og jeg er den retmæssige Eier af denne Herregaard. For otte Aar siden gik jeg, kjed af den Smaalighed og Mangel paa Høisind, jeg fandt i den Omgangskreds, til hvilken jeg var henviist, til Udlandet og bosatte mig i Rom, for at beskjæftige mig med forskjellige Studier. I mit Navn bestyrede en Ven af mig dette Gods; han hed „Frederik Barnsen". Jeg havde givet ham en udstrakt Fuldmagt, saaledes, at han kunde skalte og valte, som om han var den rette Herre paa Stedet. Ansættelser, Incassationer og Udbetalinger m. m. laae i hans Haand, og kun bagefter gav han mig skriftlig Underretning om de Dispositioner, han havde truffet. Han var tro som Guld og ganske anderledes praktisk og erfaren end jeg, saa at Alt i en Række Aar gik fortræffeligt. Men i de sidste Aar blev han desværre brystsyg. Dette Onde, en Arv efter hans Moder, udviklede sig af en stærk Forkjølelse. Han kæmpede længe derimod, men maatte tilsidst paa Lægens Raad beslutte sig til at tage Ophold for længere Tid i et sydligere Klima. Han havde saaledes alt i længere Tid været ude af Stand til at føre et alvorligt Tilsyn med Godsets Bestillingsmænd og maatte endelig afreise, uden at kunne oppebie min Ankomst. Han havde nemlig skrevet til mig, at jeg snarest mulig maatte vende tilbage til Vilmosegaard, for at

tage Toilerne i min Haand med den Myndighed, som kun den virkelige Eier har. Dette var efter hans Mening saameget mere nødvendigt, som han havde Forvalteren, Dyrendal, og Husholderſken, Hanſemann, mistænkt for, at de, ſtolende paa hans Svaghed, i Fællesſkab bedrøge mig, og det paa en ſaadan Maade, at det uden deres Tilſtaaelſe vanſkelig kunde beviſes.

Han gav mig det Raad, at introducere mig paa Vilmoſegaard under et fremmed Navn og ſom en af Beſidderen, nemlig mig ſelv, udnævnt Befuldmægtiget. Jeg ſkulde bære mig ſaaledes ad, at de to Bedragere kunde fatte Haab om at gjøre mig til Medſkyldig og tilbyde mig at deeltage i Udbyttet af deres Bedragerier. Havde jeg derved faaet Leilighed til at ſee dem i Kortene og faaet tilſtrækkelige Beviſer ihænde imod dem, ſkulde jeg pludſelig kaſte Maſken og, navnlig ved Overraſkelſen, godvillig og, uden at der anlagdes en langvarig Proces imod dem, bringe dem til at udlevere, hvad de havde tilranet ſig. Den hele Plan fandt mit Bifald, og det forekom mig endogſaa pikant at ſkulle gjennemføre denne ingenlunde lette Rolle. At afſløre Bedragere, ſkaffe Forurettede deres Ret, baſkjæmme Indbildſke og Stolte har altid været min Lyſt og Glæde, allerede da jeg var Dreng. Jeg ſkrev et Brev til Forvalteren Dyrendal, hvori jeg meldte ham, at jeg, da jeg ikke ſelv agtede at komme tilbage, ſaalænge min Ven, den forrige Beſtyrer, var fraværende, vilde lade Godſet adminiſtrere af en Intendant ved Navn Franz Bertrand, der med det Første, forſynet med de nødvendige Legitimationspapirer og Fuldmagter,

vilde indtræffe paa Vilmosegaard. Jeg tilføiede, at han skulde betragtes som den uindskrænkede Herre, der kun var mig ansvarlig for, hvad han gjorde, men at jeg dog ønskede, at Herr Tyrendal skulde have et vaagent Øie med ham, for at kunne advare mig, saafremt han foretog sig Noget, som stred imod min Interesse. Dermed tilsigtede jeg at bringe Herr Tyrendal paa den Tanke, at den foregivne Franz Bertrand ikke stod saaledes til mig, at der ikke kunde være Haab om, at slutte et Forbund med ham til i Fællesskab at udplyndre mig.

Saaledes indfandt jeg mig og blev modtagen som Intendanten Franz Bertrand. Hverken Herr Tyrendal eller Jomfru Hansemann fattede Mistanke. De havde heller aldrig seet mig og heller ikke mit Portrait, da jeg altid havde havt noget imod at lade mig male eller photographere. Jeg spillede min Rolle godt, og Sagen blev mig væsentlig lettet ved, at Bedragerne, da de uventet saae mig komme med Damer, som jeg aabenbart ikke kjendte noget til, troede, at en ureen Kjærlighed samt forbryderiske Planer til at tilfredsstille den optog alle mine Tanker. Saaledes har jeg opnaaet mere end jeg kunde vente, har faaet Alt tilbage, hvad de havde bedraget mig for, og er tillige bleven af med dem paa en god Maade, saa at de, om end opfyldte med Had mod mig, have maattet takke mig for, at jeg lod dem slippe for saa godt Kjøb.

For ikke længe siden vare forresten Penge og, hvad dertil hører, mig aldeles ligegyldige. Min Helbred nødte mig til at leve meget maadeholdende, og det forekom mig tidt næsten

at være en Byrde, at have mere Formue, end jeg behøvede for at tilfredsstille mine fysiske Fornødenheder samt videnskabelige og konstneriske Tilbøieligheder. Af saakaldte Venner havde jeg ingen, da jeg hverken troede paa uegennyttig Kjærlighed eller Venskab. I min Ungdom havde jeg engang elsket, men blev under falske Paaskud udplyndret og bedraget. Jeg blev en Særling; mine Bøger og de Konstværker, jeg havde samlet mig, erstattede mig, som jeg meente, rigelig Omgangen med Mennesker. Jeg foragtede disse, men da det dog smertede mig, at maatte foragte dem, søgte jeg saa lidet som muligt at komme i Berørelse med dem, for ikke idelig at blive erindret om deres Lavhed.

Dette er nu pludselig blevet anderledes. Jeg elsker igjen, fordi jeg har funden Skjønhed forenet med en uegennyttig, ædel Charakteer, Blidhed forbunden med Fasthed, Sjælsstyrke og Selvfornægtelse forenet med en kraftig Villie til at værne om Charakterens Integritet og sande Ære. Derfor have jordiske Goder atter faaet Værd for mig, og jeg takker Gud for at besidde dem." —

Han standsede og en Taare trillede ned af hans blege Kind, og den ene Taare fulgte den anden. Han græd virkelig, denne tilsyneladende saa strenge, kolde og spodske Mand, og dette gjorde et uudsletteligt Indtryk paa mig. Det spodske Smiil, som saa tidt havde ærgret mig, var nu ogsaa sporløst forsvundet. Jeg rystede paa alle Lemmer, da jeg frygtede for, at min Moder skulde gjøre en eller anden taktløs Bemærkning, der kunde røbe, at hun ikke fattede denne Mands dybe Følelse og Bevægelse; men heldigvis

var min Frygt ugrundet. Den eiendommelige Tryllemagt, som en ophøiet Sjæl ogsaa udøver over almindelige Mennesker, naar disse pludselig see den aabenbare sig for dem, holdt hende fængslet. Hun vilde sige Noget, men kunde ikke frembringe et eneste Ord. Jeg saae, hvorledes ogsaa hendes Øine fyldtes med Taarer.

Herr Bertrand, eller som jeg nu vel maa kalde ham, Anton Vollmann fortsatte derpaa sin Tale:

„I Kjøbenhavn mødtes jeg med min syge Ven kort før hans Afreise; i en yderst afkræftet Tilstand vilde han begive sig til Italien. At den eneste trofaste Sjæl, som jeg nogensinde havde fundet paa mine Vandringer, maatte lide saa meget, og saa tidlig gaae den visse Død imøde, fyldte mig med dobbelt Had imod hele Livet, og alle andre Mennesker bleve mig kun endmere ligegyldige. Mine Forældre vare for længe siden døde. Jeg havde ingen Sødskende; fjernere Slægtninge holdt jeg altid, som byrdefuldt Paahæng, i en vis Afstand, medens jeg sendte regelmæssige Understøttelser til de fattigere iblandt dem, uden at de vidste, hvem de havde at takke derfor.

Da jeg endelig efter den vedtagne Plan indskibede mig paa Dampskibet til Jylland, saae jeg, hvorledes en halvvoxen Dreng med ualmindelig Dristighed sprang over paa Skibet, efter at dette var stødt fra Land. Jeg blev opmærksom paa ham og hans Paarørende, navnlig hans Søster, hvis Træk ganske svarede til det qvindelige Ideal, som jeg ubevidst bar i mit Hjerte. Jeg følte Interesse for dem Begge, men jeg maatte dog altid tænke, at de vare

som Andre, d. v. s. falske, usande, slappe med Hensyn til virkelig ædle Grundsætninger, forfængelige og blinde for virkeligt Menneskeværd, kun tænkende paa sig selv, for, om det saa skulde være som Snyltegjæster, at vinde Fordeel paa Andres Bekostning. Hvad nytter det, tænkte jeg, at de ere frie for grove Laster, naar deres Begreber om sand Ære dog ere taagede og usikkre, naar de mangle den rette Stolthed og ere Slaver af Andre og sig selv; naar de ikke fatte, at hvert Menneske har den Opgave og den Pligt at udvikle sin medfødte Individualitet samt sine Evner til den høieste Fuldkommenhed i en selvbevidst Charakteer. Saaledes spottede jeg over Alt og ikke mindst over mig selv, fordi jeg bildte mig ind nu pludselig og uventet at have fundet en Undtagelse fra Regelen.

Tilfældet, eller maaskee en hemmelig Lyst i mit Hjerte, der kom Tilfældet tilhjælp eller bidrog til at hidføre det, vilde, at jeg skulde komme i en Slags nærmere Berørelse med den Familie, som havde vakt min Opmærksomhed. Men jeg kom snart til den Erkjendelse, at mine Forventninger om noget Høiere og Ædlere ikke vilde blive opfyldte. Jeg havde ventet mig noget Mere end det Sædvanlige, en Tænkemaade, der hævede sig over den gængse, hvor der aldrig spørges om, hvad der i og for sig er godt, rigtigt, retfærdigt og fornuftigt, men hvor personlige Hensyn, Egennytte, Misundelse, Frygt for at blive fordunklet o. s. v. i Regelen er det Afgjørende. Ligesom Frelseren efter Evangeliet blev født i en Stald, istedetfor i et pænt Sovekammer, og blev lagt i en Krybbe istedetfor i en Vugge, ja ligesom

Evangeliſten fra Avon, ſom man har kaldet Shakſpeare, netop blev ſtor ved, at hans ſunde kraftige Aand hvilede paa ſit eget Jeg og uberørt af den i vor Tid for al aandelig Selvſtændighed eller Originalitet ſaa farlige, encyclopædiſke Skoledreſſur kunde udvikle ſig, ſaaledes tænkte jeg ved mig ſelv, at der ved en Hændelſe ligeſom i en uafſøgt Krog midt i en ſtor By, midt iblandt en forſkruet, fordærvet, ved Adſpredelſer enerveret Befolkning hiſt og her kunde findes en Viol:

„Gebückt in ſich und unbekannt,“

ſom det hedder i Goethes ſkjønne Digt. Denne kunde da, ubevidſt om ſit eget Værd, kraftig blomſtre frem, ubekymret om det tætte Ukrudt omkring den, der ſøgte at qvæle den. Den blomſtrede, den duftede, men Ingen, der ikke i ſit Hjerte ligeſom bar en Magnet med en mægtig Tiltrækningskraft, kunde opdage, hvor den egentlig ſtod og hvad den bar i ſit Indre! Vel var denne ſjeldne Blomſt ſvag, et Fodtrin kunde ſønderknuſe eller tilintetgjøre den, men ingen Magt paa Jorden kunde rokke dens Villie: at blive ſig ſelv lig til det Sidſte. Ja, det var et ſaadant Væſen, jeg drømte om og der blødgjorde mit Hjerte. Jeg følte, at hvis jeg kunde være ſaa lykkelig at finde det, kunde jeg endnu forſones med Livet og Menneſkene, og, ſtøttet paa den Lykke, jeg fandt i en reen huuslig Kreds, indſkrænke min Omgang med de Døde og ſtræbe efter at hjælpe med at fremme de Levendes Vel. Et ſaadant Væſen maatte være af hiin ſjeldne Art, der havde til Valgſprog:

„Lieber ſterben als verderben!“

hos hvem det forſtod ſig af ſig ſelv, at det foragtede Lavhed,

at det ikke lod sig kjøbe ved lokkende Udsigter om udvortes Fordeel, at det hverken vilde kjøbes eller sælges, men klart følte, at de Forbindelser, som den oversladiske, tankelose Verden kalder Fornuftpartier, tvertimod ere den værste Fornægtelse af sand Fornuft. Thi Fornuften bestaaer ikke deri, at vi slukke den guddommelige Gnist i vort Hjerte, der er vor Slægts rette Adelsbrev, eller overskjære det Baand, som knytter os til de himmelske Magter og skiller os fra underordnede Skabninger."

Udmattet standsede han og tørrede Sveden af sin Pande. Han var bleven varmere og varmere ved sine egne Tankers Udvikling, der toge en stedse høiere Flugt. Hans ellers saa blege Kinder blussede, i hans Øine straalede en, som det forekom mig, næsten overjordisk Glands. Havde jeg, dengang min Søster svævede i Livsfare, naar jeg saae ham kummerfuld og nedtrykt, ofte maattet tænke paa Raphaels guddommelige Billede, hvor Christus bærer paa sit Kors, saa forekom han mig nu at ligne den gjenopstandne Christus, den Christus, som paa Bjergets Tinde ved Aandens Magt fik usynlige Vinger, saa at Legemets jordiske Tyngde ikke mere følтes og han løftedes op til en høiere Sphære, hvorhen denne Verdens Forkrænkelighed ikke naaer, hvor dens giftigste Pile prælle af mod den Kjærlighed, der fylder hans Hjerte.

Han behøvede nogen Tid for at samle sig, og han kæmpede siensynlig med sig selv, om han turde sige det, han havde tænkt og havde villet sige. Endelig lod han til at være vred paa sig selv og at bebreide sig, at han

ligesom ved conventionel Feighed nær vilde have ladet det mangle paa den nødvendige Aabenhed.

Med et halvt sørgmodigt, halvt medlidende Blik paa min Moder, der slog Øinene ned, begyndte han endelig igjen, og hans Stemme lød nu underlig dæmpet:

„Det var altsaa det, jeg havde ventet, men hvad fandt jeg saa? Jeg fandt: Forsængelighed, Lyst til at glimre paa Sandhedens Bekostning, en comisk Bestræbelse efter at ville imponere ved affecteret Fornemhed og mange flere af de Svagheder, som for otte Aar siden havde forjaget mig til Rom og gjort mig til Eneboer i den evige Stad. Skjønheden drog mig med saadan Magt til sig, at jeg vrededes over ikke at føle mig fri ligeoverfor den; men min Erfaring, min Forstand, min Stolthed hviskede til mig: „Vogt Dig, lad Dig ikke bedaare af den Rolle, der spilles for Dig, men find paa Noget, der ligesom kan grave en dyb Kløft imellem Dig og den, Du saa pludselig føler Dig hendragen til."

Ved at aabne Buffetten for at styrke mig med et Glas Vin, havde jeg seet Guldbægeret, som jeg forresten kjendte fra forrige Tider. Synet af det bragte mig til at tænke paa den bekjendte Scene mellem Joseph og hans Brødre i første Mose Bog. Min Plan var nu snart færdig; den blev hurtig udført, men jeg havde dog ikke tænkt paa, at De saa hurtig, uden at have medtaget Andet end en Pose, vilde forsøge at komme bort fra Gaarden. Jeg havde tvertimod troet, at De paa anden Maade og med alle Deres Sager vilde forlade Vilmosegaard."

Han standsede atter et Øieblik, og en piinlig Uvished

om, hvor han tilsidst vilde hen, holdt baade mig og min Moder ligesom i en Tilstand af Lethargi. Hun følte sig tilintetgjort, det kunde jeg læse paa hendes Ansigt; hun erkjendte Sandheden af den Dadel, der havde truffen hende, men hun havde i den sidste Tid erhvervet sig saa megen Selvbeherskelse, at hun roligt kunde tage imod den Straf, hun maatte sige sig selv, ærligt at have fortjent.

Men Vollmann havde allerede tænkt paa igjen at give hende Opreisning; han sagde, idet han blidt greb hendes Haand:

„En ærlig Mand maa reent ud sige sin Mening; ved at skjule den bygger han kun en Bro for Misforstaaelse og Miskjendelse eller en usynlig Skranke imellem to Hjerter, der dog ere bestemte til at skulle blive Venner. Derved at en Dadel, der føles i Hjertet, bliver udtalt i Ord, brydes der derimod en Gjenvei til gjensidig Forstaaelse, og Sandheden læger hurtigt de Saar, den har slaaet. Den rette Sandhed er ikke heller eensidig og blottet for Anerkjendelse.

Alt kom imidlertid snart ganske anderledes, end jeg havde tænkt mig det. Dine første Drømme, hviskede en Stemme indeni mig, blive uventet til Virkelighed: pluk nu den Viol, hvis Billede Du har seet i Aanden. Men jeg følte dog endnu stedse en usigelig Angst for atter at blive bedragen. Jeg frygtede for, at det blot var den udvortes Skjønhed samt tillærte fine Manerer, der havde bedaaret mig og omtaaget min Forstand. Alligevel følte jeg, at jeg nu maatte have Visshed, og at jeg ikke turde lade hende slippe ud af Hænderne, før jeg havde udgrundet hendes inderste Sjæl. Voldsommere end jeg havde

villet det, udviklede sig, hvad jeg ligesom i en somnambul Tilstands kolde Overveielse havde forberedt. Men i det, som traadte mig imøde som Had, Foragt eller Antipathi, ahnede jeg den flammende Kjærligheds Pulsslag, en Sympathi, hvilken hun selv forgjæves søgte at overvinde, men imod hvilken hun kæmpede med en uafhængig Sjæls Heltemod, der ikke vil lade sig lægge i Lænker af den, som den anseer for sin Fjende!

I denne Kamp, hvori hendes Villiekraft optraadte saa eiendommelig, saaledes at Legemet halvt bukkede under, saae jeg tillige min ufortjente Lykke, et nyt Liv fuldt af Glæde og Solskin, thi, ogsaa uden Forfængelighed, turde jeg alt dengang sige mig, at Hadet ialtfald bar Muligheden til den Kjærlighed i sig, som Ligegyldighed ikke vilde have kunnet føde.

Alt dette er først senere bleven mig klart, da jeg i den truende Døds ængstende, men hellige Nærhed skjælvede ved hvert Vindpust udenfor, ved hvert stærkere Aandedrag i Sygeværelset, da jeg maatte frygte for, hvert Øieblik at kunne miste, hvad jeg neppe havde vundet, men dog aandelig besad for Evigheden. Ja, da følte jeg dybt, hvilken Skat jeg eiede i dette Hjerte, en Skat, uden hvilken mit Liv nu først vilde blive fuldstændig tomt og glædeløst. Jeg følte, hvilket Klenodie den rette Kjærlighed er, hvorledes af al den Lykke, Jorden eier, Intet kan sammenlignes med den, hvor to frie Sjæle, lige uegennyttige, forene sig for at formindske Livets Byrde og for at fordobble dets Glæde, ved at bære hiin og nyde denne i et harmonisk trøstende Fællesskab. Derfor er det ogsaa, at rette Elskende ligesom usynlig bære en Krone, der løfter dem op over Jordens smaalige Beregning og Forfængelighed. Hvor

ulykkelig er dog ikke den, der, hvor det gjælder en ægteskabelig Forening, blot kjøber eller bliver kjøbt og ved denne Handel for stedse lukker det Paradiis, der endnu kan findes her paa Jorden, der nemlig, hvor sand Kjærlighed varigt har fæstet Bo."

Han taug dybt bevæget og tilføiede:

„Tilgiv mig min lange Tale, men jeg følte Trang til, ogsaa i Ord at udtrykke, hvad jeg saa dybt havde følt i min inderste Sjæl. Til hende turde jeg ikke sige Alt dette, thi ethvert Forsøg paa at retfærdiggjøre eller undskylde mig med Hensyn til Fortiden vilde røbe Mistillid til hendes Kjærlighed og til hendes Sone ogsaa uden Forklaring at forstaae mig i min hele Eiendommelighed.

Lad os nu gaae ned til hende; nyd med mig det skjønneste Øieblik i mit Liv."

Han tog os nu begge To ved Haanden og trak os med hen til den Syges Værelse. Da han aabnede Døren, saae vi hende sidde i en Lænestol ved Vinduet, saaledes at hun vendte Ryggen til os. Da vi nærmede os hende, vendte hun sig om og reiste sig overrasket op. Hun læste i Vollmanns og vore Ansigter, hvad der i dette Øieblik førte os til hende. Hun blev blussende rød og bleg igjen. En Glædesstraale foer som et Lyn over hendes Ansigt. Hun vilde sige Noget, men formaaede det ikke. Vollmann slyngede, uden at sige et Ord, sine Arme om hende og trykkede et Kys paa hendes friske Læber.

Saaledes stode de længe, jeg saae ham hviske hende Noget i Øret, som hun besvarede med et Kys.

Baade de Elskende og jeg havde glemt, at min Moder ogsaa var tilstede i Værelset. Da hørte vi pludselig en heftig

Hulken bag ved os. Det var den gode Gamle. Endelig havde den længe tilbagetrængte Følelse skaffet sig Luft i en Strøm af Taarer.

„Hvad græder Du nu for?" spurgte vi Alle deeltagende og gik hen til hende.

„Ak," svarede hun med comisk Alvor, „det er jo Glædestaarer! Jeg glæder mig over, at jeg nu ikke behøver at reise til Pjaltenborg, og at Ingen vil kunne sigte mig for at være en ubuden Snyltegjæst paa dette Sted."

„Ikke mere, ikke mere!" sagde Vollmann smilende og truede ad hende med Fingeren. „Men," tilføiede han, „jeg priser nu Deres honnette Ambition, der lod Dem vægre sig ved at tilstaae, at Deres Reises Maal var — Pjaltenborg. Hverken mig eller min Hustru vil Nogen bebylde for at være Pjalte, og aldrig skal vort Huus heller blive et Pjaltenborg, ligesaa lidt som vor Aand og vort Hjerte skal blive til et moderne encyclopædisk Pulterkammer."

Min Moder reiste sig hurtigt, tørrede sine Taarer af og sagde med en Varme, der ikke lod Tvivl tilbage om, at det var hendes sande Mening:

„Men jeg skal dog sige Dem, at hvis jeg havde ti ugifte Døttre og kunde skaffe dem ti Herremænd til Friere, saa vilde jeg hellere beholde mine ti ugifte Døttre, end atter gaae det igjennem, som vi have oplevet i den sidste Tid, for at skjule, at vi reiste til Pjaltenborg. Men denne Gang siger jeg: lad gaae; er Enden god, saa er jo Alting godt. Til Slutning beder jeg Dem," tilføiede hun med en halvt

alvorlig meent Spydighed, „at hvis De atter vil holde en Tale for mig og min Søn, da at gjøre den lidt kortere.“

Han brast ud i Latter, gik hen til sin Forlovede, der havde hvisket sin Moder i Øret, „at Mødre aldrig maae søge Friere til deres Døttre,“ og sagde, idet han lagde Armen om hendes Hals:

„Vær ubekymret, her staaer min Tilhører, for hvem jeg vil leve, tænke, arbeide og tale, og som, det haaber jeg, ikke vil blive kjed deraf!“

„Nei, aldrig! aldrig!“ udbrød hun og slyngede sine Arme om hans Hals, „aldrig i Evighed, jeg skjælver jo alt ved den blotte Tanke om, at der vil komme Timer, ja maaskee hele Dage, hvor jeg ikke kan være hos Dig!“

Hermed vil jeg slutte min lille Fortælling. Jeg tilføier kun, at Brylluppet stod paa Vilmosegaard 3 Maaneder efter denne Dag. Ingen paa Godset eller i Omegnen vidste det Mindste derom, og Ingen var inviteret, hvilket ikke ganske smagte min Moder, skjøndt hun gjorde den spydige Indrømmelse, at denne nye Mode jo rigtignok var „i Stiil“ med det Øvrige. En uforstyrret Lykke hersker siden den Tid paa Vilmosegaard. Jeg er nu allerede tre Aar juridisk Student og haaber med Guds Hjælp engang at blive en dygtig Advocat. Det har altid staaet for mig som det skjønneste Kald i Livet, paa Lovens Grund at afsløre det Slette og staae de Betrængte og Forurettede bi i Nøden samt forhjælpe dem til deres Ret. Vi boe endnu i „øverste Etage“ i Kronprindsensgade, da min

Moder efter mit Ønske afslog en unødvendig Understøttelse til en fornemmere første Etage, som Vollmann tilbød hende.

I Sommerferierne opholde vi os paa Vilmosegaard. Mine skjønneste Timer ere de, hvor jeg her kan lege med mine smaa Nevøer og Niecer, thi da vender altid den gamle Drøm tilbage, at der ogsaa engang vil komme en Tid, hvor jeg kan tumle med andre Smaa, der tiltale mig med den „Titel", der, efter min Smag, giver den bedste og høieste Rang i Verdens Rangforordning næst efter Modernavnet, nemlig med Ordet: „Fader".

